

ศัพท์ไทย

เล่ม ๑

ตอนที่ ๗

กุมภาพันธ์ พ. ศ. ๒๔๖๔

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

เป็นเจ้าของ

มีกรรมสิทธิ์ตาม
พระราชบัญญัติ

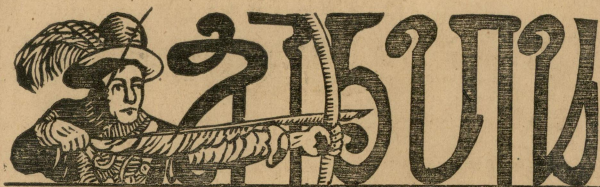

เคียมฮัวเฮง บริษัท จำกัด ลินไ้

ท่าบดสามแยก ไทรศัพท์เลขที่ ๘๘๐

รับตัดเครื่องแบบทุกชนิดโดยฝีมืออันประณีต ใน
เที่ยวเมื่อนได้รับคำสั่งให้ตัดอย่างใด สำหรับตัดเครื่อง
แบบข้าราชการ ฝ่ายทหาร, พลเรือนและเสนา เข้ามา
ใหม่หลายชนิด นอกจากนั้นยังได้รับ เถื่อฝน, หมวก,
รองเท้าว, เครื่องกระโปรง, บุหรี่ หนังสือโน้ต กับ ของ
อื่น ๆ อีก ราคาย่อมเยากว่าแต่ก่อนมาก

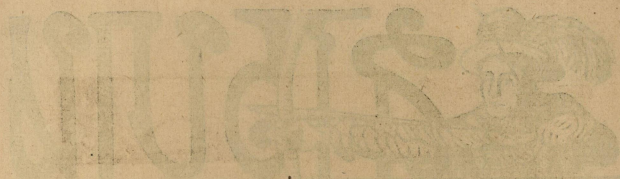
เชิญไปชม !เชิญไปชม !!เชิญไปชม !!!

ศัพท์ไทย เล่ม ๑ ตอนที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๔

						หน้า
คดี ตัก ติบ แห่ง มหานคร (คดีที่ ๖) ...	รามจิตติ	...	...	...	...	๘๒๘
ทำไม ประเทศ หนึ่ง หดหาย จึง ทำ การ ค้า ขาย	ครู เทพ	...	...	...	...	๘๖๐
ทหาร พระเจ้า กรุง ธนบุรี ...	ครู พันซ์	...	...	...	...	๘๖๘
งัว ...	“ ตรี วงศ์ ”	...	...	...	...	๘๘๘
ของ ยา พิษ ...	ย. ชู ณ หนองวัด	...	...	...	...	๘๘๗
เรื่อง ฝั หดอก ...	นาย คิม คุณะเกษม	...	...	...	...	๘๙๘
ภาษี ตเบ็ด เค็ด ต	นาย กิม ไต้ เคียง ศิริ	...	...	...	...	๘๙๕
ไฮม์ ตี ตอก เขียว ...	“ ชิง เกอด ”	...	...	...	...	๘๙๖
กระ จุ่ม กระ จิม ...	ขุน จง จิต นิต ติย	...	...	...	...	๘๙๓
บั จนิม ติชิต ...	บรรณาธิการ	...	...	...	...	๘๕๑

คำนำรุงบปีละ ๑๐ บาท ที่ทำการโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย โทรศัพทที่ ๔๘๒

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

1954

PRINTED IN GREAT BRITAIN

BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

1954

PRINTED IN GREAT BRITAIN

BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

1954

PRINTED IN GREAT BRITAIN

BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

1954

PRINTED IN GREAT BRITAIN

BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

1954

PRINTED IN GREAT BRITAIN

BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

1954

เป็น ประวัติการ ของ มงสีเออร์ ราอูล เบค, ผู้เคย
เป็น รอง อธิบดีกรมตำรวจ ลับนครปารีส. วิลเลียม เลอะคิวซ์
รวบรวมเรื่องและ แต่ง เป็น ภาษา อังกฤษ.

รวม จิตติ

แปล เป็น ภาษาไทย

คดี ที่ ๒

นางสาว ลึกลับ

ข้าพเจ้า ถาม ชาย รูป ผอม, ชัด, และ หวดาน ซึ่ง นั่ง อยู่ ที่ เก้าอี้
ข้าง โต๊ะ ของ ข้าพเจ้า ว่า, “พอ กลับ ไป ถึง ห้อง ภรรยา ของแก ก็ บ่น ว่า
“ไม่สบาย นอน หรือ ?”

เขา ตอบ ว่า, “มัน ท่เดียว ขอบ. นั่นเป็น เวลดา เทียงคน ด่วง
แล้ว ดัก หน้อย หนึ่ง. หัดอน ชน มันไต่ ไป ด้วย ความ ดำบาก บ้าง เด็ก

น้อย, ซึ่งทำให้ผมเอะใจอยู่. ผมต้องช่วยพองห頓. ในเวลาที่มืดอยู่ผมเข้าใจเสียว่าเหตฯ ขาบตต ต้องถวยท ห頓ได้ ก็นเมื่อ ก็นของว่างนั้นได้ทำให้ห頓เมา, เพราะโดยมากห頓มิได้เคย ก็นเหตฯ อย่างใด ๆ นอกจากเหตฯ ชนิดที่มี ฟองเค็ดดักคั้ง ถวยเป็น ครังคราว."

"ตามรายงานนี้ปรากฏว่าห頓ได้เดินเข้เข้าไปในห้องขาน พัก, แล้วค่อนอีกไม่กี่อึดใจห頓ก็ได้ล้มลงสิ้นลม."

"ขอรับ. น่าสงสารจริง ๆ! และห頓ได้ตายเสียก่อนที่ผมไปตามหมอดอร์นวดมาได้."

ข้าพเจ้าร้องว่า, "ดอร์นวด! เขาเป็นหมอประจำตัวของ แกหรือ?"

"ขอรับ."

เมื่อข้าพเจ้าได้ชักมองดูเชอร์ของรีดีโคต ดังที่กล่าวมานี้แล้ว, ข้าพเจ้าหันไปดูรายงานซึ่งเขาได้ได้นำมาเสนอข้าพเจ้า, แล้วพูดต่อไปว่า:

"ภรรยาของแกได้ร้องชนเมื่อก่อนที่จะล้มลงว่า: ฉันรู้สึกไม่สบายเมื่อได้กินลูกบ๊วชนั้นเข้าไป. เช่นนี้ถูกไหม?"

"ถูกขอรับ. ตามที่ผมได้บอกแก่คุณแล้ว, ในขั้นต้นผมนึกสงสัยว่าจะเป็นเพราะห頓ได้กินเหตฯ มากเกินไป, แต่เมื่อผมเปิดประตู, และห頓ได้เข้าไปในห้องขานพักแล้ว, ผมจึงได้รู้สึกว่ามีหน้าห頓 ชัด-ชัดมากทีเดียว! ดูห頓ป่วยมาก."

“นั่นแหละ, มอง ดีเออร์ ดีโคต, ฉันเสียใจด้วย กับ ท่านเป็นอันมาก ในการ ที่ต้องเสีย มาตาม ผู้เป็น ภรรยา ของท่าน. การชันสูตร ศพ คง จะ ดำรง ให้ เรา ได้ ทราบ ความจริง, ไม่ ต้อง สงสัยตะ. นี่ฉัน ก็ได้ ออก คำสั่ง แล้ว ให้ สืบ ส่วน ดู โดย กวดขัน ที่ สุด ที่ โรงอาหารของ มะเทแดง—เทตองคิยร์. อาหาร ทุก อย่าง ที่ ได้ ใช้ เมื่อ คน นี้ ได้เก็บ รวม ไว้ ทุก อย่าง แล้ว, และ คำสั่ง ให้ ตรวจ ดู อยู่ โดย ตะเอียด, ทั้งใน ทาง แยก ซาก และ เชื้อโรค, ใน ระหว่าง เวลา ที่ รอ พัง รายงานของ ศาสตราจารย์ ดีเนกร์, ที่ฉัน ได้ สั่ง แล้ว ให้ ทำการ ชันสูตร ศพ.”

ชาย หัวล้าน ซึ่งมี หนวด ดำใหญ่, และมี รอย ย่น ดก ๆ ที่ หน้าผาก, ถอนใจ ใหญ่. นั้น ถอนใจ ด้วย ความ เสียหาย หรือ ด้วย ความพอใจ หนอ? ข้าพเจ้า ยัง เดา ไม่ ถูก.

โดย ขรรคมา ข้าพเจ้า เป็น ผู้ที่ ชอบ สังเกต ลักษณะ ของ บุคคล โดย ตะเอียด. ผู้ที่เป็น รอง อธิบดี กรม ตำรวจดับ แห่ง ปารีส ต้อง คอยระวังตัว อยู่ เสมอ เพื่อ มิ ให้ เสีย ที่ คน โกง, คน เบา ค้าง, และ คน บ่ดอม, และ ต้อง ไม่ ต้ม คำนึง ถึง ความ โดก และ ความ ฤษยา ของ คน ทั้ง ชาย หญิง. ชาย หรือ หญิง ใด ๆ ก็ สามารถ จะ ช้อน ความ ปราศนา ของ คน ได้—ถ้า เป็น คน ฉลาด จริง—และ อาจ ทำความ ฉุน ให้ แก่ ผู้สืบ คดี ผู้ชำนาน ซึ่งได้ เคย ทำงาน เช่นนั้น มา หตาย ๆ ี่ แล้ว ก็ ได้.

เมื่อใด เกิด มี ประทุษกรรม ขึ้น แล้ว, ความ มุ่งหมาย ที่ ๑ ของข้าพเจ้า ได้ เคย มี อยู่ ใน ทาง นี้ ก็ หา ถ้า เหตุ. ไม่มี ประทุษกรรม ใด เลย

ที่จะได้มีผู้ใดกระทำลงโดยปราศจากสาเหตุโดยตรง, ไม่ว่าจะปกปิดสาเหตุนั้นไว้ มีด ซิด ปานใด.

หาสาเหตุ, หาตัวหญิง, แล้ว ก็ คง พบ ตัวผู้ร้าย. มรณะภาพแห่งสามีใด ๆ ก็ดี, มรณะภาพแห่งภรรยาใด ๆ ก็ดี, หรือมรณะภาพแห่งบุตรใด ๆ ที่เป็นผู้รับมฤตก, ไม่ว่า จะเป็น ส่วน น้อยเท่าใด ๆ, มัก จะ ทำให้ ข้าพเจ้า ตรวจค้นโดย ดึกซึ้ง เข้าไปใน ประวัติ ของ ผู้ที่ยัง เหลือ อยู่, และ ดั้น ให้ รู้ ว่า เขา นั้น จะ ได้รับ ประโยชน์ อย่างไร ในทาง ทฤษฎี ดิน. เงิน ย่อม เป็น บัณฑิต แห่ง ประทุษกรรม.

ความ มั่งมี กับ ซาธุกรรม ย่อม เป็น ของ คู่ กัน. มี คน หลาย คน ที่ มัก เข้าใจ ผิด ไป ว่า ทฤษฎี คือ ความ รัก, และ การ สัมรส ระหว่าง ผู้ ที่มี อายุ ผิด กัน มาก ๆ มัก จะ เป็น เหตุ แห่ง ประทุษกรรม โดย โดด เจตนา.

อนิจจา! ใน โลก นี้ มี ประทุษกรรม มากกว่า ที่ คน โดย มาก นึก ขึ้น อยู่, และ ซาธุกรรม อย่าง ทารุณ เป็น เหตุ แท้ จริง ราว ๓๐ ใน ๑๐๐ แห่ง การ ตาย โดย บัจุบัน ใน คณะชน ทุก ๆ คณะ, และ ทุก ๆ ชน.

เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ บด้อย ให้ มอง ดี เออร์ ดี โดต์, ซึ่ง ภรรยา ได้ ตาย ลง โดย อาการ อัน น่า สะทอนใจ นั้น, ไป แล้ว, ข้าพเจ้า จึง ได้ กด กระดิ่ง เรียก โรเคร.

ข้าพเจ้า พูด กับ เขา ว่า, “ แก ได้ ทราบ คดี นี้ อยู่ แล้ว. . . นั้น ได้ เห็น ข้อ ย่อ ของ แก ใน รายงาน. . . รับ ไป ดั้น หา สิ่ง ที่ ควร เรา จะ รู้ ทุก

ประการ เหนือ ด้วย ตักโต, และ ประวัต ของ ภรรยา เขา ด้วย. เขา เด็ด
ได้ ส่ง นักสืบ โอแบร์ต ไป แลว่า ที่ โรง อาหาร ของ มะเทแดง ที่ ผัวเมีย คู่
นั้น ได้ ไป กิน ของ ว่าง. นั้น ไม่ หวัง ว่า จะ ได้ พบ อะไร ผิด ปกติ ที่
นั้น เลย."

โรแบร์ต ตอบว่า, "ผม เห็น ด้วย เช่น นั้น ขอ รับ. เรา ต้อง รอ
คอย รายงาน ของ ศาสตราจารย์ ดีเนกร. นั้น คง จะ ดำ แดง ความ จริง
แน่ ตะ."

ข้าพเจ้า พูดว่า, "ถูก แล้ว, ใน ส่วน เหตุ แห่ง ความ ตาย. แต่
ใน ทาง คำ รา แพทย์ ภาค ประทุษกรรม เปน ของ วั ก็น อยู่ ดี ว่า การ ประหาร,
หรือ การ ทำร้าย เด็ก น้อย, ซึ่ง ดู ก็ ไม่ ดู จะ รุนแรง นั ก็นั้น, ถ้า กระทำ
ถึง ที่ ตรง บาง แห่ง ใน ร่าง กาย อาจ ที่ จะ เปน เหตุ แห่ง ความ ตาย โดย บั จุ บัน
โดย นาย แพทย์ ผู้ ตรวจ ไม่ สามารถ ค้น พบ รอย ช้ำ, เช่น รอย ฟก เขียว
เป้น ตน. ศาสตราจารย์ เบรอัน เล็คควาร์ด, ผู้ ที่ ได้ ศึกษา คดี เหล่า นั้น
โดย พิสดาร, ได้ ก่อ ตัว ไว้ ว่า ความ ตาย เช่น นั้น เปน โดย ชั่ว ติ หยุต.
การ ตาย โดย ชั่ว ติ หยุต เขา ว่า มี ลักษณะ ดัง ประการ. ประการ หนึ่ง
คือ ตาย โดย ไม่ ตื่น รน, ไม่ มี ชัก — ตาย อย่าง สงบ ที่ สุด ที่ จะ เปน ได้ ;
เลือด ใน เส้น กิ่ง แดง อยู่ นาน ไม่ กลาย เปน ดำ, และ ประการ ที่ ๓ ความ
ร้อน แห่ง ศพ ต่ ลง โดย รวด เร็ว มาก. นั้น เข้า ใจ ว่า ใน ส่วน มา ตาม
ตักโต ได้ มี อาการ เหตุ ตาม ทุก ประการ."

เขาถาม อย่างเฉยๆ ว่า, “เพราะฉะนั้นคุณจึงยังไม่พอใจ ใน
คำให้การ ของ ตำม, ฉะนั้น ดะดี ขอ รับ ?”

ข้าพเจ้า พยักหน้า รับ, แล้ว พูด กับ เขา ว่า, “แ ก ร บ ดั บ ค ด น
ต่อไป เกิด, โรแคร์, และ ไม่ ต้อง พะวง ถึง รายงาน ของ นายแพทย์ ทะ.
จัดการ ดั บ ทุก สถาน ตาม แต่ จะ เห็น สัมควร. ตั โด ต ไม่ รั จ ก แ ก, ฉ น น
แ ก คง จะ ไม่ ต้อง เติ ย เปรียบ อย่าง ไค เตย.”

ครั้น ถึง วันที่ ๒ ข้าพเจ้า ได้รับ รายงาน จาก นายแพทย์ ค เน ก ร
ความ ว่า เขา จะ ไม่ สามารถ ครว จ ได้ ความ เป น แ่น นอน อย่าง ไค อิก ก่อน
เวลา ตั ดั บ แด ชั่ว โม ง ต่อนั น ไป. เขา กำลัง ทำการ ทดลอง อยู่ หตาย
อย่าง หง ใน ทาง หายา พิษ และ เชื้อ โรค.

เวลา เที่ยง โรแคร์ ได้ กลับ มา ยั น รายงาน เหนือ ด้วย ประวั ต ของ
ตั โด ต ตำม ภรรยา, ซึ่ง เท่า ที่ ได้ มา, ก็ ออก จะ เป น ข้อ ความ น่ารู้อยู่ :—

“อองรี ตั โด ต, ซึ่ง แสดง ตน ว่า เป น ผู้ มั น จะ กิ น -- ซึ่ง น่า
จะ เป น จริ ง -- ได้ เคย อยู่ มา แดว ตำม ที่ บ้าน วิธ ตา มั อ ง เค็ ด์ ร ค่ำ บ ต
แสด ค แร ม ง -- อองเตย, กิ ง ทาง ไป ค่ำ บ ต บั ว ส์ ดี.” ผู้ ช่วย ของ

ข้าพเจ้า ได้ อ่าน ข้อ ความ เหล่า นั ให้ ข้าพเจ้า ฟัง. “เมื่อ ตำม บั ต่วง มา
นี้ แดว เขา ได้ ทำงาน สัมค ร ด้ กับ คอ น เค็ ด์ ส่า - อนิ ตา บิ ยอน ดิ, บุ ค ร
แห่ง ขุน นาง ชือ คอ น เตะ บิ ยอน ดิ แห่ง เมือง เวโรนา, ประเทศ อิตาลี.
เขา ได้รับ สั น สัมค ร ด้ มา ด้วย เป น จั น จ น มาก. ก่อน ทำงาน สัมค ร ด้ เขา
ได้ รับ จ้าง อยู่ ใน บริษัท ประกัน ชั วิ ต ราย หั น ใน กรุง ปา ริ ส, แต่ พอ ได้

ทำงาน ส้มรส แล้วเขาก็ได้ ซอ บ้าน ที่ คาบด แดงค้ แกร่ม, และได้
เข้า ห้อง ชุด ย่อม ๆ ด้วย อีก ชุด หนึ่ง ที่ ถนอม เทวี, ได้ ประศุ เตอะตา
มเอตค.

ข้าพเจ้า หยิบ บุหรี่ พุดา ทาง พุดา, “ถ้าเช่นนั้น กว๋ ส้มรส ของ
เขาก็ได้นำ ความ วัฒนธรรม มาให้ นะดี! วรรณภาพ แห่ง มาตาม จะ นำ
ความ วัฒนธรรม มาให้ เขายัง ชื่น อีก หรือ อย่างไร?”

โรเคร์ ตอบว่า, “ผม ไม่นึก ว่า จะ เป็น เช่น นั้น ได้. ใน เวลานี้
ผม ก็ ยัง ไม่ ทราบ ชัด นึก, แต่ เท่า ที่ ผม ดับ ได้ มา แล้ว ผม เข้าใจ
ว่า วรรณภาพ แห่ง มาตาม จะ ทำให้ เขามี ราย ได้ น้อย ลง.”

ข้าพเจ้า จึง ว่า, “อ้อ! ถ้า ฉะนั้น การ เตา ของ เรา ก็ ไม่ ตั้ง จะ ถูก
นัก ตะดี, โรเคร์.”

โรเคร์ ตอบว่า, “ว่า โดย ส่วน ทัง การ เงิน นับ ว่า ไม่ ถูก ขอรับ.
แต่ จาก พวก คน ใช้ ที่ บ้าน มือง เตดีร์ ผม ดับ ได้ ความ มา ว่า ผัว เมีย คู่
นั้น มิ ได้ อยู่ ด้วย กัน อย่าง พรอง ดอง นึก. มี ทะเถาะ กัน บ่อย ๆ เรื่อง
หญิง คน หนึ่ง ชื่อ นาง ดำว โคต คัดต. ผม ยัง ดับ ไม่ได้ ความ ว่า นาม
ดักขิม ของ เขา เป็น อย่างไร.”

“อ้อ! หิงดี! นั้น เป็น ความ เห็น ของ แก หรือ?”

“ใน เวลานี้ ดู ก็ น่า จะ เตา เช่น นั้น. เรา ต้อง ค้นหา ตัว นาง ดำว
โคต คัดต คน นี้, และ ดับ ดู ว่า หด่อน ชอบ พอกับ มง ดีเออร์ ดี โคต
มาก น้อย ดัก เพียง ไ.”

“^๕ด^๕แต่ว^๕. จั้ดการ^๕ ตั้บทุก^๕ ตั้ถาน^๕, และโดย^๕ เร็ว^๕ ที่^๕สุด^๕ ด้วย^๕นะ.”

“ขอ^๕รับ^๕!” ผู้ช่วย^๕ ต้าคณ^๕ ของ^๕ ข้าพเจ้า^๕ คอ^๕บด้วย^๕ กิริยา^๕ ใจ^๕เย็น^๕, และ^๕ ค้าน^๕บ^๕ เมื่อ^๕ ถอย^๕ ออก^๕ไป.

ใน^๕เวลา^๕ บ่าย^๕ วัน^๕นั้น^๕ เอง^๕ เขา^๕ได้^๕พา^๕ ตัว^๕หมอ^๕ ตอ^๕รว^๕ด^๕, ซึ่ง^๕เป็น^๕คน^๕ มี^๕อายุ^๕ มาก^๕ หนวด^๕ หงอก^๕, ตัง^๕ บ้าน^๕ เรือน^๕ อยู่^๕ ที่^๕ ใกล้^๕ ประตู^๕ เตะ^๕ตาม^๕ เอ็ดด^๕, และ^๕ ซึ่ง^๕ ดี^๕โคด^๕ ได้^๕ เรียก^๕ไป^๕ ตรวจ^๕ ภรรยา^๕ นั้น^๕, เข้า^๕ไป^๕ หา^๕ ข้าพเจ้า^๕.

หมอ^๕ นั้น^๕ ตัง^๕ เก้า^๕ ตรง^๕ หน้า^๕ ข้าพเจ้า^๕, และ^๕ให้^๕การ^๕ว่า^๕, “เมื่อ^๕ เวลา^๕ ประมา^๕ณ^๕ ญั้ต^๕บ^๕ นาท^๕ หตั้ง^๕ เทย^๕กัน^๕ มอง^๕ ดี^๕เออร์^๕ ดี^๕โคด^๕ ได้^๕ กวัง^๕ ที่^๕ ประตู^๕ บ้าน^๕ ของ^๕ ฅม^๕. ฅม^๕ได้^๕เข้า^๕นอน^๕แล้ว^๕, แต่^๕พอ^๕ เขา^๕บอก^๕ แก่^๕ ฅม^๕ ว่า^๕ เขา^๕เข้า^๕ใจ^๕ ว่า^๕ ภรรยา^๕ ของ^๕ เขา^๕ ก้า^๕ตัง^๕ จะ^๕ตาย^๕ อยู่^๕แล้ว^๕, ฅม^๕ก็^๕ รับ^๕ ตัง^๕ ตัว^๕ และ^๕รับ^๕ไป^๕ยัง^๕ ถนน^๕ เทว^๕. ฅม^๕—”

ข้าพเจ้า^๕ พุด^๕ สด^๕ต^๕ขึ้น^๕ว่า^๕, “ขอ^๕โทษ^๕, แต่^๕เขา^๕ได้^๕คย^๕ หมอ^๕ อยู่^๕ หรือ^๕ เป^๕ต่า^๕?”

“ฅม^๕ได้^๕ ไป^๕ ที่^๕ ถนน^๕ เทว^๕ พร้อม^๕ กับ^๕ เขา^๕.”

“และ^๕ เมื่อ^๕ได้^๕เข้า^๕ไป^๕ ถึง^๕ใน^๕ ห้อง^๕ ชุต^๕นั้น^๕ หมอ^๕ได้^๕เห็น^๕ อะ^๕ไร^๕?”

“ฅม^๕ได้^๕เห็น^๕ มา^๕ตาม^๕ นัง^๕ ชด^๕ อยู่^๕บน^๕ เก้า^๕ หนึ่ง^๕ ตัว^๕ใหญ่^๕ ที่^๕ ใน^๕ห้อง^๕กิน^๕ อาหาร^๕. ฅม^๕ได้^๕ตรวจ^๕ หด่อน^๕โดย^๕ ทัน^๕ที่^๕, แต่^๕ฅม^๕ ทราบ^๕ได้^๕ว่า^๕ หด่อน^๕ ตาย^๕เสีย^๕แล้ว^๕.”

“กิริยา^๕ อาการ^๕ ของ^๕ ดี^๕โคด^๕ เป^๕น^๕ อย่าง^๕ไร^๕?”

“ทูน^๕ ทูราย^๕ อย่าง^๕ยัง^๕—หน้า^๕ซัด^๕ และ^๕วิคก^๕.”

ข้าพเจ้า ชัก ถาม ว่า, “ หมอ ได้ เคย รั้ จัก เขา มา นาน ดึก ก็ มาก
น้อย ? ”

หมอ ตอบ ว่า, “ เกือบ สามปี. ภรรยา ของ เขา นั้น ไม่ ใช้ คน
ช้อน แอ ตะ. นอก จาก หัวใจ พิการ นิด น้อย เท่านั้น. ผม ได้ เคย ไป
รักษา เขา ใน การ บั๊ ย เด็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง. เวลานี้ ผม กำลัง ช่วย ท่าน
ศาสตราจารย์ ดี เนกร์ ในการ ชัน ด์ ตร ศพ.”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า, “ ฉัน ทราบ แล้ว หมอ. แต่ บอก ฉัน น้อย
เถอะ, หมอ ได้ นัก อย่าง ไร เมื่อ แรก ไป เห็น หมิง เคะระ หั ร่าย ผู้นั้น ?
ข้อ นึก แรก ของ แพทย์ อาจ ที่ จะ ช่วย และ เป็น ประโยชน์ แก่ พวก เรา มาก.
เพราะ ฉนั้น ฉ จึง ถาม.”

หมอ คอร นวดี อัง อยู่ ครั้ ๑. ข้าพเจ้า รั้ ดึก ได้ ทน ทว่า เขา เป็น
คนที่ ระวั ง มาก, ไม่ เป็น ผู้ ที่ มัก กล่าว ความ ข้อใด ที่ จะ มี ตน โดย
วาจา อัน มิ ได้ ไร ่ ครอบ ครอบ ครอบ ก่อน.

เขา ตอบ ว่า, “ ความ เห็น แรก ของ ผม เมื่อ ได้ เห็น ศพ คอ ว่า ความ
ตาย ได้ มี มา เพราะ อันตราย แก่ เส้น ดัน หตั้ง.”

“ อ้อ ! — ฉนั้น หมาย ความ ว่า อาจ จะ ได้ ตาย เพราะ ถูก ตี หรือ ? ”

“ ฉนั้น. ความ ตาย โดย บั๊ จุ บัน อาจ จะ มี ได้ โดย กระตุก ดัน หตั้ง
เคตอน เพราะ กระทบ กระเทือน แรง ๆ, เช่น ทบ อย่าง แรง ด้วย กำหมัด.”

“ แต่ หมอ ไม่ ได้ เห็น รอย ฟกช้ำ ดำเขียว อะไร หรือ ? ”

“ไม่ได้พบ เลย. ในการ ชื่นตู่ตร์เราได้ยกเด็ก ไม่คำนึงถึง
อันตรายแก่เครื่อง หายใจ ทั้งปวง เสียแล้ว, แต่หวังใจ ว่าพรุ่งนี้ จะ
สามารถ ส่ง รายงาน พิดตารได้.”

“ปัญหา ที่เจ้า นำที่ ตำรวจ ดับ ต้อง วินิจฉัย นะ หมอ, มีอยู่
ว่าเป็น มรณะภาพ โดย ปกติ, หรือ ว่าเป็น ฆาฏกรรม.”

เขาตอบว่า, “ถูกแล้ว.”

ข้าพเจ้า จึง ถาม ต่อไป ว่า, “บอกฉัน หน่อย-เถอะ. เวลานี้
เรา พุดกัน ในที่ระโหฐาน. มอง ดีเออร์ โรเคร้ ผู้นั้น เป็น เจ้าน้ำที่
ดับ คดี รายน, ฉัน ขอ ความใด ๆ ที่ หมอ จะ กล่าว ก็ จะถือ เป็น ความ
ลับ ระหว่าง เรา ทั้งสาม นี้. หมอ ได้ บอก ฉัน ว่า รู้จัก มอง ดีเออร์ ดีโคต
อย่าง ดีนิช-และ ค้นเคย กับ มาตาม คัย. เท่าที่ หมอ ทราบ, มอง ดีเออร์
ดีโคต มี มิตร สหาย ผู้หญิง ชื่อ นางสาว โคตคัตต หรือ?”

หน้า ของ หมอ นั้น เปลี่ยน ไป. หน้า เขา ชัด ถึง ริม ฝีปาก โดย
ทันด่วน.

เขา รู้ ดัก ว่า ข้าพเจ้า ได้ สังเกต เห็น ความ วิตก ของ เขา, ฉะนั้น
เขา จึง ได้ พยายาม ดักใจ ให้ สงบ อยู่, เขา ตอบ มา ว่า:

“นั่นแหละ, ฉัน — ฉัน เข้าใจ ว่า, เป็น ความจริง, มอง ดีเออร์
ดีโคต ชอบ พุด อยู่ มาก กับ หญิงสาว ผู้หนึ่ง ซึ่ง อยู่ แห่ง ใด แห่ง หนึ่ง ใน
เมือง โบเวส์.”

“หมอ ได้ เคย พบ หญิง คนนี้ บ้าง หรือ เปตา?”

“เขาได้ เคยพาไปหา หมอ วันหนึ่ง เมื่อ ประมาณ หกเดือน ถ่วง มา ณ
ขอ คน ของ หัตถ์คนเค็ดด, และผมได้รักษา. ผมจำได้ว่า หมิงหน ซอ
แปรเนต.”

“และ หัตถ์คน อยู่ ใน เมือง โบเวต์ หรือโกตๆที่ นั้น หรือ?”

“เช่นนั้น.”

ข้าพเจ้า ตั้ง ว่า, โรเคร! ขอให้จด บรรทุกไว้.” แล้วข้าพเจ้า
หันไปทาง หมอ อีก, และ พูด ต่อไป ว่า, “ตามที่ หมอ ทราบ อยู่ แล้ว,
ดีโตได้ ให้การ ว่า ภรรยา ของ เขา รู้สึก ไม่ สบาย เมื่อ ได้ กิน ตูบ ปุช
ที่ โรง อาหาร ซึ่ง เขา ไป กิน ของ ว้าง เมื่อ กลับ จาก คูตคร แล้ว, ถูก
ไหม?”

หมอ ตอบว่า, “เขาได้ บอก แก่ ผม เช่นนั้น. เขาได้ กล่าว ว่า
ภรรยา ถูก ยาพิษ โดย อุบัติเหตุ.”

ข้าพเจ้า นั่ง อยู่ ครู่ ๑. กิริยา อาการ ของ หมอ, เมื่อ ข้าพเจ้า
เอ่ย ถึง หมิง ถกดับ ใน คดี น, ทำให้ ข้าพเจ้า สงบ นมาก อยู่.

ข้าพเจ้า ถามว่า, “หมอ นึก ว่า ผู้ตาย ถูกวาง ยาพิษ หรือ?”

เขา ตอบ โดย พัดน ว่า, “หา มิได้. ผม เชื่อ ใจ ว่า เป็นการตาย
โดย บัจุบัน เพราะ เหตุ ธรรมดา เท่านั้น. ความ เห็น อันนี้ ใน เวลาน
ศาลศราจารย์ คณกร ก็ เห็น ด้วย. แต่ ความ ดันนิษฐาน ของ เขาอาจ
ที่ จะ พลาด ไป ก็ ได้. เรา ยัง บอก ไม่ ได้ โดย แน่ นอน เท่า ไหร่ นั.”

เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ อนุญาต ให้ หมอ ไป แล้ว, และ โรเคร ได้ กลับ เข้า
ไปที่ ห้อง ข้าพเจ้า อีก แล้ว, ข้าพเจ้า จึง ได้ พูด ว่า:

“หมอคนนั้นรู้จักนางสาวตักดับผู้หนึ่งด้วย. ตักดับเป็น
สหายของเธอ, และเธอคงตั้งใจจะช่วยกำบังสหาย. ฉันรู้สึกเชื่อ
ในใจว่า มันเป็นฆาฏกรรม.”

ผู้ช่วยของข้าพเจ้ารับว่า, “ผมเองก็ออกจะเห็นด้วยกับคุณ
ขอรับ. มีอะไรบางอย่างในคดีที่น่าสงสัยอยู่มาก. เมื่อไรเรา
ก็พบตัวนางสาวแบรนเตผู้หนึ่ง แล้วเราก็อาจจะได้ความรู้เพิ่มขึ้น. ผม
จะไปเฝ้าตัวคนนั้น, แล้วก็พอผมสืบได้ความอะไรบ้างแล้ว ผมจะกลับมา
รายงาน.”

ข้าพเจ้าพูดว่า, “และในระหว่างนั้นฉันก็คงจะได้รับรายงาน
การชันสูตร.”

โรเจอร์คำนับ, แล้วก็กลับไป.

วันรุ่งขึ้นต้องไป, แต่ข้าพเจ้าก็หาได้รับรายงานจากศาสตราจารย์
โรเจอร์ไม่. เวลาต้องไปอีกถึงสองวัน, แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้ข่าวอะไร
จนอย่างเดียว.

จนกระทั่งถึงคืนที่ ๓ ข้าพเจ้าจึงได้โทรศัพท์จากบ้านของข้าพเจ้าไปถึง
ตักดับ เพื่อถามข่าวว่าเหตุใดรายงานจึงนิ่งอยู่.

นายแพทย์ตรวจโรคผู้หนึ่งขอเลี้ยงตอบไปทางโทรศัพท์ว่า, “ฉัน
เสียใจมาก, มองดีเออร์ เบค, แต่คดีนี้เป็นคดีที่น่าฉงนที่สุด.
จนถึงการสอบสวนฉันยังไม่สามารถจะแสดงความเห็นโดยตรงและแน่
ได้ได้.”

ข้าพเจ้าถามว่า, “เป็นมรณะภาพโดยธรรมชาติหรือ?”

เขาตอบว่า, “ฉันยังไม่พร้อมที่จะแสดงความเห็น. แต่ฉันจะไปหา นายที่กรมตำรวจตัวฝรั่งนี้ — เขาเป็น บ่าย & นาฬิกา ได้ไหม?”

ข้าพเจ้าตอบว่า, “ได้. ผมจะคอยอยู่ที่นั่น.”

ครั้นถึงเวลาบ่าย & นาฬิกาตรง, ท่าน ศาสตราจารย์, ซึ่งเป็นคนอินเดีย, หน้าค่อนข้างแดง, ผมหยอก, ได้เข้าไปในห้องทำงานของข้าพเจ้า. ให้เธอฟัง และพูดออกจะพล่อย ๆ. ที่รังคัมเสีย เขาถนัดดอก แพร อิศริยาภรณ์ เกลี้ยงดั่งคนเฒ่า. เมื่อเขาได้นั่งแล้ว, ข้าพเจ้าจึงถามอย่างใคร่รู้จริง ๆ ว่า:

“อย่างไร, ท่าน ศาสตราจารย์, ท่านมีความเห็นอย่างไรในคดีนี้? รายงานต่าง ๆ ที่มาถึงผม ออกจะแสดงไปทางมีหญิงคนหนึ่งเกี่ยวข้องด้วย.”

ศาสตราจารย์ ห่อปาก, และจึงดูข้าพเจ้าตรงหน้าโดยมิได้พูดว่าอะไรสักครู่ใหญ่ ๆ แล้วจึงตอบว่า:

“คำถามของนายที่ถามฉันนั้น เป็นของยากจริง ๆ ที่จะตอบ. หมอ ดอร์ นวล์, ผู้ทำงานร่วมมือกับฉัน, เขามีความเห็นว่าการตายได้มีมาเพราะเหตุธรรมดา — การหัวใจหยุด. แต่ฉันพูดกับท่านโดยจำเพาะตัวนะ, มอริสเซอร์ เบค, ฉันขอบอกว่าคุณไม่เห็นพ้องด้วยความเห็นอันนั้นเสียทีเดียว.”

ข้าพเจ้าถามว่า, “ถ้าเช่นนั้น ความสันนิษฐานของท่านฉันกับความเห็นของ หมอ ดอร์ นวล์ ที่เคยพูดหรือ?”

เขาอยู่ครั้งใหญ่ ๆ แล้วจึงได้ตอบว่า: “นายได้พูดถึงหญิงผู้เกี่ยวในคดีนี้. นั่นเป็นข้อที่ฉันรู้สึกว่าเป็นของน่ารำคาญ.”

ข้าพเจ้าถามว่า, “ทำไม?”

เขาตอบยิ้ม ๆ ว่า, “เพราะในคดีแทบทุกรายที่นายแพทย์ผู้ช่วยตรวจ ประชุมกรรม ต้องตรวจ, มักจะมีผู้หญิงเกี่ยวข้องด้วย. ใครเป็นหญิงสำคัญในคดีนี้?”

“หญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่ที่เมืองโบเวสต์. ผมกำลังสืบสวนอยู่.”

“เป็นมิตรของชายผู้ชื้อตโตด, หรือเป็นมิตรของมาตาม?”

“ของตโตด. เขาได้เคยพานางสาวนั้นไปให้ดอร์นวัตต์ตรวจครั้งหนึ่ง.”

“อ้อ!”

ข้าพเจ้าถามโดยพลันว่า, “ท่านอาจารย์ยิ้มทำไม?”

นายแพทย์สำคัญเด็กหัวแดงทางถามว่า, “ฉันช่วยหรือ? ฉันไม่รู้ ดีกว่าเลย.”

ข้าพเจ้าถามเขาเป็นความลับว่า, “ตามความเห็นของท่าน, ตโตดกับดอร์นวัตต์ชอบกันมากอยู่หรือ?”

เขาตอบว่า, “เขาเป็นผู้ที่ดอร์นวัตต์เคยรักษาประจำ, และมาตามก็เหมือนกัน.”

ข้าพเจ้าถามว่า, “นั่น, ท่านอาจารย์, ท่านได้เคยนึกบ้างไหมว่า เมื่อดอร์นวัตต์ถูกถามไปตรวจศพที่ถนนเทรนน เขาได้ทราบอยู่แต่ว่า มาตามตายแล้ว?”

ท่าน ค่ำต้วรจารย์ ห่อปาก อีก ครั้ง ๓, และ เมื่อ ได้ วาฟง อยู่
น้อย นิ่ง แล้ว, จึง ตอบ ว่า, “ฉัน แต่ ไม่ เห็น ว่า เขา จะ ทราบ เช่น นั้น
อย่างไร ได้ — นอก จาก —”

ข้าพเจ้า พูด ว่า, “นอก จาก ที่ เขา กับ ต่ำม, ซึ่ง เป็น เพื่อน กัน
อย่าง ตันช ตันม จะได้ คบ คิด กัน. หมอ อาจ จะได้ เป็น ผู้ แนะนำ วิช ปลูก
ชีวิต โดย มิ ให้ม ร้อง รอย ดัง ลัย, และ ต่ำม บาง ที่ จะได้ เป็น ผู้ ลง มือ
กระทำ.”

“ก็ อาจ จะเป็น ได้. แต่ จะ หา หลักฐาน อะไร ได้ เता ?”

“หลักฐาน คง จะ ค้น ได้ ต่อ จาก ตำเหตุ. ถ้า คดี เป็น ประทุษ กรรม
ก็ จำ จะ ต้อง มี ตำเหตุ. คน เรา คง ไม่ ตง มือ กระทำ ขาญ กรรม สำหรับ
เล่น ต่อก ๆ แน่ ละ.”

ค่ำต้วรจารย์ รับ ว่า เห็น ด้วย ตาม ที่ ข้าพเจ้า ว่า, แต่ กล่าว ต่อ
ไป ด้วย ว่า: “การ ทดลอง ของ ฉัน ใน ทาง ตรวจ หา ยาพิษ ยัง ไม่ ดำ เริ่ด
บริบูรณ์. พรุ่ง นี้ หรือ มวัน นี้ ฉัน หวัง ใจ ว่า จะ แล ดัง ความ เห็น เด็ด
ขาด ได้.”

“โดยไม่ คำนึง ถึง คอรนวัด ฉัน น หรือ ?”

“เช่น นั้น ดี, มอติเออร์ เบค. แต่ นาย ไม่ ได้ ดัง ดัย คอร นวัด
ไม่ ใช่ หรือ ? ขอให้ จำ ไว้ ว่า เขา เป็น แพทย์ ที่ มี ผู้ นบ ถือ อยู่.”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า, “ผม ไม่ ดัง ดัย ผู้ใด จน กว่า จะ เติ้ง เห็น ตำเหตุ.
ผม แล เห็น โดย กิริยา ของ ท่าน นะ, ท่าน อาจารย์, ว่า ความคิด ของ
ท่าน ก็ ดำ เนิน ไป ทาง เดียว กับ ของ ผม.”

เมื่อข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น เขาก็เพียงแต่ยกไหล่ และต่อหน้า
ไม่ซำกัจมมือกับข้าพเจ้าแต่ต่อไป.

ครั้นวันรุ่งขึ้น โรเจอร์, ซึ่งแต่งตัวเป็น อย่างคนเดินทางแทน
บริษัทพาณิชย์, ได้เข้าไปในห้องของข้าพเจ้า, และนั่งลงที่เก้าอี้ข้าง
โต๊ะเขียนหนังสือของข้าพเจ้า.

เขาพูดว่า, “ผมเพิ่งกลับมาจากโบเวส์. ผมได้สืบสวนเป็น
อันมาก ในเรื่องนางสาวโคตต์ลัด แปรเนต. ผมได้พบตัวหล่อนแล้ว,
และได้เข้าไปในห้องที่อยู่ของหล่อนด้วย.”

ข้าพเจ้าร้องว่า, “ดีมาก! เอาต่อไป.”

เขาเล่าว่า, “นางสาวผู้นั้นเป็นคนสวย, ตัวสูง, และ
เก๋มาก, ได้เสียมารดาเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง. หล่อนเป็นลูกเลี้ยงของ
ทนายความผู้หนึ่งซึ่งได้ตายไปแล้ว ประมาณสองปี, แม้ลูกทั้งสอง
นั้นจึงมีมามาก. ยุติส แปรเนต ได้มีที่ดินพร้อมด้วยตึกเป็นอัน
มากที่ในปารีส, มีร้านหกร้านในถนนบูตวาร์ต เดส์ อิตาเลียงส์
กับตึกหลายหลังทางแถบโคโรเคเดโร. สัมบัตินี้ได้ตกเป็นของ

ภรรยา, และเมื่อมาตามค้ายตัวก็ได้ตกมาเป็นของลูกเลี้ยง,
โคตต์ลัด. เขากล่าวแถมด้วยว่า, “เงินขอรับ! สักได้ให้ข้า
ภรรยาของตนเองเสียเพื่อจะได้สามารถแต่งงานกับนางสาวคนนั้น,
และได้ทรัพย์สินสมบัติของหล่อน!”

ข้าพเจ้าพูดว่า, “ฮือ! นั่นเป็นความเห็นของแกเช่นนั้นหรือ,
โรเจอร์? จริง, ทายไม่ว่า; เป็นของที่น่ารัก, และดูบริบูรณ์ดี.

แต่อย่าลืมว่าเรายังไม่ได้หลักฐานแน่นอนเลย ว่ามัน เป็นคดีฆาตกรรม.
ตำรวจ กัดตำรวจ กัดถึง ถึงคดี รอยดู ดีโคต อยู่ อย่าง เขมงวด, และ ตาม
รายงาน ของเขา ปรากฏว่า ดีโคต ทุกข์ โศก มาก จริง ๆ ในการ ที่
ภรรยาตาย, และ บ่น ถึง ความ วิโยค ของเขา อยู่ เสมอ.”

โรเจอร์ ทวง ว่า, “แต่ ใน ขณะ เดียว กัน นี้ เขาก็ เป็น มิตร อย่าง
สนิท มาก กับ นางสาว ที่ โบเวล์ !”

ข้าพเจ้า ถอนใจ ใหญ่ และ พูด ว่า, “ฉัน รับ ว่า ความ ดี ตก ยัง
ทวน ทุก ๆ ผู้ ก้าว ที่ เรา ดำเนิน การ ไป. แต่ เรา อย่า นึก เตา ข้อ ความ
ใด ๆ ใน คดี นี้ โดย ไม่ มี มูล เหตุ เพียง พอ เลย จะ ดี กว่า. คดี นี้ ทำให้
ฉัน ตั้ง อยู่ ใน ทาง วิชา แพทย์.”

เขา เอา คอ ไป ว่า, “ผม ค้นหา นางสาว ผู้ นั้น ยาก อยู่ ขอ รับ,
เพราะ หด่อน เป็น เพียง ลูก เดียง ของ แปร เนต, และ นาม ดัง ดั่ง แท้จริง
ของ หด่อน, ตาม ที่ จด ไว้ ใน ทะเบียน ที่ นคร ศาตรา, คือ ดู แดง.
หด่อน มี ห้อง ชุด อย่าง สบาย อยู่ ที่ ภูหน บุดาวรี เดอะ ดีส์ โคต, เป็น
ถาน ดี เหลี่ยม ยาว งาม, เต็ม ไป ด้วย ต้น ไม้, ใกล้เคียง ไร่ เต็ม ดียว.
ผม ได้ ไป ที่ โบเวล์ ใน น้ำ ที่ ผู้ เดินทาง ชาย จักร เย็บ ผ่า ทำ ที่ ประเทศ
อังกฤษ — เป็น ผู้ แทน บริษัท ที่ ขอ เดียง ราย ห้าง — และ ดั่ง นาม บิดเขา
ไป. สาวใช้ ชื่อ ของ ริเอตต์ ได้ พาผม เข้า ไป ที่ ใน ห้อง ย่อม ๆ ห้องหนึ่ง,
และ โดย ทันทิ์ ตาม ผม ได้ เหลือบ ไป พบ ดั่ง ห้าง ซึ่ง ทำให้ผม ตั้ง. บน โต๊ะ
มี รูป มาตาม ดีโคต ได้ กรอบ ตั้ง อยู่.”

ข้าพเจ้าพูดต่อไปว่า, “อ้อ ! ถ้าฉันความสันนิษฐานของ
แกก็ผิดหมดละ, โรเคร ! ผู้หญิงที่รู้เห็นเป็นใจในความตายของ
คู่แข่งคงจะไม่เอารูปของคู่แข่งนั้นไว้. ตรงกันข้าม, หัตถ์ของ
ฉันคงอยากคอยรัดแห่งประทุษกรรมนั้นให้หมดปากทีเดียว.”

โรเครตอบว่า, “ผมไม่เห็นด้วย. หัตถ์ของข้าพเจ้าที่จะเอารูปไว้
เพราะมีความพอใจที่ได้ชนะ.”

ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เห็นความชอบกตแห่งคำแย้งของเขา. โรเคร
เป็นเจ้านายที่ผู้ติดตามที่สุดในกรมตำรวจดับ.

ข้าพเจ้าจึงพูดว่า, “นั่นแหละ, มันก็ยังไม่แน่อะไร. แต่ก็
มีอะไรเล่าอีกบ้าง ?”

เขาตอบต่อไปว่า, “เมื่อใดค่อยอยู่แต่ประมาณสิบนาที,
หญิงคนนั้นจึงได้มา, และแน่ทีเดียวหัตถ์ของฉันต้องการเสียที่จะขอ
จักรเย็บผ้า, แต่แม่ของฉันถึงขอที่หัตถ์ของฉันอาจจะเกิดระแวงขึ้น—
เพราะผมได้จัดการให้กองตำรวจเมืองโบเวส์คอยระวังหัตถ์ของฉัน
แล้ว, เพื่อหัตถ์ของฉันจะพยายามหนี—ฉันก็คิดว่า, ผมก็ได้หาญกล้า
ขึ้นว่าผมรู้จักหมอคอร์นิวส์, และว่า, เพราะเหตุที่ผมเป็นผู้แทน
บริษัทอังกฤษในประเทศฝรั่งเศสและพยายามทำงานในหน้าที่ให้ดีที่สุด,
ผมจึงได้บังอาจไปหาหัตถ์. ผมจึงขอให้หัตถ์ของฉันซื้อจักรเย็บ
หนึ่งเป็นราคาสองร้อยสิบแฟรงค์. ผมสังเกตว่าเมื่อออกมาหมอ
คอร์นิวส์หัตถ์ของฉันได้ซังกะนิดหนึ่ง. แต่โดยทันทีหัตถ์ของฉันได้กลับใจเย็น
ตามเดิม, และพูดกับผมว่า:

“อ้อ ! ฉันจำ หมอคนนั้นได้; ฉันได้เคยไป ให้เขา รักษาที่
ปาร์กหลาย เดือน มา แล้ว. เขาเป็น คน กิริยาดี มาก ! นาย รุจิก
เขา หรือ ? เขา ใจดี จริง ที่ ได้ช่วย นาย ให้ ได้ ผู้ ชื้อใหม่. แต่เป็น
ความจริง, ฉันไม่ ต้อง การ จักร เย็บ ผ้า เลย. ฉันไม่ได้ เย็บ เสื้อผ้า
อย่างใด ๆ ที่ บ้าน เลย. ฉัน ชื้อที่ ปาร์ก ทุก อย่าง. ของ วิเอตต์, คน ใช้
ของ ฉัน, ที่ ใช้ จักร เย็บ ผ้า ไม่เป็น. จักร เย็บ ผ้า ไม่เป็น ประโยชน์ อะไร
สำหรับ ฉัน เลย.”

โรเคร้เล่าต่อไปว่า, “บัดนี้ ผม ก็ แต่ง ความ เสียใจ อย่าง
ดัง ชึ่ง ในการ ที่ ได้ ไป รบกวน หล่อน. แต่ หล่อน ก็ หัวเราะ อย่าง
ร่าเริง, และ พูด ว่า: ‘ไม่เป็นไร, ใคร เป็น เพื่อน ของ หมอ ดอร์น วู้ด
ก็ เหมือน เป็น เพื่อน ของ ฉัน ด้วย.’ — ผม ไม่กล้า ออก นาม ดีโดต์, ฉัน
ผม ก็ กล่าว คำ ขอ อภัย อย่าง เคารพ, แล้ว ลา.”

ชาวเจ้าถามว่า, “แต่ก็ อย่างไร เค้า ?”

เขาตอบว่า, “ในวันรุ่งขึ้น ผม จึง กระทบ ความ กุญแจ กับ
สาวใช้, ของ วิเอตต์, และ นางสาวใช้ ได้ บอก อะไร ๆ ที่ น่า รู้ ต้อง จำ
อย่าง — เมื่อ ผม ได้ พา หล่อน ไป ดู ภาพยนตร์, แล้ว ไป นั่ง คุย กัน ที่ โรง
ภาพยนตร์ คาร์ โนต์. ผม ได้ ความ จาก ของ วิเอตต์ ว่า มาตาม ดีโดต์
เคยไป เยี่ยม นาย ของ หล่อน บ่อย ๆ, และได้ เคย ไป ค้าง อยู่ ด้วย หลาย ๆ
วัน ก็ มี, และ ส่วน นางสาว ผู้ นั้น ก็ ได้ เคย ไป ค้าง อยู่ ที่ ห้อง ของ ดีโดต์

ที่ ถนน เทว ดีก ล่อง ล้าม ครง. หยิง ทง ล่อง นน เมื่อ เด็ก ๆ ได้ เคย ไป เต้า
เรียน อยู่ ด้วย กัน ใน โรง เรียน นาง ช ท ตาม ตว ตร — เอะ — พรอง ชั่ว ดี,
จึง เปน มิตร กัน อย่าง สนิช สนิม."

ข้าพเจ้า ถาม ว่า, "นาง ล้าว ตก ตบ ฝุ่น ธุ ั่ว หรือ ว่า มา ตาม
ตาย แล้ว ?"

"ผม ไม่ ทราบ. ของ วิ เอ็ด ด ได้ เอะ ชน เเตย, ฉนน ผม ก็ ไม่ ได้
บอก อะไร แก่ หล่่อน เหมือน กัน. ถ้า นาง ล้าว ฝุ่น ธุ ได้ ทราบ ก็ คง จะ บอก
แก่ ล้าว ไซ เปน แน่ ที่ เดียว."

"แก ได้ บิด ความ อย่าง ไร บาง ใน เรื่อง ต โด ต กับ ดอร นว ล ?"

"นาง ล้าว ไซ บอก ผม ว่า ต โด ต ได้ เคย ไป ครัง หนึ่ง กับ ภรรยา,
และ ได้ แสดง ความ ใจ ดี มาก ใน การ ให้ บำ เหน้ จ. ฉนน, เหมือน คน ชน
นน ทุก คน, นาง ล้าว ไซ จึง นิยม เขา มาก."

ข้าพเจ้า ได้ จัด การ ระวัง อยู่ แล้ว ตตอด จน ถึง เวลา นน ม ให้ ม ขอ
ความ ไต ๆ ปรากฏ ขึ้น ใน หนังสือ พิมพ์, และ ถ้า นาง ล้าว ฝุ่น ธุ ได้ เกยว
ข้อง อยู่ ใน คดี นน ด้วย ละ ก็ คง ว่า ประหลาด มาก ที่ เดียว ที่ ยัง มิ ได้ ทราบ
ผล อัน ร้ายแรง แห่ง ความ คิด.

ข้าพเจ้า ตั้ง ว่า, "ต้อง ลัก ด รอย นาง ล้าว ฝุ่น ธุ โดย กวด ชน. เรา
ต้อง คอย ดู ว่า หล่่อน จะ พบ ประ กับ ต โด ต หรือ ดอร นว ล บาง หรือ ไม่, และ
การ ไป มา ของ ชาย ทง ล่อง นก เพก เฉย เด้ย ไม่ ได้ ?"

โรเคร่ตอบว่า, ผม ได้จัดการ ขอนันต์ แล้ว ขอรับ. ต๊อดได้
ขึ้นรถไฟเข้า ๘ นาฬิกา ไป อัมเบิดดัล. ได้รับ รายงาน ทาง โทรศัพท์
แล้ว จาก กัสตารด ซึ่ง ได้ ตาม เขาไป. ”

ครั้น เมื่อเวลา ประมาณ ดึกช้า โมง ๑ ภายหลังนั้น ศาสตราจารย์
คเนกร ได้เข้าไปใน ห้อง ข้าพเจ้าอีก.

ข้าพเจ้าถามว่า, อย่างไร? ท่านอาจารย์ ได้ความ แน่ หรือ ยัง
ว่า มาตาม ต๊อด ตายเพราะเหตุอะไร?”

นายแพทย์ ผู้ มี ชื่อเสียง ตอบว่า, “ทราบแล้ว. ไม่ต้องสงสัยอะไร,
มาตาม ต๊อด ได้ ถูกวางยาพิษ!”

ข้าพเจ้าถามว่า, “โดย พะเหิน เป็นหรือ?”

เขาตอบว่า, “ไม่ใช่.”

ข้าพเจ้าซัก อีกว่า, “เป็น ยาพิษ ชนิดใด, ท่านอาจารย์?”

เขาตอบว่า, “อ้อ! ขอนันต์ ยัง ไม่ แน่ใจ. ฉัน ได้ ทำ การ
ทดลอง แล้ว โดย พิสดาร ที่สุด, แต่ จน บัดนี้ ก็ ยัง ไม่ สามารถ จับเค้า ได้ ว่า
ผู้ร้าย ได้ ใช้ ยา อะไร แน่. สังเกตดูตาม อาการ ของ ศพ, ความ เปน
ไป ใน ร่างกาย, และ ผล ของ การ ทดลอง ต่าง ๆ ของฉัน, แสดง ปรากฏ
ว่า เป็น ยา ที่ คัดย่ำ เจ็ด เต็ม นิน (Gelseminin), ซึ่งเป็น ยา พิษ กัด จน จาก ราก
ต้น พุททิชาติ เหลือง; แต่ ผล ที่ มี นั้น รุนแรง กว่า เป็น อัน มาก และ อาการ
เมื่อ ตาย แล้ว มคต ยาว การ ตาย โดย เหตุ ธรรมดา มากกว่า.”

ข้าพเจ้า พูดว่า, “ถ้า ฉะนั้น มาตาม ได้ ถูกวาง ยา พิษ ละ. โดย
วิธีใด?”

ท่าน ศาสตราจารย์ ยัก ให้อวด แสดง ความ ไม่ แน่ ใจ, และ ตอบ ว่า,
 “ถ้า ดี โด่ ดี ให้ การ ตาม ความ จริง ตระกั, ดู เหมือน ปรากฏ ว่า ภรรยา
 ของ เขา ได้ รู้ ตัก ไม่ สบาย เมื่อ ได้ ถิ่น ถูก ปัส เข้า ไป แล้ว.”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า, “ผม ได้ ให้ ตรวจ คุหาชนะ ทั้ง ปวง ที่ ใช้ ใน โรง
 อาหาร นั้น โดย ตะเยียด แล้ว, และได้ ได้ สำน โดย กวด ชัน, แต่ ไม่
 ได้ พบ สิ่ง ใด ที่ ผิด ปกติ เลย. อีก ประการ หนึ่ง, ไม่ ได้ มี ผู้ ใด ตัก คน
 เดียว ที่ ไป ถิ่น ของ ว่าง ที่ นั้น บ่น ว่า มี อาการ บ่วย ใช้.” ข้าพเจ้า ถาม ต่อ
 ไป ว่า, “แล้ว ก็ ความ เห็น ของ หมอ คอร นวดี เป็น อย่างไร?”

ศาสตราจารย์ ตอบ ว่า “ยังคง อยู่ ตาม เดิม. เขา กล่าว ยืนยัน
 อย่าง แข็งแรง ว่า มา ตาม มี หัว ใจ อ่อน, และ ว่า เขา ได้ รักษา หัด ก่อน ใน
 ทาง โรค นั้น. เขายืนยัน อยู่ ว่า หัด ก่อน ได้ ตาย โดย เหตุ ธรรมดา.”

ข้าพเจ้า ถาม ว่า, “ความ เห็น แตก กัน ฉนั้น หรือ?”

ศาสตราจารย์ ตอบ ว่า, “แน่ ที่ เดียว. แต่ เพื่อ ความ แน่ ใจ ของ
 ฉนั้นเอง, ฉนั้น ได้ เชิญ ศาสตราจารย์ รูจิเยร์ ไป ปถุษา, โดย
 คอร นวดี ไม่ รู้.”

ข้าพเจ้า ร้อง ว่า, “คัมภัก!” เพราะ ข้าพเจ้า ทราบ อยู่ ว่า รูจิเยร์
 เป็น ผู้ ที่ เก่ง เกือบ ๆ เท่า กับ ฉนั้น กร. ข้าพเจ้า ถาม ว่า, “ความ เห็น ของ
 เขา เป็น อย่างไร?”

ศาสตราจารย์ ตอบ ว่า, “เห็น พ้อง กับ ฉนั้น. รูจิเยร์ ไม่ มีความ
 สงสัย เลย ว่า หนีง เคราะห์ ร้าย นั้น ได้ มี ผู้ ตอบ ว่า งยา พิษ เสีย แล้ว.”

ข้าพเจ้าเรียก โรเจอร์ เข้า ไป, และเราทั้ง ๓ ได้ปรึกษากันอยู่ราว ครึ่ง ชั่วโมง.

ดีโคด อยู่ ที่ อัมเบวิตต์. เขาตั้งใจ จะเคย ไป บูด็อนหรือคาเตส์, และ หัน ข้าม ฟาก ไปยังเกาะ อังกฤษ นั้น หรือ ?

ข้าพเจ้า ได้ พุด ทาง โทรศัพท โดย ทันที ไปยัง ผู้ บังคับ กอง ตำรวจ ที่เมือง ทำ ทง สอง นน, บอก เขา ให้ ทราบ รุประพรรณ พิศดาร แห่ง ชาย ผู้ ที่ ได้ ไปจาก ปาร์ดีเซาวันน, และสั่ง ว่า ให้ จับตัว เขา ได้ ถ้า เขา พยายาม จะ ไป ลง เรือ ข้าม ช่อง ทะเล. ข้าพเจ้า ทราบ อยู่ แล้ว ว่า กัตตารด์ คง จะ ตาม เขา คืบ ๆ ไป, แต่ ข้าพเจ้า ก็ ไม่ มีความ ปรารถนา เลย ที่ จะ ให้ ดีโคด ไป ถึง ประเทศ อังกฤษ ได้, เพราะ ถ้า เขา ไป ถึง เสีย แล้ว เราก็ จะ ต้อง ดำเนิน การ ร้อง ขอ ให้ ส่ง ตาม แบบ ซึ่ง เป็นการ เห็น ขาด มากนัก.

เมื่อ นายแพทย์ ผู้ชำนาญ ในทาง ตรวจโรค ทั้ง สอง นาย ได้ มีความ เห็น ตรง กัน ว่า มาตามดีโคด ได้ ถูก วาง ยาพิษ นั้น แล้ว, ข้าพเจ้า ก็ กระ ทำ ความ พยายาม ทวน นอก โดย ทัน ที.

พอ ท่าน อาจารย์ ไป แล้ว, ข้าพเจ้า ก็ ขนรถพร้อม ด้วย โรเจอร์ ไป ยัง ห้องชุด ที่ถนน เทวี่, โดย วั อยู่ แน่ แล้ว ว่า เจ้า ของ ห้อง นั้น อยู่ ที่ อัมเบวิตต์. เขา ได้ ฝาก ลูกกญแจ ไว้ กับคน เฝ้า ประตู คัก, ดัง ข้าพเจ้า ได้ คาด คณไว้, ซึ่ง เป็น ข้อ ที่ ทำให้ ข้าพเจ้า นึก เชื่อม มั่น ขน อก ว่า เขา มีความ เจตนา ที่ จะ หนี ไป ประเทศ อังกฤษ.

พร้อม กัน, เรา ได้ เข้า ไป ใน ห้องชุด, ซึ่ง คงาม, ตก แต่ง ดี, และ โรเจอร์ ให้ ข้าพเจ้า ดู เสา ขว ที่ มาตาม ดี ได้ หนี สัม ฤต โดย

คว้นแล้วและตาย, โดยพิชยาอย่างใดอย่าง ๑, ซึ่งคืนกริ ได้อธิบายแก่ข้าพเจ้าแล้วว่าอาจจะให้ผลเนิ่นไปได้ตั้งแต่ ๑ ถึงประมาณ ๔ ชั่วโมง หรือกว่านั้น ต่อจากเวลาที่กินแล้ว.

ที่อยู่อันนี้ ซึ่งแต่งตั้งแต่วงาม, เห็นได้ว่าเขาได้จัดแต่งแล้วโดยมีคำนึงถึงราคา โดยใช้เงินของ มาตาม ตีโคต, เพราะเท่าที่เราสืบสวนได้แล้วนั้น ตีโคตเกือบจะไม่มีทรัพย์สินของตนเองเลย. ฉะนั้นโดยมรรยาทของ หัตถ์นั้น ก็เป็นอันว่าเขาจะสิ้นเนื้อประดาตัว, ถ้าหัตถ์นั้นมิได้ทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินสมบัติให้แก่เขา. ถ้าหัตถ์นั้นยังมีได้ทำพินัยกรรมเช่นนั้น, เราทั้งสองก็แต่เห็นว่าหืดสาเหตุไปประการ ๑.

เราเดินไปตาม ในห้องนั้น ๆ ในเวตา ชมุก ชมัว, เพราะเป็นเวตาพลับ คำ, และทางหน้าต่าง ช่องยาว ๆ ได้แต่เห็นแสงแดงด้าน ๆ แห่งคว้น อันตกแล้ว จับ หลังคาคงทั้งหิตายแห่งปาวีต.

ข้าพเจ้า ได้นั่ง ตงบน เกาอี้ ซึ่งหญิง ผู้เคราะห์ร้าย ได้นั่งอยู่เมื่อสิ้นลมหายใจ, แล้วและเหตยวเต ไปโดยรอบ. เป็นธรรมเนียมของข้าพเจ้าอย่าง ๑ ชอบ ไปอยู่ ตรงที่ซึ่งผู้ถูกฆาฏกรรมได้ควยตง. เมื่ออยู่ ณ ที่นั้น แล้วข้าพเจ้าครอง อย่างตักซัง, และพยายามที่จะสันนิษฐานอย่างใดอย่าง ๑. บางทีมันจะเป็น ธรรมเนียมที่เหตยวเต, แต่ก็ได้เคยมีตักต้อง ลาม คราวแล้วที่ความคิด อย่าง แปลก และ อัศจรรย์ ได้มาสู่ใจของข้าพเจ้า ในเวตาเช่นนั้น.

แต่ในครั้งหลังนี้ ความเหตยวเต โดยธรรมชาติของข้าพเจ้าไม่เด่นเลย. อีกครั้ง ๑ ข้าพเจ้าได้เที่ยวเดิน ไปมา ในห้องนั้น ๆ, แต่มิได้

พบ ตั้ง โต ที่จะ ควร ยึด ถือ เอา เป็น หลัก ฐาน ได้ เลย. ใน ระหว่าง นั้น โรเคร้, ซึ่ง กำลัง ตรวจ ค้น ต้นชัก ที่ ใน ห้อง นอน ของ มาตาม, ได้ พบ รูป นาย ขนาด แคบ เน้น รูป ๑ อยู่ โต เคียง กระจก กระจก ๆ, ตัว อย่าง ผ่า, และ โบบิด จาก หนังสือ พิมพ์ ต่าง ๆ. นั้น เป็น รูป แห่ง หมอ ดอร์ นัวต์.

เขา จึง ร้อง ขุนว่า, “คุณ ขอบ! ผม พบ อะไร อย่าง นั้น!”

เขา ชู ให้ ข้าพเจ้า ดู.

ข้าพเจ้า แลดู รูป นั้น, แล้ว ตรวจ ดู ต้นชัก, แล้ว จึง พูด ว่า, “ก็ ขอบ กต. แต่ เห็น จะ ไม่ ใช้ ช้อน ใจ -- เป็น แค ดัม ใจ เท่านั้น. นาย แพทย์ และ นักบวช ผู้ มี ชื่อ เดียง มัก จะ ถูก ผู้ หมิง รบ กวน ขอรูปล.

เมื่อ ข้าพเจ้า ทวง เช่น นั้น โรเคร้ ก็นั่ง. เขา ทำ การ ค้น ต่อ ไป, และ ระวัง มาก ที่ จะ เอา ของ ไว้ ตาม ที่ เดิม ทุก อย่าง. โรเคร้ ได้ บอก แก่ นาย ประตุ แล้ว ว่า ข้าพเจ้า ชื่อ โร, และ เขา ได้ กำชับ นาย ประตุ ผู้ นั้น แล้ว ด้วย ว่า ต้อง ไม่ เหยื่อ ถึง การ ที่ เรา ไป ที่ นั้น ให้ ดี โต ดี ทราบ เลย, . หา ไม่ นาย ประตุ จะ ตก อยู่ ใน ที่ ดำบาก ฐาน เป็น ผู้ ชัก ชน เจ้า พนักงาน. การ ชู เช่น นั้น มัก จะ ทำ ให้ นาย ประตุ, หรือ คน ใช้, กตวจน ไม่ ปรึปาก ที่ เดียว.

เมื่อ ออก จาก ที่ ถนน เทร์ แล้ว, เรา ได้ ไป ที่ โรง อาหาร ซึ่ง ผัว เมีย คู่ นั้น ได้ ไป กิน ของ ว่าง เมื่อ คน วัน ที่ เกิด เหตุ, และ ณ ที่ นั้น ข้าพเจ้า ได้ พบ ผู้ เป็น เจ้า ของ, เป็น คน อ้วน หัว ถ่าน, ว่องไว, แต่ เศษ, และ ใจ ดี มาก, ตาม แบบ บุคคล ที่ เป็น เจ้า ของ โรงอาหาร ที่ ชน ชอบ ไป. โรง นั้น เป็น โรง ที่ คน คิด มาก ที่ สุด โรง ๑ ใน ปารีส์, และ ผู้ ที่ มัก ไป กิน ที่ นั้น

มหาดย ชนิด, แต่เป็นชาวปาร์ตแบบ ทงน. คงอยู่นอกทางที่คนเดิน
ทางต่างชาติมักเที่ยว, โรงอาหารนี้คงเจริญอยู่ได้เพราะเจ้าของ —
ซึ่งใคร ๆพากันเรียกชื่อว่า “โยเซฟ” — มักหาข้าวอย่างดี ๆ ไว้ขาย
โดยราคาพอสถานประมาณ.

เมื่อเราได้เข้าไปนั่งอยู่ในห้องทำงานเล็กข้างหลังห้องกินอาหาร
อันสบาย, ทาดีขาว, นุ่นแก้ว, ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับเจ้าของว่า,
“มาตาม ตโตด์, เมื่อก่อนจะตาย, ได้กล่าวว่ากินถูกพิษเขาไปแล้วก็
ได้รู้สึกไม่สบาย.”

โยเซฟตอบว่า, “ได้มีผู้บอกผมเช่นนั้นแล้ว, มองดีเออร์ เบค.
แต่บาบูนอาหารสำหรับคินนั้นก็อยู่ที่นี้. เราไม่ได้มีถูกพิษเลย. ผม
ได้ไปตลาดเช้าวันนั้น, แต่ราคาถูกปืช — แม่เจ้า โวย! — ฉนั้นผมจึง
ไม่ได้ซื้อเลย. คงจะมีอะไรคาดเคลื่อนไปสักอย่างหนึ่งละขอรับ.
นายคินน, ” และเขาสั่งโรครัวซึ่งเวตานั้นอยู่ด้วย, แล้วพูดว่า,
“ได้ดูตำเนาใบเก็บเงินของมองดีเออร์ ตโตด์แล้ว. เขาไม่ได้กิน
ผลไม้เลย.”

ข้าพเจ้ามีตำเนาใบเก็บเงินนั้นอยู่แต่ที่โน้บิงของข้าพเจ้า,
และมันไม่ได้แสดงหลักฐานอะไรเลย. มาตาม, ก่อนที่ตาย, ได้เพื่อ
ไป, หรือมิฉนั้นก็ตำเนาของหล่อนได้กล่าวเท็จ. แต่นั่นแหละ, ถ้าเขา
ได้เสียประโยชน์ทางทรัพย์สินสมบัติเพราะมรณะภาพแห่งภรรยาตะก็ เขา
จะต้องกล่าวเท็จเพื่ออะไร?

ปัญหาที่ยุ่งยากยิ่งจนทุกที. เมื่อเวลาเที่ยงคืนข้าพเจ้าได้รับรายงานที่บ้านโดยทางโทรศัพท์จากกัตตารด์. เขาพูดมาจากไฮเคตแบบโบราณชื่อเคต-เดอะ-เบ็อฟ, ที่อัมเบวิดต์, อันเป็นที่ข้าพเจ้ารู้จักดี, เพราะได้เคยไปพักที่นั่นหลายครั้งเมื่อไปโดยรถยนต์จากปารีสไปตำบลเดอะคเคต์ เพื่อเล่นกอล์ฟ.

เขารายงานว่, “ชายผู้มาจากถนนเทรียยังอยู่ที่นี้. นางสาวแบร์เน็ตได้เดินทางมาที่นี้วันนี้จากโบเวต์, และพบกับชายผู้นั้น. คืนนี้เขาได้กินอาหารด้วยกัน, และหญิงนั้นได้กลับไปปารีสเมื่อคืน. ดัสแตร์วิ่งติดตามไป. ผมยังทราบไม่ได้ว่าเขามาพบกันทำไม. แต่เข้าใจว่าผู้ชายได้มาที่นี้เพื่อปรึกษาอะไรกับहतोनอย่างหนึ่ง. เขาได้บอกไว้ที่ห้องอำนวยการไฮเคตว่าเขาจะไปจากนี้พรุ่งนี้.”

ข้าพเจ้าตอบไปว่า, “จำไว้, กัตตารด์, ว่าต้องพยายามให้เขาตรงเร็วไปประเทศอังกฤษได้.” แล้วข้าพเจ้าก็เก็บเครื่องฟัง.

ในวันรุ่งขึ้นได้เห็นผลแห่งการสืบข้อ ๑ ของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าสืบได้นามแห่งทนายความผู้รับเป็นธุระในกิจการส่วนตัวของมาตามตีโตต์, และเมื่อเวลาเที่ยงข้าพเจ้าได้ไปหาเขาที่สำนักงานของเขาใกล้ตึกตลาดเงิน.

ชายแก่ก่อนข้างปากมุมตอบคำถามของข้าพเจ้าว่า, “มองดีเออร์เบค, มาตามตีโตต์ได้ทำพันธกรรมฉบับหนึ่งซึ่ง, เมื่อहतोनถึงมรณะภาพแล้ว, ยกทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวทั้งหมด—ซึ่งมีมากอยู่—

ให้แก่หญิงคนหนึ่งซึ่งมีนามว่า แพรเน็ค, ตั้งบ้านเรือนอยู่ ณ โบเวส์, และซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นมิตรสนิทของผู้ตาย."

ข้าพเจ้าพูดอย่างประหลาดใจว่า, "ให้นางสาวแพรเน็ค ! ก็ทำไมไม่ให้อะไรบ้าง หรือ ?"

เขาตอบว่า, "ไม่มีเลย. พันยกรรมยังอยู่ที่ผมนี่."

อีก ครุ ๓ เดือนคน ๑ ก็ได้เอาพันยกรรมมาให้ข้าพเจ้าอ่าน. ข้าพเจ้าสังเกตว่า ตั้งวันก่อนตาย ๖ สัปดาห์, และข้าพเจ้าก็ทักขอนขึ้น.

ทนายความตอบว่า, "ถูกแล้ว. ผมเข้าใจว่าหลุดนกับสามได้เกิดผิดใจกันเมื่อเร็ว ๆ นี้, แล้วหลุดนก็ทำพันยกรรมใหม่."

ข้าพเจ้าถามว่า, "ถ้าฉันตามพันยกรรมเก่าสามได้รับประโยชน์ หรือ ?"

ทนายความพยักรับว่าเป็นเช่นนั้น.

บัดนี้ข้าพเจ้าจึงตั้งปัญหาถามตนเอง. ดีโคต เป็นผู้ชำนาญ หรือ ? ชายใดเล่าจะฆ่าภรรยาเมื่อรู้ยุดว่าการที่ทำเช่นนั้นจะต้องพ้นจากการได้ปกครองทรัพย์สินสมบัติของหลุดน.

ข้าพเจ้าถามทนายความว่า, "ดีโคตได้ทราบเรื่องแก่พันยกรรม หรือเปล่า ?"

เขาตอบว่า, "ได้ทราบ. มาตามได้สั่งผมให้มาจดหมายไปตามระเบียบเพื่อบอกให้สามทราบ."

ครั้น วัน รุ่ง ชื่น, โดย ผิด ความ คาค คณ ของ ข้าพเจ้า ที่ เคย, ตัด ได้ ถัก ถัก ไป ที่ อยู่ ที่ ถนน เทว, และ ฝ่าย นาง ถัก ถัก ถัก ถัก ได้ ถัก ถัก ไป อยู่ ที่ โบริส ตาม เดิม.

บัด นั้น ข้าพ เจ้า แล เห็น ที่ เคย ว่า คณ จะ คง ดำ เนิน อบาย ให้ ดี ที่ สุด ถ้า เรา ปรากฏา จะ หยั่ง ความ ถัก ถัก และ ทราบ ความ จริง. คอ นั้น มา อีก ๘ เดือน เรา ยัง คง งง งวย อยู่, แต่ ยัง คอย ดู เหตุ การณ์ อยู่ เสมอ.

ใน ที่ สุด เรา จึง สามารถ แก่ ษณาค โดย อาการ อัน แปร และ ผิด ความ คาค คณ.

คณ วัน ๑ มง ดีเออร์ ตัด ได้ ถัก ถัก ไป บ้าน เมื่อ เวลา ประมาณ ๑๑ นาฬิกา, และ เข้า วัน รุ่ง ชื่น แม่ บ้าน ของ เขา ได้ ไป พบ ตาย เสีย แล้ว. เขา อยู่ ใน ห้อง นอน และ เปิด เครื่อง แล้ว ครั้ง หนึ่ง. ข้าพ เจ้า ได้ ไป เห็น ศพ. เขา ได้ ต้ม ตง ถัก ถัก ใน เมื่อ กำลัง พยายาม ที่ จะ ไป ถัก ที่ ถัก ถัก, และ เรา ตรวจ ได้ ความ ว่า เขา ได้ ตาย เพราะ ยา พิษ อย่าง ไต อย่าง ๑ ซึ่ง มี ผล คล้าย เจ็ด เต็ม นิน.

อีก ครั้ง ๑ โรคร ได้ ต้ม ถัก ถัก ความ ถัก ถัก, และ ใน ที่ สุด, เมื่อ ได้ ถัก ถัก อยู่ ด้วย วิริยภาพ อีก หลาย เดือน, เรา จึง สามารถ ถัก ได้ ความ เปน แน่ นอน ว่า มิตรภาพ ระหว่าง นางสาว แปร เนค กับ มง ดีเออร์ ตัด นั้น เปน การ บริสุทธิ์ ที่ เคย. เหตุ ที่ ต้อง ไป พบ กัน โดย ถัก ที่ อับ เบิด ถัก นั้น เพราะ ฝ่าย หญิง ได้ รู้ ถัก ถัก ว่า มี คำ รว ถัก ถัก ครอย ตาม ห่อ ถัก อยู่, และ ห่อ ถัก ปรากฏา จะ พุด กับ ถัก ของ มิตร ของ ห่อ ถัก ด้วย เรือง ไบ หุ่น

พอ มาตาม คาย ตง แดง, คอวนวดี, ซึ่งได้ทราบ อยู่ว่า นางสาว
แปรเนต ได้ รับ มฤตก ของ มาตาม, ก็ได้หวังใจ ว่า จะ ได้ แต่งงาน กับ นาง
สาว นั้น, แต่ เขา เคือง มาก เมื่อ ได้ ทราบ ว่า สาว นั้น ของ หญิง ผู้ คาย เป็น
คู่ แข่ง กับ เขา.

ฉนั้น เขา จึง ได้ พยายาม ทำ ตาย มอญ ดี เออร์ ดี โอ โค ดี เสีย โดย วิ รุ ติ ด้วย
กับ ที่ ได้ เคย ขำ ภรรยา มา ก่อน แดง นั้น เอง.

เมื่อ โรคร ุ ไป จับ ตัว เขา เขาก็ สำนะ ภาพ ความ จริง, แดง
ได้ สด บไป.

การ ได้ ส่วน ที่ ศาส ตรี วิธ ภา กิณ เวตา ถึง สำนะ เดือน กว่า จะ แดง เดรั จ,
แต่ ผู้ ร้าย, ซึ่งมี โรค เบียด เบย พ อยู่ แดง, ได้ คาย เสีย ที่ ใน เรือน จำ โดย
ปอด บวม อย่าง ร้ายแรง ก่อน วัน ที่ นึก คิด ของ เขา ใน ศาส ตรี อาญา ๓๐ วัน.

เพราะ เหตุ นั้น ข้าพ เจ้า จึง เห็น ว่า ไม่ เป็น ความ จำ เปน ที่ จะ ให้
ข้าราชการ ชน ทราบ ขอ ความ ประ ทา ด ๆ, และ ได้ ถือ ว่า เป็น ความ ตับ
อัน ๑ ของ เรา.

(คดีที่ ๑ ข้อ "คดี ถนน เทเรส")

ทำไม ประเทศทั้งหลาย จึงทำการค้าขาย

การค้าขาย ในระหว่าง เมือง ต่อ เมือง ใน ประเทศ เดียว กัน มี ได้ เพราะ เมือง นั้น ๆ ภูมิ ประเทศ และ อื่น ๆ ผิด กัน สิ่ง ที่ เมือง นั้น ๆ มี เมือง นั้น ๆ ไม่มี คมนาคม มี ถึง กัน ก็ สิ่ง สินค้า ถึง ตลาด แยก เปลี่ยน กัน ได้ ตัวอย่าง เห็น ง่าย ๆ เช่น นคร ปรูม มี ส้ม ไชยบุรี และ กรุงเทพฯ มี เงาะ บาง ยี่ขุ่น สินค้า ทั้ง สอง อย่าง นั้น จะ ถึง ถึง กัน ได้ โดย ไม่ เสียหาย ทั้ง สอง เมือง ก็ เกิด สิ่ง สินค้า แยก เปลี่ยน กัน ขึ้น ประเทศ ต่อ ประเทศ ก็ ทำนอง เดียว กัน เรา มี ชาว เกิน ต้อง การ ซึ่ง ประเทศ จีน มี ไม่ พอ แต่ ประเทศ จีน มี ผ้า และ ถ้วย ชาม ซึ่ง จะ แบ่ง มา ขาย ให้ เรา ได้ ก็ เกิด มี การ แยก เปลี่ยน สินค้า กัน ใน ระหว่าง เรา กับ ประเทศ จีน การค้าขาย ระหว่าง ประเทศ ต่อ ประเทศ นี้ หา ใช้ รัฐบาล ของ ประเทศ เป็น ผู้ ค้าขาย ไม่ คือ ราษฎร ต่อ ราษฎร ทำ การ ค้าขาย ติดต่อกัน นั้นเอง แม้ การ ค้าขาย ระหว่าง เมือง ต่อ เมือง ก็ มี ใช้ เจ้าเมือง กรมการ เป็น ผู้ ค้าขาย เมื่อไร ก็ ราษฎร ต่อ ราษฎร ค้าขาย กันเอง เหมือน กัน

ทำไม รัฐบาล จึง ไม่ ทำ การ ค้าขาย ? ข้อนี้ จะ ปฏิเสธ ได้ ทีเดียว ไม่ได้ เพราะ รัฐบาล นิยม ก็มี เช่น การ รถไฟ การ ไปรษณีย์ โทรเลข

เหล่านี้ก็เนื่องด้วยการค้าขาย และรัฐบาลด้ายามทำเองเรียกว่า
 รัฐบาลขาย. ที่รัฐบาลต้องทำก็เพราะเป็นการสำคัญ เป็นการใหญ่
 จะปล่อยให้เกิดขึ้นเองไม่ได้ หรือไม่ทันความประสงค์ ยิ่งการ
 ไปรษณีย์ โทรเลขก็ควรด้วยสัญญาจำกัดไปรษณีย์ รัฐบาลก็ยัง
 จำเป็นที่เดียวที่จะต้องทำให้สำเร็จ. การรถไฟนั้นจะเห็นได้ตาม
 พระราชบัญญัติจัดวางการรถไฟและทางหลวง พ. ศ. ๒๔๖๔ ว่า
 รัฐบาลยอมเปิดโอกาสให้ราษฎรตั้งบริษัททำการรถไฟเหมือนกัน ที่
 มีบริษัททำอยู่แต่ก็มี คือรถไฟปากน้ำ รถไฟท่าจีน แม่กลอง.
 การค้าขายเป็นการหากำไร. ถ้าพิจารณาหัดดูหน้าที่ของรัฐบาลจะเห็น
 ได้ว่าไม่ใช่หน้าที่หากำไร. หน้าที่โดยตรงของรัฐบาลคือการปกครอง.
 เงินสำหรับลงทุนหรือจับจ่ายเพื่อการนี้ ราษฎรก็ออกให้, ที่เรียก
 ว่าภาษีอากร และราชพัสดุ. ภาษีอากรและราชพัสดุนั้นจึงเป็นเงินที่
 เก็บเพื่อประโยชน์หรือกิจการสำหรับราษฎรนั่นเอง. เมื่อกิจของ
 รัฐบาลคือการปกครอง ช่วยให้ราษฎรประกอบอาชีพได้สะดวกเกิด
 ความสมบูรณ์ขึ้นเพียงใด ราษฎรก็ย่อมมีฐานะที่จะเสียภาษีอากร
 และราชพัสดุเพิ่มขึ้นเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลให้ประณีตและวิเศษ
 ขึ้นเพียงนั้น. บางทีมีความจำเป็นที่รัฐบาลจัดการไปหน้าราษฎร
 การจัดต้องลงทุน ราษฎรยังไม่อยู่ในฐานะที่จะให้เรียกค่าภาษี
 อากรขึ้นได้ ดังนั้น รัฐบาลก็ต้องหาทุนทางอื่น มีทั้งเงินภายในหรือ
 ภายนอกประเทศมาใช้เป็นต้น. แต่เงินกู้เช่นนี้เป็นธรรมดาต้อง

สำหรับใช้ ในกิจการ ซึ่งเกิดผล เช่น รัฐบาลนิชย์ อันหมายแน่ว่า
มีเวลาที่จะเก็บผล ประโยชน์ ให้ได้หมด. การหาทำไร ของรัฐบาล
มี ขด ขน เพียง รัฐบาลนิชย์ และ รัฐบาลนิชย์ มี ขด ขน เพียง ที่เกี่ยวข้อง
การเมือง และการ สำคัญ ซึ่งยัง ปลดปล่อย ให้อาณาจักร ทำเองไม่ได้ ถ้ารัฐบาล
จะ ขยาย รัฐบาลนิชย์ ให้กว้าง ขวาง ออกไป นอก เขต ขด ขน รัฐบาล ก็
กลายเป็น พ่อค้า แข่ง กับ อาณาจักร ของ ตัวเอง. ผู้ปกครอง แข่ง กับ ผู้ที่
ตน ปกครอง แทน ที่ จะ ให้ ความ เจริญ มี กลายเป็น ให้ ความ เดือด น้อย
หรือ? และ แทน ที่ จะ ให้ ความ สดวก มี กลายเป็น ให้ ความ กัด ขวาง
ไปหรือ? เหตุฉะนั้น รัฐบาล กล่าว ตาม หน้า ที่ จึง ไม่ใช่ พ่อค้า จึง ไม่
ใช้ ผู้หาทำไร แต่ เป็น ผู้ต้อง ใช้ ทุน สำหรับ การ ก้าว หน้า บาง อย่าง
ทั้งเก็บ ทุน สำรอง ไว้ เมื่อ เหตุการณ์ ฉุกเฉิน ด้วย จึง ต้อง เป็น ผู้ ตัด
ล้ม บัด ด้วย. อีก ประการ หนึ่ง ดัง ที่ รัฐบาล ทำ ย่อม เป็นการ เมือง เกี่ยว ด้วย
ปอด คัด ก็ ถ้า อาณาจักร ต่อ อาณาจักร ทำ กัน เอง ก็ เป็นการ ล้วน ตัว ไป ถึง พ่อค้า
ต่าง เมือง จะ เกิด ผิดใจ กัน ขึ้น ก็ ยัง เป็น ความ กัน ได้ ตาม กระบี่ เมือง
ไม่เหมือน รัฐบาล ต่อ รัฐบาล ผิดใจ กัน ซึ่ง เกิด เป็นการ เมือง ขึ้นทันที อาจ ยุ่ง
ยาก ใหญ่ โต. เหตุ ที่ หลาย เหล่า นั้ ด่วน บังคับ ว่า รัฐบาล ต้อง ไม่ ทำ
ตัว เป็น พ่อค้า ที่ นอก หน้า. กรม หรือ กระทรวง พาณิชย์ ที่ ประเทศ
สำคัญ ๆ มี ไว้ ก็ เพื่อ ช่วย เหลือ การ ค้า ขาย ของ อาณาจักร เท่านั้น ผู้ที่
ร้อง ให้ กระทรวง หรือ กรม เช่น นั้น ทำ การ ค้า ขาย จึง ควร ตั้ง เกด.

เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง มีโทรเลขจากเมืองมอสโคว์ในประเทศรัสเซีย ว่า เตินิน หัวหน้ารัฐบาลโซเวียต กล่าวว่าจะเลิกวิธีที่รัฐบาลเป็นเจ้าของทุนเอง และค้าขายเอง กลับไปหาวิธีค้าขายที่ปล่อยให้ทำกันด้วยใช้เงินตราเป็นเครื่องวัด อย่างแต่ก่อน. นี่ก็เป็นข่าวที่น่าขัน ซึ่งแสดงว่าพวกโบลเชวิกคิดทำการนอกคอก แต่ไม่สำเร็จ ต้องหันเข้าหาตัวราเดคินนั่นเอง.

ทีนี้จะกล่าวถึงราษฎรต่อราษฎรแห่งนานาประเทศทำการค้าขายกันต่อไป. เมื่อเมืองจีนมีข้าวไม่พอกิน แต่เรามีข้าวเหลือกิน และเมืองจีนทำถ้วยชามและผ้าแพรเหลือใช้ ฝ่ายเมืองเราก็กองการของนั้น ๆ ดังนั้นการค้าขายระหว่างเรา กับประเทศจีนก็ต้องเกิดขึ้น เว้นไว้แต่จะมีอุปสรรคเข้ามาขัดขวาง เช่น ชาติคอมมูนเป็นต้น. ของที่ต่างฝ่ายต่างเหลือ และอีกฝ่ายหนึ่งต่างต้องการเช่นนั้น ถ้าได้แลกเปลี่ยนกันแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็ได้สัมประสงค์ ถ้าขาดการแลกเปลี่ยน ทั้งสองฝ่ายก็ขาดไปตามกัน.

สินค้าที่ต่างประเทศต่างมีด้วยกัน ไม่ใช่ฝ่ายหนึ่งขาดฝ่ายหนึ่งเหลืออย่างที่กล่าวแล้ว ก็อาจให้เกิดการค้าขายระหว่างประเทศได้. ยกตัวอย่างเช่น ชะวาทำน้ำตาลได้ดีกว่าเรา แต่เราปลูกข้าวได้ดีกว่าชะวา ดังนั้นชะวาก็ต้องซื้อข้าวเรา และเราก็ต้องซื้อน้ำตาลของชะวา. คำว่าดีก็ต้องเข้าใจให้ชัดเจนหน่อย. ของสิ่งเดียวกัน ถ้าประเทศหนึ่งทำได้ดี กว่าอีกประเทศหนึ่ง หมายความว่าทำได้จำนวนมากกว่า หรือทำได้เป็นชนิดดีกว่า ในต้นทุน

คือ แรง—ทุน—ความ ขวน ขวาย เท่ากัน, หรือเมื่อ ทำได้ มาก เท่ากัน และ
 ดิ เหมือนกัน ใน ต้น ทุน คือ แรง—ทุน—ความ ขวน ขวาย น้อย กว่า กัน.
 ทั้งสอง ประการ นี้ ความ ขวน ขวาย ที่ ให้ ได้ สัม ประสงค์ มี ส่วน น้อยลง,
 เท่ากับ เหนื่อย เท่ากัน ได้ ผล ทว ขน หรือ เหนื่อย น้อย เข้า แต่ ได้ ผล
 คง ที่ อยู่ ดังนั้น จึง นับ ว่า เป็น กำไร แก่ โลก. กำไร เช่น นั้นแหละ เรียก ว่า
ความ เจริญ โดย เศรษฐกิจ. เมื่อ ความ ต้องการ ใน ประเทศ หนึ่ง จะได้
 สัม ประสงค์ จาก ผล ความ ขวน ขวาย ของ อีก ประเทศ หนึ่ง เป็น อย่าง สดวก
 ดิ โดย ซอ ซาย กัน และ กัน ยิ่ง กว่า ที่ จะ ต่าง คน ต่าง ทำเอง เพราะ
 ถูก ลง และ ได้ ทัน ใจ ดังนั้น ธรรมชาติ บังคับ ว่า การ ค้า ขาย ระหว่าง
 ประเทศ เช่น นั้น ต้อง เกิด ขึ้น. ใคร จะ ร้อง ห้าม ว่า อย่า ซอ ซอ ของ ต่าง
 ประเทศ เลย ซอ ของ ที่ เรา ทำกันเอง เกิด ถ้า อาการ เป็น ดัง กล่าว
 แล้ว ร้อง เท่าไร ก็ ไม่ ดำรง เพราะ ฝืน กฎ ของ เศรษฐกิจ. ด้วย
 เหตุนี้แหละ โรง หีบ อ้อย ทำ นา คาด ซึ่ง เคย มี มาก ที่ นคร ชัย ศรี จึง ได้ ญ
 หาย ไป เพื่อ แหวก ช่อง ให้ นา คาด ชะวา เข้า มา เกิด อนุ คาด ใน พระ นคร.
 การ ซอ ซาย ควร จะ เป็น ที่ เข้า ใจ ว่า ต่าง กับ การ บุญ ผู้ ซอ ต้อง คิด
 ถึง ราคาค่า ที่ สูง ก่อน ใน ของ ที่ ดิ เท่ากัน. การ ช่วย กัน โดย ยอม ซอ
 ของ แพง นิติ หรือ ได้ ของ ซาม หน้อย นั้น เป็น ลักษณะ ของ การ บุญ
 ไม่ใช่ พาณิ ชย์.

เหตุ ที่ ให้ เกิด การ ค้า ขาย ระหว่าง ประเทศ ขึ้น ทั้ง สอง ประการ ดัง
 กล่าว มา แล้ว คือ (๑) เพราะ ประเทศ หนึ่ง ต้อง การ และ อีก ประเทศ

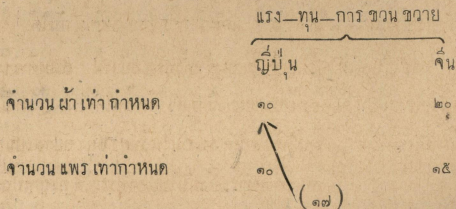
หนึ่งมีเหล็กใช้ (๒) ต่างมีด้วยกัน แต่เพราะทำได้ดีกว่ากันไป
คนละส่วนนั้น พอจะสันถ์เสียได้, แต่ประการที่ ๓ คือประเทศหนึ่ง
มีดีกว่าของอีกประเทศหนึ่งทุกส่วน เป็นอันสมมุติว่า ประเทศญี่ปุ่นทำ
ผ้าและแพรได้ดีกว่าประเทศจีน ดังนั้นจะมีการค้าขายแลกเปลี่ยนกัน
ด้วยสินค้าทั้งสองอย่างนี้ ในระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับจีนได้หรือไม่?
ดูเผิน ๆ ก็น่าจะตอบว่าถ้าญี่ปุ่นทำได้ทั้งสองอย่างดีกว่า
จีนจะต้องแลกเปลี่ยนสินค้าสองอย่างนี้กับจีนทำไม? ทำใช้ของ
ตัวเอง และปล่อยให้จีนเจียะแต่ให้สบายใจไป ตามถำพั้งก็ดีกว่าไม่ใช่
หรือ? แต่การหาเป็นเช่นนั้นทีเดียวไม่ จึงจะต้องเป็นข้อพิจารณา
กันต่อไปอีก.

ต่างว่ามีนายแดงกับนายดำสองคน นายแดงทำรองเท้าได้
คู่หนึ่งหรือทำหมวกได้ใบหนึ่งในเวลา ๒ ชั่วโมง ลงทุนก็เท่ากัน.
นายดำก็ทำได้ทั้งสองอย่างเหมือนกัน แต่ทำรองเท้าคู่หนึ่งกินเวลา
ถึง ๔ ชั่วโมง และทำหมวกใบหนึ่ง ๓ ชั่วโมงจึงแล้ว. ดังนั้นนายดำ
ก็มาหานายแดงและชวนว่า “นี่นะเพื่อน ท่านทำรองเท้าสองคู่
ท่านใช้คู่เดียวอีกคู่หนึ่งให้ฉัน แล้วฉันจะทำหมวกสองใบสำหรับ
ใช้เองใบหนึ่งให้ท่านใบหนึ่ง เราแลกเปลี่ยนกัน ดังนี้ เราก็ต่างคน
ต่างมีทั้งหมวกและเกือก หมวกที่ฉันทำให้ท่านกินเวลา ๓ ชั่วโมง
แลกเปลี่ยนกับเกือกที่ท่านทำให้ฉัน ๆ ได้กำไรแล้ว เพราะถ้าทำเองต้อง
กินเวลาถึง ๔ ชั่วโมง ฝ่ายท่านเองก็ไม่ขาดอะไร เพราะหมวกกับ
เกือกสำหรับท่าน ราคาเท่ากัน.” นายแดงตอบว่าเขาไม่ได้ประโยชน์

อะไรในการ แยกเปลี่ยน นั้น นายคำ จึง ชวน ต่อไป ว่า “ถ้าอย่างนั้นฉันจะทำ หมวก แคปให้ท่าน อีกใบ หนึ่ง ซึ่ง กิน เวลา ๕ ชั่วโมง เท่านั้น ทุน ก็ไม่เท่าไร นัก ท่าน ได้กำไร หมวก แคปใบ หนึ่ง ส่วน ฉัน ทำ หมวก สองใบ เวลา ๕๐ ชั่วโมง แยก กับ เกือก ของ ท่าน คู่ หนึ่ง ซึ่ง ฉัน ทำเอง จะ ต้อง ใช้ เวลา ถึง ๕๕ ชั่วโมง นับว่า เป็น กำไร เหมือน กัน”

ดังนั้น ทั้งสอง ฝ่าย จึง ตก ตง แยก เปลี่ยน กัน, นายแดง ได้ กำไร หมวก แคปใบ หนึ่ง ด้วยการ ออก แรง—ทุน—การ ชวน ขวาย เท่า เดิม ส่วน นายคำ ก็ได้ เกือก คู่ หนึ่ง ด้วย แรง—ทุน—การ ชวน ขวาย น้อย กว่า ที่ จะ ทำ เกือก นั้น ด้วย ตน เอง, ทั้งสอง ฝ่าย เป็น อัน ได้ กำไร ด้วยกัน, นายคำ ได้ กำไร ด้วย ทำ งาน น้อย เข้า นายแดง ได้ กำไร ด้วย ได้ ผล มาก ขึ้น.

ในเรื่องสินค้าผากับแพรระหว่างญี่ปุ่นกับจีนที่สัมพันธ์กันของเดียวกันถึงหากญี่ปุ่นทำสินค้าทั้งสองอย่างนั้นได้ดีกว่าจีน ทั้งสองประเทศก็ยิ่งเกิดการ แยกเปลี่ยน สินค้า ผ่า และ แพรร กันได้. เพื่อให้เห็นง่ายจะเขียน รูป ดังนี้

รูปนี้ให้อ่านดังนี้. ญีปุ่นทำผ้าเป็นจำนวนและชนิดเท่าที่กำหนดด้วยแรง—ทุน—การ ขวน ขวายเป็น ๓๐ และทำแพร เป็นจำนวนและชนิดเท่าที่กำหนดด้วย แรง—ทุน—การ ขวน ขวายเป็น ๓๐ เหมือนกัน. ฝ่ายจีนนั้นเท่ากับ ๒๐ และ ๑๕. ถ้าจีนจะเอาแพรเท่ากับ ๑๕ มาแลกเปลี่ยน ญีปุ่น ซึ่งเท่ากับ ๓๐ ก็ไม่สำเร็จ เพราะ ญีปุ่นไม่ได้ประโยชน์ ย่อมจะใช้แพร ของตัวดีกว่า, แต่จีน อาจเอาแพร เท่ากับ ๑๗ มาแลกเปลี่ยน ญีปุ่น เท่ากับ ๓๐ ดังนี้ ญีปุ่น ย่อมได้กำไรในแพรเท่ากับ ๒ ของจีน (คือ ๑๕ ของจีน เท่ากับ ๓๐ ของ ญีปุ่น แต่เมื่อเอา ๑๗ แลกกับ ๓๐ จึงได้กำไร ๒.) ส่วนจีนหาแลกเปลี่ยนไม่ ไปแลกเปลี่ยนผ้าของ ญีปุ่น ซึ่งเท่ากับ แพร (คือ ๓๐ ด้วยกัน). ดังนี้ จีน ลงทุน ๑๗ ได้ผ้า ๓๐ ของ ญีปุ่น ซึ่งเท่ากับ ๒๐ ของ ตัว เป็นอันได้กำไร ๓ เหมือนกัน. การแลกเปลี่ยน ระหว่าง สอง ประเทศในสินค้าสอง อย่างนี้ เป็นอันเกิดขึ้นได้อย่างเดียวกับ เกือก และ หมวก ที่ นายแดง กับ นายดำ แลกกัน เพราะ ญีปุ่น ซึ่ง เป็น ประเทศ ทำทั้ง ผ้า และ แพร ได้ดีกว่าจีน ได้กำไร ในทางผลคือ ได้สินค้ามากขึ้น และจีนก็ได้กำไร ในการ ทุ่มแรง เป็นอันต่าง ประเทศต่างได้กำไร เกิดมีการ แลกเปลี่ยนกันได้.

ถ้า ญีปุ่นได้เปรียบจีนในสินค้าทั้งสอง อย่างนี้ สมมุติว่าเท่ากัน การแลกเปลี่ยนสินค้าทั้งสอง อย่างนี้ ก็เกิดขึ้นได้ไม่, แต่ ญีปุ่นได้เปรียบ ทาง ผ้า ๓๐ ทางไหม ๕ หักลบ กันในสินค้าสอง อย่าง เป็นอันต่างกัน ๕, ที่ต่างกันนี้แหละ สำหรับ แบ่งกัน ในสองประเทศ ที่แลกเปลี่ยนกัน.

สินค้าระหว่างประเทศทั้งปวง เป็นไปในทางที่แบ่ง ส่วนที่ต่างกัน
จึงให้เกิดเป็นต่างได้เปรียบด้วยกัน มี การ แลก เปลี่ยน กันได้ สินค้า
ของโลก ชื่อว่า เจริญ ขึ้นโดย เศรษฐกิจ ด้วยอำนาจ คมนาคม และอื่นๆ
โดยประการ ฉะนี้ ถ้าหากไม่มี บอยคอต ซึ่งเป็นการ คัด คมนาคม.

การ คิด เหล่านี้ จะ ว่า ชัก ยุ่ง และ นำ เวียน วัฏจักร ก็ได้ แต่อีก
นอมนิกส์ คือ เศรษฐกิจ เป็น ไป ยุ่งเหยิง ดัง นั้น เสมอ จึง เป็น ขานนอน
หัดบ. ท่าน หรือ ข้าพเจ้า หัดบ บ้าง ก็ ช่าง เอะ, แต่ สมัยนี้ ประเทศ
ที่ตน อยู่ โดย เศรษฐกิจ เป็น ประเทศ ชนะ เพราะโลก ต้อง ทำ สงคราม
ทาง เศรษฐกิจ กัน อยู่ เสมอ, คมนาคม ถึงไหน ที่นั้น ก็ รักษา ตัว เป็น
กลาง อยู่ ไม่ได้, พวก เรา ชาวสยาม จึง ถูก กด เข้า ทำ สงคราม เศรษฐ
กิจ กับ เขา ด้วย. คำกล่าวนี้ ดู เกิน กว่า ท้อง เรื่อง ที่ เถามา แต่
ข้าพเจ้า อาจ เถา ค่อ อีก ก็ได้ หรือ ไม่ เถา ก็ได้.

ครู เทพ.

ครูพนธ์ เรียบเรียง.

-๑-

ทัพ พม่า ต่อม เมือง พิศณุโลก

อา! ท่าน ต่หาย ผู้ร่วม ชาติของ ข้าพเจ้า ท่าน คงจะไม่รู้จัก
ข้าพเจ้า แน่ ตะ, ท่านไม่รู้จักข้าพเจ้า ไม่รู้จักจริง ๆ เพราะ
สมัยกระนั้น หามิใคร เอาใจใส่ จดจำ เกร็ดแห่ง ประวัติการไม่ พา
กันเอาใจใส่ เดียแต่ เรื่อง ใหญ่ ๆ เช่น พระราชา เสด็จ ยก กองทัพ ไป
รบ กับใคร การ แพ หรือ ชนะ อยู่ ที่ พระราชา ชิบดี ส่วนเรื่อง เกร็ด ๆ
ถึง แม้ จะ เป็น เรื่อง สำคัญ ๆ แต่ ไม่ เกี่ยว ด้วย องค์ พระราชา ชิบดีแล้ว

ก็มักจะพากันดื่มเสียหมด โดยเหตุนี้จึงไม่มีใครรู้จักข้าพเจ้า
 ผู้ดื่มธัญญาว่า หมอวัด พรหม ซึ่งเป็นทหาร รักษา พระองค์ ของ พระเจ้า
 กรุงธนบุรี ข้าพเจ้าได้ โดยเสด็จ ในราชการศึก ไม่เว้นแต่ ตะครึง
 จำเดิม ตั้งแต่ กรุงศรีอยุธยาเสียแก่ พม่า ข้าศึก พวกไทยเรา ย่อยยับ
 แดกฉาน ช้านเซ่น หน้าอนาคตใจยิ่งนัก พระเจ้ากรุงธนบุรี ตั้งแต่
 ครึ่งยังเป็น พระยาวิชเยนทร์ ปรากฏ ผู้ว่าราชการเมืองตาก ได้ยก
 กองทัพมาหวังจะช่วยป้องกันกรุงไว้ แต่ ครั้นมาถึง เห็นเป็นการ
 เหลือกำลังแล้ว จึงตีฝ่ากองทัพพม่า ด้วยกำลังพลเพียง ๕๐๐ ออก
 ไป เพื่อระดมกำลังมากที่กรุงศรีอยุธยาคืน พวกเรามีเพียง
 ๕๐๐ คนก็จริง แต่ด้วยความมั่นใจในความสามารถแห่งท่านผู้เป็น
 นายกองของเรา และความเจ็บแค้นในการที่ชาติของเราถูกย่ำเหยียบ
 จนเป็นเช่นนี้ ท่านผู้หทัยทงหทัยเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ฟัน—ฟันข้าศึก
 ของเรา ตมตงผลอยๆ เหมือนหนึ่งฟันฟันคนกตัญญูในสวน ซึ่งไม่มีเจ้า
 ของหวงแหน พวกเราเห็นหน้าออกด้านไหน ด้านนั้นก็แหวกเป็น
 ช่อง หาได้รื้อด้านคมอาวุธของเราไม่ เปตา—การที่ข้าศึกก็เพิ่ม
 เป็นด้วยมีจำนวนมากกว่านั้นดอก แต่ถ้าพูดถึงเลือดกันแล้ว เลือด
 ไทยเราก็น่ากว่ามากนัก กองทัพเรามีจำนวนพลเล็กน้อยของเรา
 ได้ฝ่าข้าศึกซึ่งมีกำลังมากมาย ประคองหนึ่งว่า วายพวกคณันใน
 มหาสมุทร ขณะที่กำลังเป็นบ้า ออกไปได้โดยสวัสดิภาพ พวกเรา
 เข้าที่ไหน ที่นั่นก็ย่อมอ่อนน้อมศิโรราบ กองทัพของเราตัด

ตรงไป เมือง นครนายก ย้อน มา เมือง ชลบุรี แล้วไป คง สะดัม
กำลังได้ ที่ เมือง จันทบุรี พอได้ กำลัง พอ เพียง ก็ ยก เขามา ปราม ปราม
พม่า ซ้ำคัก และ พวก นาย กอง ต่าง ๆ รวม ตาม หมัด

ข้าพเจ้า ออก จะ เค้า ยึด ยาวไป สักหน่อย แต่ ถ้า ไม่ เห็น นั้น ไหน
เลย ท่าน จะ ทราบ ว่า ข้าพเจ้า เป็น ผู้ ฝอย ยอดเยี่ยม เพียงไร และ ทำ
สงคราม มา ตั้ง แต่ ไหน ค่อย ไหน เค้า ถึง กระนั้น ข้าพเจ้า ยัง รู้สึก ว่า
ความ ที่ เค้า มา แล้ว ข้าง นั้น ยัง ไม่ ทำให้ ท่าน เห็น เป็น การ อัจฉริยะ
อะไร นัก ค่ะ, ข้าพเจ้า จะ จับ เค้า ตอนที่ ข้าพเจ้า ได้ ดำแดง ฝีมือ ใน
เวลา ชับ ชน ใกล้ นคราย ที่ สุด นำ เลี้ยว ได้ อย่าง ที่ สุด และ เป็น เหตุ
ให้ พวก ซ้ำคัก ความ ข้าพเจ้า มาก ที่ สุด ตั้ง แต่ ครั้ง กระ นั้น มา

การ สงคราม ตอนที่ ข้าพเจ้า จะ เค้า ค่อย ไป นี้ เป็น ตอนที่ อะแซ
หวนุ นัก แม่ทัพ พม่า ได้ ทราบ ข่าว จาก กองทัพ ตะแบง มะระหนอง ซึ่ง แยก
หนี กองทัพ ไทย ไป ว่า กองทัพ พม่า เข้า มา เสีย ที่ ไทย จับ กองทัพ
ญอ อะคง หวนุ ได้ และ ตี พม่า ออกจาก กองทัพ นั้น แยก ยับเยิน ไป จาก เขา
ซึ่ง มุม อะแซ หวนุ นัก เห็น ว่า กำลัง ไทย แข็งแรง นัก จึง รวม กำลัง จะ
เข้ามา ตี กรุง ชนบุรี ตาม แบบ อย่าง พระเจ้า หงสาวดี บุเรงนอง ตี กรุง
ศรีอยุธยา คือ คิด จะ ยก เขามา ตี หวัดเมือง ฝ่าย เหนือ ตัด กำลัง ไทย เสีย
ชั้น หนึ่ง ก่อน โดย เหตุนี้ กองทัพ พม่า จึง เข้า ถอม เมือง พิศณุโลก ไว้
แน่นหนา เจ้า พระยา จักร กับ เจ้า พระยา สุรสีห์ ยก ออก มา ตี รับ กับ
พม่า เป็น หลาย ครั้ง แต่ ต้อง ถอย ถอย เข้า เมือง ทุก ที่ พระเจ้ากรุง

ชนบรูได้จัดขึ้นไป ถึง ค่าย ที่ วัด จันทร ทาย เมือง พิศณุโลก ให้ กองทัพ
พระยายมราช พระยานคร ราชดีมา พระยาพิไชย สังคราม และ กองทัพ
ไทย ที่ ตั้ง ประชิด ค่าย พม่า อยู่ เข้า รบ พร้อมกัน ทุก ด้าน ก็ ไม่ ได้ ชัยชนะ

พระเจ้ากรุง ชนบรู ทรง การ ว่า จะ เปลี่ยน วิถี ต่ ค่าย พม่า ข้าง ด้าน
ตะวันออก แต่ จะ ต้อง ให้ เจ้า พระยา จักร กับ เจ้า พระยา ดีรดีห์ รวม กำลัง
ใน เมือง ยก ออก ต่ ค่าย พม่า ทาง ด้าน ตะวัน ตก เคียง ไต้ แล้ว จะ ให้
กองทัพ อีกร์ กอง หนึ่ง แยก ไป จาก กองทัพ หดอง ต่ กระหนาบ พม่า เข้า
ไป ทาง ด้าน หลัง ให้ พม่า แยก โดย กระบวน ต่ โอบ เปรน ตำบับ ไป แต่
การ ที่ จะ ส่ง ข้าราชการ ไป ให้ ท่าน เจ้า พระยา ทั้ง ๒ ทราบ นั้น เป็น การ ยาก
เพราะ พม่า ต่อม เมือง พิศณุโลก ไว้ แน่นหนา ทุก ด้าน พระเจ้า กรุง ชนบรู
ทอด พระเนตร มา เห็น ข้าราชการ อยู่ ณ ที่ นั้น ด้วย จึง รับ สั่ง ว่า

“หมวด พรหม การ คราวนี้ เป็น การ สำคัญนัก ข้า เห็น
แต่ เจ้า คนเดียว ที่ จะ ทำการ สำเร็จ เจ้า ต้อง เห็น แก่ ขาคี สำณา และ
พระมหา กษัตริย์ ของ เจ้า ”

ท่าน สหาย เอ๊ย อะไร จะ มา ทำ ให้ ข้าราชการ ผู้ ปราน ปรอด เหมือน
พระราช ดำริ ที่ พระ ราชทาน เกียรติยศ แก่ ข้าราชการ ค่ะ หน้า พระ ทนง
เช่นนั้น ไม่ มี เสีย ติ ข้าราชการ เกือบ ต้ม ต๋ว และ เอ๊ย วาจา ชน กราบ
ทูล คอบ ไม่ ออก - จิง - พระ องค์ ทรง พระ ปรีชา ญาณ ฉะบับ แห่ลม
ทรง เลือกร์ ข้าราชการ การ สำคัญ เช่นนี้ คง ได้ คน อย่าง ข้าราชการ อย่า
ว่า แต่ ทพ พม่า ซึ่ง เป็น คน เด็ด ดิน เหมือน กับ เราๆ เถย คือ ให้ ทพ

เทวดา ข้าพเจ้าก็จะต้องอาสาไปทำการให้สำเร็จจงได้ ข้าพเจ้า
ต้อง ถอน นาดาย เสีย เป็น หตาย ครอง. จึง กราบ ทูล ออก มาได้

“ พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้ายินดี เป็น ต้นเกล้า ๆ รู้สึก
ว่าเป็น เกียรติยศ อย่างยิ่ง และ จะ พยายาม ทำการ นสนอง พระเดช พระ
คุณ ให้ สำเร็จ จง ได้ ”

พระเจ้ากรุงธนบุรี ครบ พระเพटा พดาง ทรง พระสรวล ดัง ก้อง
แต่คง ว่า พระองค์ คักตาย ความ หนัก พระทัย สิ้น แล้ว

“ มัน เป็น การ ฝ่า อันตราย อยู่ นาน มี หนทาง รอด น้อย ที่ สุด แต่
ว่า ถ้า เจ้า ไป ทำการ สำเร็จ ก็ เป็น ประโยชน์ มาก ที่ สุด เหมือน กัน ไป
เถอะ ไม่ ต้อง มี หนงส์ หนึ่ง หา ตระ ไป บอก แก่ เจ้า พระยา ๒ ตาม
ความ คารัห์ ของ ข้า ก็ แล้ว กัน และ เจ้า จะ เลือกร เอา ใคร ไป ด้วย ก็ คน
ก็ ตามใจ ”

ข้าพเจ้า กราบ ถวาย บังคม ตามา เลือกร เพื่อน ร่วมใจ อีก ๓ คน คือ
หมื่น ชาญ ๑ นาย น้อย มี สัมญา ว่า พม่า แหง ๑ นาย เข้ม เจ้า ๑
รวม เป็น ๔ คน ทั้ง ข้าพเจ้า เพื่อน ข้าพเจ้า ทั้ง ๓ คน นี้ เคย ร่วม ออก
ร่วม ใจ ทำการ รบ พม่า ด้วย กัน นับ ครั้ง ไม่ ถ้วน แล้ว ความ จริง
เมื่อ ข้าพเจ้า รับ อาสา นั้น ข้าพเจ้า เอง ก็ ยัง ไม่ ได้ ะการ ว่า จะ ทำ อย่างไร
แม้ ที่ สุด เมื่อ ออก เดินทาง แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ยัง ไม่ แด เห็น ช้อง อยู่ นั้น เอง
แต่ ทว่า ทหาร ที่ ดี ต้อง มี ความคิด ความ อำน ประกอบ ด้วย ให้ พิบบ
ดี ด้วย เมื่อ เห็น ท่า ไหน จะ สำเร็จ ได้ ก็ เอา ทำ นั้น ใน ปัจจุบัน ทันด่วน
พอ ตก คำ พวก เรา ๔ คน ก็ ออก เดินทาง อาศัย เงาม ไม้ เป็น ที่ แฝงกาย

เดี๋ยวก็เข้าไป ทาง ด้าน ควัน ออก ถึง แคว ยาม ของ พม่า พวก เรา
 หมอบ นิ่ง อยู่ ที่ พุ่มไม้ แห่ง หนึ่ง คราว จู ตาด เถา เดียว จน ทวี แต่ง
 เดือน สอง รุบ รุบ พอ แด เห็น ตัว กัน ได้ ใน ระยะ ทาง รวด ๆ ๑ เค้น ลัก ครัว
 หนึ่ง แด เห็น ทหาร ยาม พม่า ๒ คน เดิน ส่วน กัน ไป จน สุด เขต ของ ตน
 แด กักตบ หดง หน เค้น ยอน ส่วน กัน มา อีก ทหาร ยาม เค้น อยู่ เช่น น
 เรื่อย ไป ข้าพเจ้า ตั้ง ให้ หมิ่น หาญ กับ นาย น้อย แยก ไป ทาง หนึ่ง
 ข้าพเจ้า กับ นาย เข้ม เจ้า ไป ทาง หนึ่ง สัญญา กัน ว่า พอ ทหาร ยาม
 ทั้ง ๒ คน หลีก ให้ หลีก กัน ห่าง ประมาณ ๑๐ วา ก็ ให้ รับ เข้า ครอบ ครอบ
 บับ คอไว้ ให้ ย้อย หรือ จะ ทำ อย่าง ไก่ ก็ แด แต่ ถนัด ขุน ให้ ทหาร
 ยาม นน ร้อง ชน ได้ ก็ แด กัน เรา รับ คดกัน แผลง กาย แยก ทาง กัน ไป
 โดย เร็ว พอ ถึง ระยะ ที่ ทหาร ยาม จะ มา ถึง ข้าพเจ้า กับ นาย เข้ม
 ก็ ถึง นอน พง พาว ราม อยู่ กับ พนดิน เจ้า ทหาร ยาม ผู้ ถึง ข้าง เค้น
 เชื้อ มา โดย ความ ประมาท หา ได้ คิด ว่า จะมี พระยา มัจจุราช คอย
 ตั้ง หาร ชั่ว ชาติ อยู่ ไม่ ทหาร ยาม คน นั้น เค้น มา ใน ระยะ ทาง อีก ๕ วา จะ
 ถึง ตัว เรา นาย เข้ม ขยับ ตัว เปน หดาย หน ข้าพเจ้า ต้อง เอา มือ
 กด หดงไว้ พอ เค้น ให้ หลีก เรา เท่านั้น นาย เข้ม ก็ กระโจน เข้า ได้
 เหมือน หนึ่ง เสือ กระโดด ครอบ ครอบ เนื้อ เจ้า ทหาร ยาม ไม่ รู้ ตัว พยายาม
 ดัน จน สุด ก่าตัง บาง ที่ จะ เปน ด้วย ตก ตัง เตะ ถม ร้อง ให้ เพื่อน
 ช่วย ข้าพเจ้า ไม่ ร้อง ให้ เสีย เวลา ตรง เข้า บับ คอ เจ้า ผู้ ครอบ ครอบ
 ร้าย ไว้ แน่น ทหาร ยาม ผู้ นั้น ตา เห็น ตก ปล้น หายใจ ตั้ง เข้า ทุก ที่
 ข้าพเจ้า ก็ รัด แน่น เข้า ทุก ที่ จน หมด ถม พอ ปลด ถม ก็ ถม ตง ตง ที่

เท่าเราทั้ง ๒ นาย เอี่ยม เจ้า คตาด หัวใจ เห็น ว่า คาย สันติ แล้ว
จึงมองไป ดูทาง ห่มนหาญ เห็น เจียบ นี ไม่มี ด้แววเตย เรา จึง
รีบ คตาดไป หา โดยเร็ว ครั้น ถึง ก็ เห็น ศพ ทหาร ยาม อีก คน หนึ่ง ศรีษะ
ขาด กตัง อยู่ ได้ ความ ว่า ห่มนหาญ แก่ ไม่ รือ ให้ เสีย เวตา พอ เจ้า
ทหาร ยาม ให้ หลั่ง เพื่อน ก็ กระโดด เข้า พันคอ ที่ เตียว ผีมือ พันของ
ห่มนหาญ แม่น นึก ท่าน สหาย ทง หตาย ท่าน คง นึก ยัม ตะชี ว่า พวก
เรา ทำการ อย่าง ขาดด ตอบ ทำร้าย ข้าง หลั่ง ไม่ ให้ โอกาส ดีตร
คือ ตู โอ! ถ้า ท่าน นึก เช่น นั้น ท่าน ก็ ผิด ถนัด การ เช่น นั้น ไม่
เหมือน กับ การ ที่ ตู ถิ่น คว คือ คว นี ท่าน สหาย เอี่ยม เป็น การ ทำ มุ่ง
ถึง ความ สำเร็จ ส่วนใหญ่ ถ้า มัว นึก ถึง แต่ เกียรติยศ อยู่ แล้ว พวก
ข้าพเจ้า ทั้ง ๔ คน ก็ อย่า หวัง เตย ว่า เรา จะ เอา ตัว รอด และ ทง จะ เสีย
การ เสีย งาน ของ พระ เป็น เจ้า หมด อย่า—อย่า—ท่าน อย่า หัวเราะ เยาะ
ข้าพเจ้า ใน ทาง ที่ ผิด และ ปราศ จาก วิจารณ ญาณ เช่น นั้น เรา รับ
คตาด ต่อไป อีก ถึง ที่ ควร จะ วง กิ่ง บ้าง ตง หมอบ นัง อยู่ บ้าง
พอ ไป ได้ ราว ลัก ๕๐ เส้น ก็ เห็น เรือน หตง หนึ่ง มี แดง ไฟ ริม หริ อยู่ ทาง
ค่าย พม่า ที่ ตง ตอม เมือง ใน ทาง ที่ ศี คว นี ออก ประมาณ ลัก ๒๐ เส้น
ข้าพเจ้า ถึง ให้ เพื่อน ๓ คน รอ อยู่ ที่ เงาม ไม้ แห่ง หนึ่ง แล้ว ข้าพเจ้า จึง แฉ่
กาย เด็ด ตลอด เข้า ไป ที่ เรือน หตง นั้น ที่ นั้น ปลอด ไป รัง ดี ไม่ มี
ทหาร ยาม พม่า มา ยุ่ม ย่าม เกาะ อีก บาง ที่ จะ มั่น ใจ ทหาร ยาม ชน
นอก พอ อยู่ แล้ว จึง ไม่ ต้อง กังวล ถึง เรือน หตง นั้น ข้าพเจ้า สอด ดาพ
คู่มือ เข้า ผัก สะพาย แดง แล้ว จึง ค่อย ๆ บิน ชน ไป แอบ ดู อยู่ ที่ เหนียง

เรือน เคาเรหัด ทเรือน หัดง นน เปน เรือน ฝา ชัด แตะ ขาพเจ้าจง

แอบ มอง ดู ข้าง ใน ได้ตลอด เห็น ชาย คน หนึ่ง ค่อน ข้าง เปน ผู้ใหญ่

หนึ่ง พุด ปรับ ทัก ขอ ญ กับ ผู้หญิง คน หนึ่ง อายุ ราว ๆ ๔๐ เศษ เข้าใจ ว่า

ผู้ หญิง คน นน คง เปน ภรรยา เดียง ผู้ ชาย พุด ว่า

“ก็ จะ ทำ อย่างไร ได้ เรา อยู่ ใน กำมือ ของ มัน ถ้า ไม่ ยอม

ตาม ที่ มัน ต้องการ ก็ ทำ กับ ญ ให้ มัน ลง โทษ เรา หนัก ชน ”

เดียง ผู้ หญิง พุด พดาง ร้อง ให้ สก๊อ สก๊อน พดาง ว่า

“ส่ง สาร์ นังหนู โท้, เจ้า ประคูน ผู้ ส้าง เทวดา ขอ ให้ กองทัพ ของ พระเจ้า อยู่ หิว รับ ยก มา โจมตี ให้ มัน แคน บ่น ไป เถอะ ”

ข้าพเจ้า ฟัง ดู ตาม ข้อความ ที่ ส่ง คน ผัว เมีย ปรับ ทัก กัน นน เข้า

ใจ ได้ ว่า พม่า ที่ ค่าย นน คง มา กระ ทำ การ เบียด เบย พ เปน มัน คง ข้าพเจ้า

จึง ตบ ประตุ เรียก เจ้า ของ เรือน ให้ เบ็ด ประตุ รับ มี เดียง ถาม ออก มา

จาก ข้าง ใน ว่า

“ใคร ? ”

“ฉัน เอง, เบ็ด ประตุ รับ ที่ เถอะ ”

เดียง ตา ผัว ร้อง ถาม ออก มา ว่า

“คำ มัด เซนนี้ มี ขุระ อะไร มา จาก ไหน กัน ข้า ก็ ไม่ รู้ จัก

จะ ให้ เบ็ด ประตุ รับ อย่างไร พ่อ เหย ”

ข้าพเจ้า เห็น ว่า ตา เจ้า ของ เรือน แก่ ไม่ ได้ ใจ ครน จะ ไม่ บอก

ความ ตาม จริง ก็ คง เดียง เวลา ทั้ง ใน เวลา นี้ ก็ ไม่ มี พวก ข้าศึก อยู่ ที่

นั้น ถึงจะบอกความตามจริงก็คงไม่มีอันตราย ข้าพเจ้าควรต้อง
รอบคอบแล้ว จึงพูดเบาๆ แต่พอให้แน่ใจว่า

“เบ็ตรับเถอะตุง ไม่มีอันตรายดอก ฉันทนเป็นทหารของ
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะมาช่วย”

ตาเจ้าของบ้าน ตั้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงถูกมาเปิดประตูให้ ครั้น
เห็นหน้าตาข้าพเจ้าเป็นคนไทยด้วยกัน แก่หมดความสงสัย อ่าน
ฉันทน์แก่ออกได้ว่า แก่มีความยินดีเหลือเกิน ข้าพเจ้าซักถามเรื่อง
ราวที่แกเป็นทุกข์เป็นร้อนอยู่ ได้ความว่า นายกองที่ควบคุมค่าย
พม่าด้านนั้นชื่อ แม่ทัพวัน ปล่อยให้ทหารเที่ยวข่มเหงพวกชาว
บ้านได้ความเดือดร้อนยิ่งนัก พวกชาวบ้านต่างพากันอพยพครอบครัว
ครัว ทั้งบ้านช่องหนีเข้าป่าดง ไปอาศัยอยู่ที่อื่นเกือบหมด
ตัวแกเองไม่รู้ว่าจะไปข้างไหน เพราะแก่แล้ว แก่ชื่อตุงเพ็ก มี
ลูกสาวอยู่คนหนึ่ง ชื่อนางหนูพิณ อายุได้ ๑๗ ปี ภรรยาของ
แกชื่อข้า แม่ทัพวันมาข่มขู่จะเอาตัวนางสาวพิณ แก่พูดอัน
วอนผู้มาหลายครั้งแล้ว คนวันนั้นแม่ทัพวันบังคับอย่างเด็ดขาดว่า
ถ้าไม่ยอมตามที่ต้องการ ก็จะฆ่าเสียให้สิ้น ข้าพเจ้าแน่ใจศรั
รัยยิ่งนัก จึงถามแกว่า

“แม่ทัพวันจะมาเวลาไหน? และเคยมีทหารมาด้วยสัก
เท่าไร?”

“กำหนดไว้ว่าจะมา ๒ ยาม พระ เคมี ทหาร มา ด้วย ย่าง มาก
๘ คน พระ”

ข้าพเจ้า ตรี ตรอง อยู่ ครู่ หนึ่ง จึง บอก แก่ ว่า

“เอาเถอะ ฉัน จะ ช่วย แต่ ว่า ตาม ที่ เจ้า มา นี้ นะ ต้อง เป็น
ความจริง นะ”

“จริง พระ จะ มา หตอก นาย ทำไม ค่ะ ข้าเจ้า เอง เป็น คน ไทย
มีความ แค้น พม่า ข้าศึก อยู่ ไม่ รุหาย ถ้า หาก ว่า ยัง หนุ่ม แน่น อยู่
เหมือน แต่ ก่อน แดว ข้าเจ้า คง ไม่ หนึ่ง ขอ มอ อยู่ ใน เรือน เช่นนี้ ดอก”

“คิดนะ ถ้า เช่นนี้ ฉัน จะ จัดการ ใน คืน นี้ น่ะ มอ ขู่ ไว้ ให้
แก่ ฉัน เอง ถึง ไม่ ต้อง ทำ อะไร เป็น แต่ ทำ เป็น ผู้ ไม่ รุ ไม่ เห็น อะไร
ทั้งหมด ก็ แดว กัน”

ทั้ง ๒ คน ผัว เมีย ยก มอ ขน ท่วม ศีรษะ แดง กิริยา เชื้อ ถือ ใน
ถอย คำ ของ ข้าพเจ้า อย่าง ไม่ มีความ ถึง ด้อย ความ จริง เรือง เป็น เรือง
ดัง ดัง คัญ เกี่ยวกับ ความเป็น ความ ตาย ของ สูง เพ็ก และ ครอบ ครว
ถ้า ข้าพเจ้า ทำการ ไม่ ดี แล้ว หรือ ว่า พลาด พง ลง ด้วย เหตุ อย่าง ไใด
อย่าง หนึ่ง ผล ร้าย จะ ต้อง ตก อยู่ แก่ สูง เพ็ก ที่ แก จะ ได้รับความ
ปราน ของ เม่ง กั หุ่น น อย่า พง หมาย แต่ การ ที่ สูง เพ็ก และ ภรรยา
ตก ลง ใจ เชื้อ ข้าพเจ้า โดย ง่าย และ เป็น การ หนัก หน้ำ เช่นนี้ ก
เพราะ ข้าพเจ้า มี ลักษณะ ทหาร เป็น สิ่ง อยู่ ใน ตัว จึง ทำให้ สูง เพ็ก
เชื้อ ถือ ยอม มอ ขน ชีวิต ของ แก และ ครอบ ครว ไว้ ใน ความ บัอง กัน

ของข้าพเจ้า ตุงเล็ก เรียก ตุงสาว ของแก ซึ่ง นัง แอบ พัง เรา พุด กัน
 อยู่ใน ห้อง ให้ ออก มา นางสาว พิณ คตาน ต่อม เตยม ออก มา ให้อ
 ข้าพเจ้า แลว ก็ นัง กม หนา นัง อยู่ นางสาว พิณ เปน หญิง สาว ที่ จืด
 ว่า อยู่ ใน จำพวก ด้วย ผิวพรรณ ผุด ผ่อง ประคุด คอกไม้ เมื่อ แรก แยม
 บาน ท่าน สหาย เอ๊ย ข้าพเจ้า ควร จะ พิจารณา ความงาม ของเจ้า ห่อถ่อน
 ให้ พัง อย่าง ตระเอียด เหมือน กับ ชายหนุ่ม อื่น ๆ ที่ เขา บูชา ความงาม
 ของ หญิง สาว หรือ เหมือน กับ นัก กวี ที่ ชอบ เปรียบ ความงาม แห่ง
 ลำแขน ของ ผู้หญิง ด้วย ว่า เหมือน กับ วงช้าง ตางาม เหมือน ตา เนื่อ
 และ อะไร คือ อะไร จน เสีย งาม ไปหมด แต่ ข้าพเจ้า เปน ทหาร เอาใจ
 ใส่ แก่ คาพมาก กว่า ผู้หญิง การ ที่ ข้าพเจ้า จะ ช่วย เหลือ ครองนี้ ก็
 ไม่ใช่ เปน เพราะ เห็น แก่ เจ้า ห่อถ่อน ข้าพเจ้า จะ ทำ เพื่อ ประโยชน์ คือ
 ชาติ ศาสนา และ พระมหากษัตริย์ ของ ข้าพเจ้า ต่าง หาก ความคง
 ใจ ของ ข้าพเจ้า เปน อย่าง นั้น ความ สวย งาม ของ นางสาว พิณ จึง
 หา มี อำนาจ ที่ จะ เห็น ยอ วัง หัวใจ ของ ข้าพเจ้า ให้ งวย งาม หลง หลอ ไป ได้
 ไม่ อ่า! ท่าน อย่า คุด ถู นา ว่า หมอ ดพรหม ไม่ใช่ นักเลง
 เจ้า ข้า ทหาร เอก ต้อง เปน พระเอก และ ต้อง มี นางเอก ไม่ใช่ หรือ ?
 ผู้หญิง เคย ใช้ น้ำตา พะนอ ข้าพเจ้า มา เสีย นัก คือ นัก และ เจ้า ห่อถ่อน
 เกิด ความ บาต หมาย กัน เอง มา เสีย ก็ มาก คือ มาก แลว แต่ ข้าพเจ้า ก็
 สักภาพ พอ ทัม ได้ เคย ทำ ให้ เจ้า ห่อถ่อน คนใด ได้ รับ ความ ข้ำใจ เพราะ
 ข้าพเจ้า สัก ราย เตียว

ข้าพเจ้า รม กลับ มาหาเพื่อน ๓ คน ซึ่ง คอย อยู่ แล้ว เต่า เรือง
ราว และ บอก อบาย ที่ คิด ไว้ ให้ ฟัง ตลอด เพื่อน ๓ คน ของ ข้าพเจ้า ยอม
เห็น ตาม ที่ ข้าพเจ้า คิด ไว้ ด้วย เรา พวก นี้ มา ที่ เรือน ดงเพิก ให้ หมัน
หาญ กับ เพื่อน อีก ๒ คน ซุ่ม อยู่ ที่ ใต้ กุณเรือน ถ้า เห็น นาย กอง พม่า
วาง ยาม ไว้ ข้าง ต่าง ก็ ให้ ตอบ ข้า เตี้ย ให้ สั้น อย่า ให้ มี เสียง กระ โตก
กระ ตาก ได้ และ ถ้า มี เสียง เอะอะ ชน บน เรือน ก็ ให้ รม ชน ไป ช่วย
ทันที

ข้าพเจ้า ชน ไป บน เรือน ตั้ง ให้ นาง แม่ พานาง ลำ พิน หลบ ไป
ซ่อน ตัว เตี้ย ใน ห้อง ใน แล้ว จึง พูด กับ ดงเพิก ว่า
“นี่ แน่ ดง ฉัน จะ อยู่ ใน ห้อง เก็บ ของ นี้ ถ้า แมง กั หุ่น มา
เรียก ให้ เปิด ประตู ดง จึง พูด ต่อ ให้ เข้า มา แต่ ฉะเพาะ แมง กั หุ่น
คน เดียว แล้ว ปิด ประตู ถน ด่าน เตี้ย ต่อ ไป นั้น เป็น ชูร ของ ฉัน จะ
ทำ ต่อ ไป เอง ”

ดงเพิก ยัง ไม่ เข้าใจ ความ มุ่งหมาย ของ ข้าพเจ้า แก จึง ถาม ด้วย
ความ ดัง เต ว่า

“นี่ นาย จะ ทำ อย่างไร พะ ? ”

“เอา เกอะ ดง อย่า วิดก เลย ฉัน กะ การ ของ ฉัน ไว้ เรียบ ร้อย
แล้ว ไม่มี อันตราย อย่าง ไต ดอก ”

ข้าพเจ้า ไป นั่ง แอบ อยู่ ใน ห้อง อีก ห้อง หนึ่ง ซึ่งเป็น ห้อง เก็บ
ของ และ ดงเพิก ใช้ เป็น ห้อง นอน ของ แก ด้วย ถอด คาฟ คู้ ใจ
ออกจาก ผัก กุ่ม ไว้ แน่น ส่วน ดงเพิก ก็ นอน เอน หลัง อยู่ ที่ ห้อง ถาง

ใจข้าพเจ้า เต้นเหมือน ต่ำเขา เร่งเวลาให้ ศัตรู ตัวสำคัญ รีบ มา เสีย
โดยเร็ว เหมือน หนึ่ง นาย พราน ชั่ง กำลัง นิ่ง โป่ง คอย เนือ ตัวเคราะห์
ร้าย อยู่ ณ นั้น

เวลา ถ่วงไป ถ่วงไป จน ๒ ยาม ถ่วง แล้ว ก็ ยัง ไม่ได้ ยืน เสีย
แมงก่อกวน มา ข้าพเจ้า นึก เสียใจ เกรง จะ ไม่ สัม ความ ประสงค์
ถ้า หาก ว่า ศัตรู ของ ข้าพเจ้า ไม่ มา ใน คืน ณ นั้น วิถี การ ของ ข้าพเจ้า ก็
เป็น อัน ต้ม ตะตอย หมด เพราะ มา มัว เสีย เวลา อยู่ ทน เสีย คน หนึ่ง
คน พรุ่งนี้ ก็ เป็น คน ที่ จะ ยก เขา ต่ ค่าย พม่า ตาม รั้ว ซึ่ง ที่ กำหนด มา แล้ว
โอ! นี่ ข้าพเจ้า มิ ถูก อุบาย หนอง เห็น ยอ ไร่ ที่ นี้ หรือ? ถ้า เช่น นั้น
ข้าพเจ้า ก็ เป็น คน บัด ชบ เสีย เหลือ เกิน พอ คิด ชน เช่น นั้น ก็ เกิด
ความ ร้อน ใจ กระสับ กระส่าย คิด จะ ไป คาค คน ลง เพิก ดู ก็ พอ ได้
ยืน เสีย ฝ่าเท้า มา คบ มา หลาย มา ด้วย กัน ข้าพเจ้า จึง ย่อง ไป กระซิบ
ปลุก ตู้ง เพิก ให้ รู้ ตัว แล้ว เคือน ให้ แก่ ทำ ตาม คำสั่ง ของ ข้าพเจ้า

เสียง ไก่ ตาม หมู บ้าน ชน ดัง ยาม อยู่ แล้ว ๆ ข้าพเจ้า คະเนน ดู ว่า
คง เป็น เวลา ๓ นาฬิกา ก่อนเที่ยง แล้ว ทันใด นั้น ก็ ได้ ยืน เสีย ฝ่าเท้า
มา หยด ที่ บิน ได้ เรือน แล้ว ก็ ได้ ยืน เสีย คน ชน มา บน เรือน ไม่น้อย
กว่า ๓ คน ท่าน สหาย เอ๊ย ใน เวลา เช่น นี้ ถ้า เป็น ท่าน บ้าง ใจ คอ ท่าน
จะ เป็น อย่างไร? แน่ ตะ! ท่าน ยัง ไม่ เคย ฝจญ กับ เหตุการณ์ เช่น นี้ ใจ
คง เต้น ตุม ตาม รั้ว บับ เดี๋ยว ประสา ทว่า ไม่ ใคร จะ อยู่ แต่ สำหรับ ข้าพเจ้า
แล้ว ไม่ เห็น ผิด กับ เวลา ปรกติ ใจ ข้าพเจ้า แน่น เหมือน แผ่นดิน และ
เย็น เย็น เหมือน น้ำ ใน แม่ น้ำ ข้าพเจ้า เคย มา เสีย นึก คอ นึก นับ

ประสาธะไว้ กับ พม่า ๗-๘ คน เท่านั้น แต่นับ เป็น ร้อย ๆ ยัง หั้นหัง ให้
ข้าพเจ้า นับไม่ ถ้วน ครึ่ง มา แล้ว การ ที่ แมงกหัวน ก้าวเท้า เข้า มา ใน
ชาย คา เรือน ที่ ข้าพเจ้า อยู่ ก็ เท่ากับ เดิน โดด ความ ตาย เข้า มา ทุก ๆ
ก้าว เคียง แมงกหัวน คบ ประตุนั่ง ๆ ร้อง เรียก ให้ สูง เพิก เบ็ด ส่วน
สูงเพิก ก็ ดำรงม กิริยา อาการ เปน ปกติ ร้อง ถาม ออก ไป ว่า

“ใคร ?”

เสียง ข้าง นอก ตอบ เข้า มา เปน ภาษา ไทย อย่าง ฟังแรก ส่อน พูดว่า

“ข้าเอง มา ตาม ที่ ข้า กำหนดไว้ เบ็ด เร็ว ถ้า ข้า อยู่ จะ
ต้อง ตาย ”

สูงเพิก พูด ตาม ที่ ข้าพเจ้า สั่ง ไว้ ว่า

“อ้อ, ท่าน นาย กอง มา หรือ ? ไตซี, แต่ ขอ ได้ โปรด เข้า
มา แต่ ฉะเพาะ ท่าน นาย กอง คน เดียว เอะ ” เพราะ ถ้า มาก หน้า หดตาย
นัง หนู ก็ จะ ตกใจ กัด ”

“เฮื่อน่า คน เดียว ก็ ไตซี ข้า ก็ ไม่ อยาก ให้ ใคร เข้า ไป ยุ่ม
ย่ำ กับ ข้า นึก ตก ”

อ้า! เจ้า ศักรุ โง่ เอะ คิด กับ เข้า แล้ว อุบาย ที่ ข้าพเจ้า
คิดไว้ ต้อง ดำ เจ้ ท่าน นาย กอง ประมาท ตะซี—ประมาท ว่า คง ไม่มี
ใคร จะ รอค้อ กร แล้ว อีก ลักครุ หนึ่ง เกิด เจ้า ก็ จะ ต้อง รุ้ ลักเสีย ใจ ตก

สูงเพิก ตก ไป เบ็ด ประตุนั่ง พอ แมงกหัวน เข้า มา แล้ว แก ก
งับ ประตุนั่ง ตะนดาน เสีย หนึ่ง ที่ แมงกหัวน แสดง กิริยา เปน เชิง สงสัย

แต่ตู่เพิกก็ไหวพิบตีพอใช้ อธิบายว่า ถ้าไม่ทำเช่นนั้น นวลว่า
คนข้างนอกกลัวจะผละเข้ามา ก็จะทำให้เสียการ ท่านนายกอง
หมดความสงสัย ดังนั้นก็เตือนจะเอาตัวนางสาวพินทีเดียว ตู่
เพิกทำรีรอไม่ได้ ตอบว่ากระไร แม้ก็ห้วนโกรธตาตู่เป็นไฟ พู
ตว่า

“นี่เองจะหลุดจากมือหรือ? หัวขาดเท่านั้น” ว่าแล้วก็
ตรงจะเข้าไปในห้องที่นางสาวพินอยู่ ข้าพเจ้าออกมาจากห้องที่
ซุ่ม ไปยืนอยู่ทางประตูเรือน เพื่อมิให้ศัตรูของเรา เบียดเบียน
ข้างนอกได้ แล้วจึงพูดอย่างเสียงปรกติว่า

“วันนี้เป็นวันฤกษ์ดี ถ้าแก่ต้องการนางสาวพิน ก็คอยอยู่
ที่นี้แหละ”

แม้ก็ห้วนตู่ถึง กลับหลังหันมาดู เห็นข้าพเจ้ายืนอยู่อย่าง
กิริยาปรกติ ครึ่งแรกเห็นได้ว่ามีกิริยาตกใจหน่อยๆ ครั้นแล้วก็
คำรามขู่ข้าพเจ้าว่า

“มึง อ้ายหมา มึงมาจากไหน ไม่รู้จักกูหรือ? หัวมึง
จะขาดเดี๋ยวนี้”

ข้าพเจ้ายิ้ม—ยิ้มอย่างถูกผู้ชายใจชน การที่จะต้องสู้กันตัว
ต่อตัว เป็นของที่ข้าพเจ้าชอบนัก ความจริงข้าพเจ้าจะตอบทำ
ร้ายเสียในเวลาที่ไม่ถนัดก็ได้ จะทำอย่างไรก็ได้ เปรียบเหมือน
ตุ๊กไก่อยู่ในมือ แต่ที่ข้าพเจ้าไม่ทำเช่นนั้น ก็เพราะข้าพเจ้าให้

โอกาส แก่ ศัตรู ของ ข้าพเจ้า อย่าง ยุติธรรม ข้าพเจ้า พุด ตาม เสียง
ปรกติว่า

“ข้าพเจ้า ตัดขาด แล้ว ว่า แก่ คือ ใคร แต่ ข้า ก็ ต้อง การ จะ คัด หั้ว
ของ แก่ ดู ดาพ ของ ข้า ขี้ ช โดม เต็ด ด พม่า อิ่ม อยู่ เสมอ ”

แมงก่ห่วน โจน เข้า ได้ ข้าพเจ้า เหมือน เลือ ร้าย แต่ การ พัน ดาพ
แล้ว ใคร ที่ รู้จัก ข้าพเจ้า เป็น ต้อง เดียง เอา ตัว รอด ทุก คน ผู้ มี
แมงก่ห่วน ก็ ออก จะ เชี่ยว ไม่ ใช้ เต้น ตอน แรก ที่ กำ ตั้ง โทสะ จิต
ข้าพเจ้า ต้อง เปน ฝ่าย รับ ข้าง เดียว ข้าพเจ้า ก่อน ข้าง จะ เสีย เปรีบบ
ด้วย เหตุ ที่ เปน ห่วง ประตุ ไม่ ยอม เปลี่ยน ที่ ให้ แมงก่ห่วน ได้ โอกาส
เปิด รับ ลูก สุ่ม นได้ แต่ การ ต่อสู้ กัน เช่น นั้น ถ้า ฝ่ายใด ใจ ดี ก็ ย่อม
มี สติ ดี หุตา ก็ ว่องไว ความคิด ความ อำน ใน บั จุ บัน ก็ ต้อง ดี กว่า
ฝ่าย ที่ รุก ด้วย กำ ตั้ง โกรธ ส่วน พวก พม่า ที่ อยู่ ข้าง นอก ได้ ยิน เกิด เหตุ
ขึ้น ข้าง ใน ก็ ช่วย กัน ผลัก ประตุ โดย แรง จะ เข้า มา ช่วย นาย ของ คน
ตอน นั้น ทำ เอา ข้าพเจ้า พะวง สัก ครู่ หนึ่ง เสียง ผลัก ประตุ ก็ หยุต ได้
ยิน เสียง ดาพ กระทบ กัน กัก ก้อง แล้ว ก็ ได้ ยิน เสียง ร้อง ครวญ คราง
บ้าง เสียง แซ่ คำ เปน ภาษา พม่า บ้าง ไม่ ซ้ำ ก็ เงียบ ไป ข้าพเจ้า
บ้อง กัน ตัว พดาง เงียบ หู ฟัง ข้าง นอก พดาง ได้ ยิน เสียง หึน หามู
ร้อง บอก เข้า มา ว่า

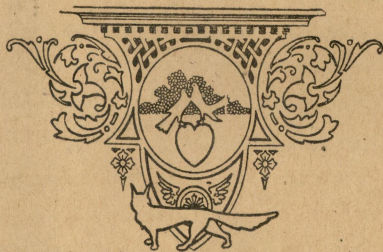
“ข้างนอก เรียบร้อย แล้ว อย่า เปน ห่วง เดย ”

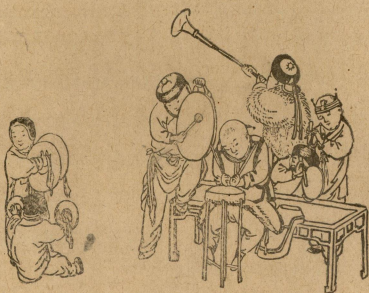
ใจ ข้าพเจ้า โด่ง รวม กำ ตั้ง โถม เข้า ได้ ศัตรู โดยมี ได้ ห่วง
หน้า ห่วง หลัง ใน ไม่ ข้า เจ้า ศัตรู ของ ข้าพเจ้า ก็ ตง ไปนอน ดัน ซัก ดัน

งอยู่ คือ หน้า ปลายดาบ อันคม ของข้าพเจ้าผู้ ข้าไปใน ทรวง ธก
 ครก หัวใจ แมงกัหวุ่น อ้าปากผิงบ ุอยู่ ครู่หนึ่ง ก็ หมด ตม ข้าพเจ้า
 เบ็ด ประศุ รม พวก ข้างนอก เข้า มา ได้ ความ ว่า พม่า มา ด้วยกัน ๗ คน
 เง ทง คว นาย ให้ ยู่ ข้าง ต่าง ๔ คน เดิน ยาม อยู่ ตาม บริเวณ เรือน
 เพื่อก ๒ คน ตาม นาย ชน มา บน เรือน พวก ที่อยู่ ยาม ข้างต่าง ถูก หมน หาญ
 กับ เพื่อน ๒ คน พน คาย เสีย อย่าง เจ็บบ ุๆ หมด แล้ว จึง ชน มา บน เรือน
 ข้าพเจ้า ที่ เฝ้า ประศุ ตาย อีก ๒ คน พวก เรา ช่วย กัน แก่ เขา เกร็ง แ่ง
 ตัว พวก พม่า แล้ว หาม เอา ศีพ ไป ทิ้ง เสีย จน พน เขต บ้าน ข้าพเจ้า
 รม ชน มา บน เรือน แ่ง ตัว เหมอน แมงกัหวุ่น หมน หาญ กับ นาย
 น้อย นาย เอี่ยม ก็ แ่ง ตัว เปน ทหาร พม่า ทง ดัน ข้าพเจ้า ตั้ง เสีย ตง เพ็ก
 และ พุด เอา ใจ แก่ ไม่ ให้ ตก ใจ แล้ว ก็ รม ชน มา ที่ พม่า ผูก ไว้ ตรง ไป
 ยัง ค่าย แมงกัหวุ่น ทน ที่ ข้าพเจ้า รู้ ตัก เสีย ตาย ที่ ไม่ ได้ ออก ปาก ดา
 นางสาว พิณ แต่ ข้าพเจ้า มี ใจ จด จ้อย ด้วย ราชการ คัก จึง เสีย
 ตม แ่ตง กรรยา เรียบ ร้อย เสีย ทเดียว เวตา นน เปน เวตา เคือน ตก แล้ว
 พวก พม่า เข้า ใจ ว่า นาย กอง ของ ตน ไป เทียว ตรวจ ค่าย ก็ มี ได้ มี ไกร
 ขัด ขวาง พวก เรา ออก จาก ค่าย พม่า จะ ตรง ไป ยัง กำแพง เมือง ก็
 พอด เปน เวตา พ้า ต่าง ุๆ ทหาร ยาม ของ พม่า ทาง ด้าน ที่ ประชิด กำแพง
 เมือง เห็น พวก เรา มี กรรยา แ่ตง ท่วง ที่ ไม่ เหมอน กับ พม่า ก็ ตรง เข้า มา
 ขวาง ไว้ ข้าพเจ้า เอา ดาพ หวด ตง ไป ที่ คอ ต้ม ตง ผดอย โดย ปราศ จาก

เสียงร้อง พวกเพื่อน เห็น เขาก็ ร้อง เกียว กรวด กัน ขึ้น ทาง ขึ้น มา
 คอย ตาม เรา มา ข้าพเจ้า เห็น จวนตัว จะ หัน ไม่ พน แดง จึง ชัก มา
 หัน หน้า เข้า รับ มือ กับ พวก ขาศึก พวก เรา ๔ คน แต่ จวน เคย ผ่า
 ที่ ตอม เช่นนี้ มา มาก ต่อ มาก แดง ศัตรู ของ เรา คน ไหน ที่ กดา ตา หน้า
 เข้า มา ก่อน ไม่ ถูก ตาพ ของ ข้าพเจ้า ก็ เปน ต้อง ถูก ของ หมัน หาย
 หรือ ของ นาย น้อย นาย เขียม เรา พัน พม่า เสีย จน ไม่ กดา เข้า โดด
 เรา ดู พดาง ถอย พดาง โดด กำแพง เมือง เข้า ไป ทุก ที่ พวก พม่า ก็
 ตอม แน่น เข้า ทุก ที่ แต่ ท่าน สหาย เข้อย อย่า ตกใจ พวก น เห็น ผมน้อย
 พวก ข้าพเจ้า เสีย แดง ถึง ตอม เรา อยู่ มาก ๆ ก็ เหมือน กับ ตอม เตื่อ
 หาก ตา เข้า มา โดด ไม่ พม่า คน หนึ่ง ท่วง ที่ คง เปน นาย ชิบ มา ว่า
 ตาพ ต้อง มื่อ เข้า มา นาย เขียม เจ้า สัก มา เข้า รับ ไม่ ทน ถึง อัดใจ
 พม่า เคารวะ ร่าย ฐน น ก ถึง ขาว พวก เรา หัก ผ่า ที่ ตอม ออก ไป ถึง
 เเชิง กำแพง เมือง เปน คราว เคารวะ หัก ที่ ประจวบ กับ เวลา ท่าน เจ้า พระยา
 สุรสีห์ ออก มา ตรวจ กำแพง หอรบ ข้าพเจ้า เปดอง ผ่า โปก ศัตรู ออก
 เสีย แดง ร้อง เรน ให้ ท่าน ช่วย ศัตรู หนึ่ง ก็ มก กองทัพ ใน เมือง เบด
 ประตุ ออก มา ได้ ผ่า พัน พวก พม่า แดง ยับ เย็น ไป แดง พา พวก เรา เข้า
 เมือง ปิด ประตุ เสีย แน่น หน้า ตาม เดิม ข้าพเจ้า รับ เข้า ไป กราบ เรน
 ท่าน เจ้า พระยา สุรสีห์ ตาม พระราช คำ ดี ซึ่ง กำหนด เวลา มา ท่าน
 เจ้า พระยา สุรสีห์ ทราบ ความ แดง ก็ ม ความ ยินดี จึง แต่ง กองทัพ ให้

หัตถ์ ขาญ พดสั้น ถือ พด ๕๐๐ พา ข้าพเจ้า กับ เพื่อน ต่ หัก ค่าย พม่า
 กลับ มา ได้ โดย สวัสดิภาพ ส่วน ครอบ ครว ของ ดุงเพิก ค่อยมา จะ เป็น
 อย่างไร ข้าพเจ้า ก็ ไม่ทราบ เพราะ เมือง พิษณุ โด่ง ค่อย รบ พุ่ง กับ พม่า
 เป็นการใหญ่ ไพร่ บ้าน พดเมือง แดก ฉาน ชาน เซ็น ไป หมด ข้าพเจ้า
 คิด ขึ้น มา แล้ว ก็ ใจ หาย แวด ตา ดำ เป็น เงาม ขยับ ของ นาง ตัว พิณ
 ยัง คิด นัยน์ ตา ข้าพเจ้า อยู่ ไม่ รุ หาย และ ข้าพเจ้า ขอ บอก กับ ท่าน ตาม
 จริง ว่า ข้าพเจ้า รุ สัก เสียดาย เป็น ทิ้ง.

— จิ้ง —

กระผมจำได้ว่าเมื่อกระผมอายุน้อยเข้า ๓๓ ปี ไม่มีเพื่อน
คนไหนชอบดูจิ้งมากกว่ากระผม ไม่ว่ามัจฉาทเห่ บ่อนหัวเม็ด
ตลาดน้อย ค้าตเจ้าเก่า ฯลฯ กระผมเป็นต้องไปดูแทบทุกครั้ง
กระผมชอบเมื่อเจ้าตัวเซ่ง เจ้าตัวหน้าดำ หน้าแดง หน้าดำ
มันแกว่ง ทวนแกว่งไม่พดของ ตะบองจิ้งตัวคู้ตัวรับกัน กระผม
ดูๆ บางทีให้กระผมคนตายซี, ถึงกับตัวสั้น อยากจะเข้าไปสู้
กับมันบ้าง

บ่นมันจิ้งทศดาตเจ้าเซ่งเข้า ไม่ต้องสงสัยอะไรว่ากระผมจะ
ไม่ไปกรออยู่หน้าทงกตางวันกตางคืน เพราะบ้านกระผมอยู่
ใกล้ๆ ที่นั่น นอกจากดูจิ้งเพื่อความบรรเทิง กระผมยังมีความ
บรรเทิงอีกอย่างหนึ่ง คือ กระผมขยันเอาผมเบียดเกาทัณฑ์เข้าปากเพ็ด
ดูจิ้งผูกคอตักกันคล้ายเหยี่ยวมาก แต่เขาก็เอาก้อนใดใครกยัดปาก

เจก นิน เขาไป เพื่อ อะ เกรียว กราว พ เจก คูน จะ ได้ คุย กระผม
ก็ พอด ทางเบย ของ แก่ คัดกัน หนา หาย หัก ๆ ได้ กระผม ไม่ได้ ขน พดก
บาง ครั้ง กระผม ตอบ คัด พ เบย ของ พ เจก มา กำนัน พ หนาน ผู้ เฝ้า โรงง
ให้ ผูก เปน พ ที่ ตาม ตะบอง เพื่อ พ หนาน จะได้ ไม่ ได้ ไม่ ได้ กระผม
ตาม ตะบอง ของ พ หนาน ผูก พ เบย แด่ คุย ด้วย ค กระผม เห็น ยอ เขา
จึง บน โรง ขน ไป นั่ง ดึงว บน หตง หีบ วาง ทำ ผง เพอน ทง ดึงว

อยู่ ก่อน คน โหน แผลด กระผม ก็ ทำ ไฟ เชน ให้ ส่นก ส่นาน จิง ๆ
กระผม นง ดึงว อยู่ สัก คุง สัก คุง เพราะ ได้ ยิน เสียง ขน พม้น
แหยม แก มา พด อยู่ ข้าง ๆ “อา หตุ อา หตุ” แก พด กับ กระผม
“ตอ ยอยาก เตง งว ใหม่” ตอน น กระผม แด่ คุตา ขน พม้น แหยม ด้วย
ความ ประหลาดใจ “อา เหล้ง เขา ปาย ที่ ตะทาง โง่” แก พด แด่
ก็ ขโม้ ไป ทาง มุม ตลาด ซึ่ง กระผม รู้ ด้ ว่า เปน สถานที่ สำหรับ อะไร
“คว ตา ห้าง มี มาย โฟ อว ยอยาก หาย ตอ เบง แทง ง่าย ต หมาย ชะ”

กระผม เข้าใจ ได้ ทัน ที่ ว่า เจา เจก เหล้ง คง มี ชุระ สำคัญ ซึ่ง มน
จะ กตั้น ไม่ ไป ทำ เดี่ยว เร็ว ๆ นี้ ได้ โดย ความ ดี ใจ ที่ จะ ได้ ออก โรง
กระผม ก็ รีบ ปาก ว่า “ฮือ ฮือ” แด่ ก็ กระโดด ลง จาก หตง หีบ ผดุง เดิน
ตาม ขน พม้น แหยม เข้า โรง ไป

ขน พม้น แหยม แก เอา ทาง เกง ขา ด้วย กับ เต็ม ด้วรา อักขร เจก
คิต ออก คิต หตง มา ให้ กระผม ส่วม ตั้ง มัด ตาบ ไม่ ให้ ถอ คุ ๑ แด่ ก็
ตั้ง คน บาย หนวด อย่าง เดียว กับ ทหาร จัน ดว อน ๆ กระผม ข้าง

ชอบใจเจ้า หมวก และเสื้อที่ซื้อมัน แหยม แกเอา มาสวมให้เลี่ยน กระไร
ทั้ง ข่าย ดาบไม้ ที่ กระผม กำไว้ มัน ก็ เหมาะ มือ เลี่ยน เหลือ เกิน

“ดี ตาม อา เถลาคี ชาว ปาย โกลีเยว กง” แก พุด พดาง ชี ไป
ทาง ทหาร เด็ก ๆ ตาม คน ที่ มา ยืน ตอม อยู่ ข้าง ๆ “ทำ อาตาย ๆ ห้าย
หมวก ชาว โกลีเยว กง” ซุน พม้น แหยม กำ ขยับ

กระผม ยืน อมใจ ขยับ ดาบ อยู่ ใน โรง สักครู่ ก็ เห็น เจ้าพวก เพื่อน ๆ
ทั้ง สาม ของ กระผม ร้อง โว พา กัน ออก ไป จาก ประตู โรง ซุน พม้น แหยม
ก็ กระตุ่น หตั้ง กระผม ๆ ก็ ผวา วิ่ง ตาม พวก มัน ออก ไป ร้อง โว ๆ พดาง
ยก ดาบ ขึ้น แกว่ง เมื่อ เรา ทั้ง สี่ ออก ไป เดิน วน เวียน อยู่ ต้อง ตาม
รอบ แถว ก็ กลับ เข้า มา ข้าง ใน ซุน พม้น แหยม ยืน แบน เข้า มา ดับ หตั้ง
กระผม แล้ว ก็ หัวเราะ บอก ว่า กระผม เป็น ทหาร กวนอู กระผม รู้ สัก
ปดุม และ ทเยอ ทยานใจ ไม่น้อย แต่ กระผม ยืน นั่ง ปดุม อยู่ สัก ครู่
เจ้า พวก กระผม มัน ก็ ร้อง โว พา กัน วิ่ง ออก ไป อีก กระผม ต้อง หยุด
คิด ทน ท แลว ก็ วิ่ง ตาม พวก เรา ออก ไป คราว ที่ ต้อง น พริ ออก จะ
ยาก กว่า คราว ที่ หั่ง สัก หน่อย เพราะ ต้อง ทำ ทำ ค่อ ด้ กับ เจ้า พวก
ทหาร ขี้ สัก คิว เด็ก ๆ ขนาด กระผม อีก ด้วย กระผม ไม่นึก ถัว
เพราะ พวก มัน ก็ มี สัก คน เท่า กัน ทั้ง กระผม ยัง รู้ ว่า นาย ของ กระผม
เป็น คิว กวนอู และ คง แต่ กระผม ได้ พง มา ก็ เคย ได้ ยืน แต่ ว่า กวนอู
เป็น คน เก่ง ทง นน

ระหว่าง นั กระผม เหยียดหลังไป ตูในโรง เห็น ชน พมณ แหยม กำลัง
 ชะเอมมองไปทาง มม ตลาด ซึ่ง กระผม เข้าใจ ว่า คง จะ มอง หา อาเหตัง
 แดง เกา คีระชะ บน พม ทำ อยู่ วุ่นวาย กระผม นึก แคน ตา ชน พมณ ท
 แดงคง กริยา เช่น นน เสีย จริง ๆ เห็น ได้ ชัด ที่เดียว ว่า หมิน ประมาท กระผม
 เกรง ว่า กระผม จะ รับ น้า ที่ ทำ การ แทน อาเหตัง ไม่ ได้ ต

เมื่อ เรา ทำ ทำ ต่อ สู้ กัน ได้ สู้ ก หน้อย ต่าง ก็ ถอย ไป ยืน เรียง แถว
 ร้อง โว ๆ อยู่ ณ ตะทาง คิว หน้าแดง คอ กอนู นาย ของ กระผม พุด
 ตวาด ออกไป ดัง ๆ ดัง ตาม คำ แต่ กระผม ไม่ รู้ ว่า นาย พุด ว่า อะไร
 ย้าย หน้าดำ คิว นาย ทหาร ขำ คัก มัน ก็ ตวาด เสียง เหมือน ชาก เต็ม หะ
 คอบ แดง ก็ แกว่ง ตัก ต้ม ได้ ตัก กอนู นาย ของ กระผม แม่! กระผม
 สดุ้ง ทั้ง คิว เพราะ กัด นาย ของ กระผม จะเป็น อันตราย แต่ - ท่าน ครบ
 กอนู เก่ง ไม่ ใช่ เต็ม พอ เห็น เจ้า นน เจอ ตัก ต้ม มา นาย ก็ แกว่ง ง้าว
 เข้า บด ทน ที่ ทำให้ กระผม มั่น ใน ความ สามารถ ของ นาย ได้ อย่าง แท้จริง

ย้าย หน้าดำ มัน รบ กับ นาย กระผม คง จะ หตาย ร้อย เพ็ง เพราะ
 กระผม เห็น ต่าง ฝ่าย ต่าง เดิน วน เวียน แกว่ง ตัก ต้ม และ รำ ง้าว เข้า ำรบ
 อาวุธ ต่อ อาวุธ ประทะ ผลัด กัน ทบ อยู่ บน แดง อยู่ ต่าง แดง ผลัด กัน
 พน ฟาด อยู่ ฉาดฉับ จน ขอมือ สิ้น แดง ผลัด กัน ร้อง วักเพย มือ ห้าง
 ถือ อาวุธ มือ ห้าง จับ หาง กระวย นาย ทั้ง ๒ ได้ รับ รุก ได้ กัน ไป มา
 อยู่ นาน พอ ู้ กระผม และ เพื่อน พากัน ร้อง โว ๆ จน คอ เกือบ แห้ง

ถึกคร^๕ ตัวนาย^๕ ทง^๕ตอง^๕ หย^๕ตรา
 ก^๕น^๕ แด^๕ว^๕ชน^๕ไป^๕ย^๕น^๕บ^๕น^๕เก^๕า^๕อ^๕
 เา^๕เท^๕า^๕ชน^๕เห^๕ย^๕บ^๕บ^๕น^๕ไ^๕ระ^๕ค^๕น^๕ตะ^๕
 ข^๕าง^๕ กระจ^๕ม^๕ม^๕อง^๕ค^๕ห^๕น^๕า^๕อ^๕าย^๕
 ห^๕น^๕า^๕ค^๕า^๕ค^๕ว^๕ค^๕ม^๕ก^๕า^๕ด^๕ง^๕ถ^๕อ^๕ด^๕ก^๕ต^๕ม^๕
 อ^๕น^๕ม^๕น^๕า^๕ห^๕น^๕ก^๕ค^๕ง^๕ร^๕อย^๕ข^๕ง^๕แ^๕ด^๕ว^๕ห^๕ิ
 น^๕ก^๕ห^๕ว^๕น^๕พ^๕ร^๕น^๕ไ^๕จ^๕อ^๕ย^๕ม^๕ิ^๕ว^๕าย^๕ค^๕แ^๕
 ค^๕ว^๕น^๕เห^๕ด^๕อ^๕บ^๕ไป^๕ค^๕ว^๕น^๕อ^๕น^๕าย^๕ข^๕อง^๕
 กระจ^๕ม^๕ย^๕น^๕ถ^๕อ^๕ง^๕า^๕ว^๕ว^๕ง^๕ท^๕า^๕ด^๕ง^๕า^๕บ^๕ง^๕
 อ^๕ย^๕อ^๕ก^๕ท^๕าง^๕ห^๕น^๕ง^๕จ^๕ิง^๕ค^๕อ^๕ย^๕ท^๕ำ^๕ห^๕ิ
 กระจ^๕ม^๕ร^๕ุ^๕ถ^๕ึก^๕เบ^๕า^๕ไ^๕ กระจ^๕ม^๕
 แ^๕ป^๕ด^๕ก^๕ไ^๕จ^๕แ^๕ค^๕ท^๕ำ^๕ม^๕ิ^๕ถ^๕ำ^๕ม^๕ิ^๕ด^๕ก^๕น^๕
 ใ^๕ห^๕ค^๕ก^๕ด^๕ง^๕จ^๕ำ^๕ก^๕เ^๕า^๕อ^๕น^๕น^๕ะ^๕อ^๕าย^๕
 ห^๕น^๕า^๕ด^๕ำ^๕ย^๕น^๕ถ^๕อ^๕ด^๕ก^๕ต^๕ม^๕เ^๕ม^๕ด^๕อ^๕จ^๕อง^๕

ด^๕ู^๕เพ^๕ด^๕า^๕น^๕ ก^๕ว^๕น^๕อ^๕น^๕าย^๕ข^๕อง^๕ กระจ^๕ม^๕
 ค^๕า^๕ก^๕ว^๕า^๕ด^๕ค^๕ู^๕อะ^๕ไ^๕ว^๕ะ^๕ไ^๕ว^๕ะ^๕ข^๕ำ^๕น^๕อ^๕ก^๕เพ^๕ด^๕น^๕
 พ^๕ับ^๕ผ^๕ำ^๕ซ^๕ี^๕ ถ^๕ำ^๕ กระจ^๕ม^๕เ^๕น^๕ค^๕ำ^๕

อ^๕าย^๕ ห^๕น^๕า^๕ ค^๕ำ^๕ ต^๕ำ^๕ ทุ^๕

ก^๕ว^๕น^๕อ^๕น^๕าย^๕ค^๕ำ^๕ด^๕ง^๕น^๕ กระจ^๕ม^๕ค^๕ง^๕เ^๕า^๕ง^๕ำ^๕ว^๕ค^๕ค^๕อ^๕อ^๕าย^๕ ห^๕น^๕า^๕ ค^๕ำ^๕ ต^๕ำ^๕ น^๕ห^๕ ใ^๕
 ค^๕ก^๕จ^๕ำ^๕ก^๕เ^๕า^๕อ^๕ม^๕า^๕น^๕อ^๕น^๕ซ^๕ัก^๕ห^๕ง^๕ัก^๕ ะ^๕ค^๕อ^๕ห^๕ัก^๕ค^๕ำ^๕เ^๕น^๕น^๕

กระผม ยิน นก หนอง ขยู่ ไม่ ก็ ชัด ใจ ก็ ต้อง แกว่ง ตาม เข้า ไป ค่อย ชั่ว
กับ เจ้า พวก ทหาร ของ ข้าราชการ อีก พอ วน กัน ไม่ ทน ไร่ มัน ก็ วิ่ง หนี
เข้า โรง ไป หมด กระผม คง ใจ จะ เอา ตาม ไม่ ต่ มัน ให้ เจ็บ ลัก คน แต่
ไม่ สำ เร็จ เพราะ ตาม ของ มัน ก็ มา แกว่ง อยู่ ใกล้ ๆ หน้า กระผม
เหมือน กัน

เมื่อ ขยาย ข้าราชการ ชั่ว ตัว มัน หนี ไป หมด แล้ว กระผม ก็ ก้าว เรบ ที่
พวก เรา ได้ ชั่ว ชำ นะ กำลัง นั้น กระผม คิด ขึ้น ได้ ว่า ขยาย หน้า ดำ ยัง
เหลือ อยู่ ตัว เดียว เท่านั้น ถ้า กระผม จะ ช่วย กวน อุ ธิ ฐ าย เปน ต้อง
แรง แล้ว คง จะ ได้ ชั่ว ชำ นะ อย่าง ดัง งาม ทพ ข้าราชการ คง แดก ใน ครั้ง นี้
เป้น แน่ นอน ส่วน เจ้า พวก ข้าราชการ ที่ วิ่ง หนี ไป นั้น เดี๋ยว ปัด อย ให้
ขยาย พวก เรา อีก สำน คน ได้ ตาม ต่ ไป ก็ ได้ พวก มัน แพ้ แล้ว อาราม
ตก ใจ ที่ ไหน จะ กลับ มา คิด ดู พวก เรา อีก ครั้ง นี้ จะ ต้อง ให้ เห็น ฝีมือ
พล ทหาร ของ กวน อุ สัก ที่

เมื่อ กระผม คิด ได้ เช่น นั้น แล้ว มีความ ยิน ต่ เป้น อัน มาก จึง หา
ได้ วิ่ง ตาม พวก เพื่อน เข้า โรง ไป ไม่ ทน ได้ นั้น กระผม จึง ตรง เข้า ไป
ยืน อยู่ ตรง หน้า ขยาย หน้า ดำ แล้ว เอา มือ ซ้าย ท้าว สะเอว มือ ขวา แกว่ง
ตาม ร้อง บอก กับ มัน ว่า “ได้ โถง ต่ โหมง โหมง เน่ง อ่า” ที่ กระผม
พูด ไป นั้น เชื่อ ว่า จะ เป้น ภาษา งู แต่ กระผม เอง ก็ ไม่ เข้า ใจ ดัน ก็ ว่า
มัน แปล ว่า กระไร แต่ กระผม ต้อง ก้าว จะ บอก ขยาย หน้า ดำ ให้ รู้ ว่า

“เฮ้ยเจ้าควด มึงย่นง อยู่ทำไมเล่าหว่า กระโดดลงจากเกาะ
มาสู้กับกูซิวะ”

เจ้าหนาดำทำหน้าคน กระผมเชื่อแน่ว่ามันคงตกใจกลัว
ส่วนที่ข้างต่างเวตานั้นได้ยินเสียงพวกเจ๊กหัวเราะกันคิกคัก ซึ่ง
กระผมเข้าใจว่าคงเอาใจใส่เข้าด้วยกันกับกระผมทั้งนั้น โดยกระผม
เป็นแค่เพียงพดทหารยังกล้าหาญถึงปานนั้น

มีเสียงหัวเราะดังขึ้นเป็นลำดับซึ่งแซ่ใหญ่เอาใจช่วย จน
เกือบกระผมจะพูดภาษาองไม่ได้ยิน เจ้าหนาดำยังหน้าคนย่นตง
กระผมได้ทำกัควาดเข้าได้หน้ามันเป็นครั้งที่ ๒

“มึงต๋องตายอา เตยะ!” คือกระผมต้องการบอกกับ
มันว่า “เฮ้ย มึงต๋องก่อนซิวะ” เมื่อกระผมร้องดังเสียงเตยะ
ในเดี๋ยวนั้นกระผมก็เอาดาบไม่หวดมันเข้าทพุ่งอย่าช้าคักหนาดำเสียง
ดังปุ! พุทโซ่ ท่านครับ นี่ว่ามันเก่งกาจอย่างไรหรือ ฤ้ย!
แม่เอาตุ๊กตุมบุดดาบของกระผมซึ่งเป็นแค่เพียงพดทหารก็ยังไม่ทัน
ปด้อยให้โดนพุ่งได้เต็มอก ทันใดนั้นมันถึงตาแสดงว่าโกรธกระผม
มากทีเดียว แต่มันก็ขยับตุ๊กตุมยกขึ้นจะทุบกระผม แม่! ท่านขอรับ
ใจกระผมหายวาบ ตัวมันโตกว่ากระผมเป็นกองทั้งตุ๊กตุมที่มันถือ
ก็ใหญ่กว่าดาบของกระผมมาก เมื่อเป็นเช่นนั้นกระผมจึงร้อง
ตะโกนบอกกอนอูนายของกระผมว่า “จากเพี้ย ก็ต๋องฟ้อง ย่อง
เข้ามาแถว ฮ่า” หมายความว่า กอนอูไว้อยู่ช่วยฮวดด้วย แต่เห็น

กอนอูเอามือกุมท้องหัวเราะงอๆเสีย ทำให้กระผมนึกฉิวในใจมาก
 ทีเดียว ดูเถะ กระผมทำโดยหวังดีต่อนายถึงเพียงนี้ อ้ายหน้าดำ
 มันจะทรมานกระผมตายอยู่รอมร่อแถว ท่านผู้เป็นนายยังไม่มีกะใจ
 คิดช่วยเหลือนักกระผมได้ กลับยื่นหัวเราะก๊ากๆ ในเดี๋ยวนั้น อ้าย
 หน้าดำเห็นโตท่มันก็เอาลูกตมหัวดซ่ายบ้ายขวาดบ้ายเอากระผมเข้า
 กระผมร้องเรียกกอนอูให้ช่วยจนเสียงหลง ฝ่ายกอนอูก็ขยับเข้ามา
 กระผมดีใจคิดว่าคงจะช่วยกระผม แต่ที่โหดมันกลับช่วยอ้ายหน้า
 ดำตกระผมด้วยง้าวผัวๆ ลงไปไม่ระวังอะไรซะไม่ได้การ! นี่เดี๋ยวนั้น
 อีกอะไร ทันใดนั้นกระผมทนเจ็บอยู่ไม่ได้ก็เผ่นจากโรงงูลงมา
 ข้างล่าง เจ๊กคนดูที่กระผมคิดว่ามีใจช่วยกระผมนั้นมันกลับช่วย
 กันรวมเข้าหัวกระผมคนละนอตสองนอต โอ๊ยตายแล้ว! พอกระผม
 ได้สติจึงรีบวิ่งไปทางต้นไทรใหญ่ ริมคลองหลังตลาดโดยไม่เหลียวหลัง
 ถึงเวลานั้นกระผมถูกเจ็บหัวนอนรบนมากจริงๆ แต่ยังมีความรู้สึกอยู่บ้าง
 ว่าเจ๊กว้ายหน้าไม่เป็น และอ้ายกอนอูกับอ้ายหน้าดำมันก็ยังได้เสีย
 ไล่หมวก ร่ม รำ อยู่ ที่ไหนเลย มันจะกล้ากระโดดหน้าตามกระผมลงไปได้
 ถ้าขึ้นกระโดดหน้าตามกระผม มันจะได้จมน้ำตายประไรล่ะ เมื่อได้คิด
 เช่นนั้น พอไปถึงฝั่งคลองกระผมก็กระโดดลงน้ำโครมทั้งฟอรั่มทหาร
 แถวรับว้ายหน้า ขาม ฟาก เมื่อไปถึงชนฝั่งอีกทางหนึ่งได้แล้ว กระผมก็
 รีบถอยถอย กางเกงกับหมวกทหาร ออกโยนทิ้งกองไว้ แต่ก็แปดตัว
 เป็นคนไทยอย่างเดิม จึงกระหืดกระหอบกลับกลับบ้าน

ท่าน ขอรับ โชค ของ กระผม มัน ช่าง เหมาะเสียจริง ๆ พอ
มาถึง บ้าน ก็ เจอะ แม่ กำลัง ตรีเตรียม คอย รับ รอง กระผม ที่เดียว

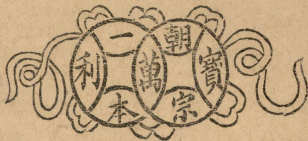
“อ้าย ลูก นิบ หาย อ้าย ลูก นอก พ่อ นอก แม่” นี่ เป็น ประโยค
แรกที่ แก่ ตง ตน “ใคร ให้ มึง ไป เถื่อน งว” บ๊าบ ! บ๊าบ ! บ๊าบ !

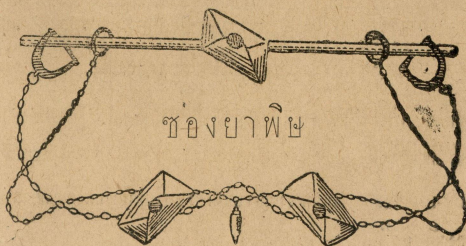
โอ กระผม ถูก เจก เขก หัว ถูก เจก ต่อย ยัง ถูก แม่ ขนบ ด้วย น้ำ เสีย
ใจ เบา หรือ แต่ ยัง เป็น เครื่อง สุนัข ของ เพื่อน บ้าน อีก

พอ ไร เพื่อน บ้าน มา ยืน ดู กระผม ถูก เขียน อยู่ ที่ หน้า บ้าน ออก เป็น
กลุ่ม ใหญ่ ถึง กับ เบียด กัน ช่าง ไม่ มี ใคร ร้อง ขอ โทษ หรือ ช่วย ห้าม
ปราม เลยสัก คน เดียว อนิจา ! อนิจา ! มี แค่ พวก กัน หัว เหวะ ไป ตาม กัน
นี่ ใจ คอ เป็น ยัง ใจ กัน ไป หมด หนา

เรื่อง งว ของ กระผม มัน พิสดาร อย่าง นั้น แหะ ขอรับ อีก ใคร บ้าง
จะ ต้ม ได้ กระผม จึง เต้า ให้ ท่าน พง ได ถวน ถัด ถึง ที่ เต้า มา ให้ พง นั้น แหะ
ขอรับ

“ตรึงศ์”

โดย ฮ. ชุณหะวัณ.

เดิน นารัตต์เวศ กำจัด บริโภค โภชนาหาร ว่าง อยู่ กับ เซอร์ ริชาร์ด
แดง เต ที่ สโมสร ของ เขา ณ ถนน ซาเต้, ใน ขณะ เมื่อ คน ไข้ มา เรียน
เซอร์ ริชาร์ด แดง เต ว่า มี ผู้ ต้องการ พุด ด้วย ทาง โทร ศัพท์.

เซอร์ ริชาร์ด ตก เดิน ไป ปลด ยืด ใจ ไว้ ณ ที่ นั้น แต่ ผู้ เดียว ดัง คร
หนึ่ง เขาก็ กลับ มา ด้วย กิริยา แสดง ให้ เห็น ว่า มี ความ เศร้า ใจ.

“เฮ้ แทรม, สหาย สนิท ของ ข้าพเจ้า, เปน ตม อย่าง ร้าย
แรง หรือ โลก ปัจจุบัน ชนิด ไต ชนิด ๑” เขา เริ่ม พุด ขึ้น “คน ไข้ ของ
เขา โทร ศัพท์ มา บอก ว่า ได้ เห็น เขา นอน เขยิบ ยาว อยู่ ใน ห้อง ทำ
งาน, ประตู ห้อง ก็ ปิด กด ดอน ทั้ง คน ไข้ ก็ ไม่ ก่อ ทำ เข้า ไป โดย
พละ การ ข้าพเจ้า คิด ว่า ท่าน คง ยัง จำ สหาย ของ ข้าพเจ้า ผู้ นั้น ได้
คด บั คด้าย คด บั คดตา เปน แน่, ครัง ๑ เขา เคย เปน นาย หนา การ
และ ยัง ได้ เคย มา บริโภค อาหาร ด้วย กัน กับ ข้าพเจ้า ที่ น หน ๑ หรือ ๒ หน ”

“เขาอาศัยอยู่ ที่ ถนนวิมเบตตัน ไซไหม ?” เวก์ถาม

“ไซไซ” เซอร์ ริชาร์ด ตอบ “ท่าน เขา รถยนต์ มาด้วย
ข้าพเจ้าใคร่จะขอโดยสาร ท่านไปเดี๋ยวนี้ เข้าใจว่าการไปที่นั่นคงไม่
ช้า เกิน ๑๕ นาที แล้วเราจะได้พากันตรงไปยังบ้านท่าน ผ่าน สแตนซ์
แตร วินด์เซอร์ เพราะข้าพเจ้าอยาก จะชม โบราณวัตถุ ที่ ท่าน กล่าว
ถึง นั้น ด้วย”

“ได้” เวก์ ตอบ

เคหะ ของ มิสเตอร์ เฮาแฟรมใหญ่ โตและงดงามมาก ปกติ อยู่
เด่น บน พนดิน ซึ่ง เคย เป็น ของ ชาตวิคตอเรีย โบราณ

“นี่แน่, เฮมซ, เรื่องเป็นอย่างไร.” เซอร์ ริชาร์ดถาม ชาย
คนเบ็ด ประตู “มิสเตอร์ เฮาแฟรม เป็น ธรรมดาจริงหรือ?”

“เห็น จะจริง ขอบรับ เพราะ ฉะนั้น นายท่าน ทำงาน มากใน ห้อง
ถึง กับ กระผม ต้อง นำ เครื่อง ว่าง ไป ให้ ท โตะ ค่อย มา ประมาณ ชั่วโมง
นาฬิกา ๑ ขอบรับ, กระผมได้ ยืน เฝ้า ร้อง และ เฝ้า วัตถุ หนัก ตก บน
พื้น เวน เหนือ ศีรษะ กระผม ใน ขณะที่ กระผม กำลัง ทำงาน อยู่ใน ห้อง
รับ ประทาน อาหาร.” เขา หยุด ครู่ แล้ว พูด ต่อไป ว่า :

“กระผม วัง ขน ไป และ นัก ใน ใจ ว่า คง มี เหตุ อย่าง ๑ เกิด ขึ้น เป็น แน่
แต่ เมื่อ กระผม เคาะ ที่ ประตู ห้อง ก็ ไม่ได้ รับ คำตอบ ประตู ปิด กัด ถอน
แน่น, นายท่าน ชอบ ได้ ถอด ประตู เสมอ. ถ้า ท่าน ไม่ ปรากฏ
จะให้ ใคร รับ กวน, เมื่อ ไม่ได้ ยืน เฝ้า คอย กระผม รู้สึก ตกใจ มาก

จึงวิ่งลงไปข้างล่างคว้าได้บันไดจากในสวนนำมาพาดกำแพง แล้ว
กระโดดขึ้นไปมองดูที่หน้าต่างบานเล็ก แต่เห็นนายท่านนอนหงายอยู่บนพนัก
ห้อง กระผมเคาะๆ ที่หน้าต่าง ท่านก็ไม่รู้สึกหรือไหวตัว หน้าต่าง
ก็ติดตมกระผมเลยเข้าไปไม่ได้ ดังนั้นกระผมจึงโทรศัพท์ไปที่บ้าน
ของไคท์ทา คนใช้ตอบว่าไม่อยู่ และให้กระผมลองโทรศัพท์ไปที่
โฮมส์ จึงได้พบ, การเป็นดังนี้แหละครับ”

เซอร์ริชาร์ดผกคิ้วระแวง หันหน้าไปทางเว็ค

“เราจะเข้าไปได้อย่างไร” เขาถามถาม “เราพึ่งประตู
ไม่ได้เพราะเป็นประตูโบราณหนักกว่า๒นิ้ว ทั้งกลอนก็แข็งแรง”

“ข้าพเจ้าจะรับอาสาเป็นคนเปิดหน้าต่างเอง” เว็คตอบ

“ข้าพเจ้าเคยชำนาญมาบ้างแล้ว,—บันไดอยู่ไหน”

ทันใดนั้นคนใช้ก็นำเขาทั้ง ๒ ไปยังบันไดซึ่งกำลังพาดกำแพง
อยู่แล้ว

“ดีละ” เว็คพูด “ข้าพเจ้าเบ็ดเตล็ดนี้, ท่านกับเอ็มซิง
เดินกลับไปที่ประตูเกิด พอไปถึงก็เห็นจะพอดีกัน”

เขาใช้มือพับที่ติดกระเป๋ามาทำซุ้กับหน้าต่างอยู่สักครู่ เขา
ก็สามารถพังแผ่นหน้าต่างให้ตกลงไปในห้องได้ เมื่อเขาถอดหน้าต่าง
เขาไปแล้วจึงทอดสายตาตรงไปยังชายที่นอนอยู่นั้น

มีสเตอร์เฮาแถมผู้นมร่างใหญ่ อายุประมาณ ๖๐ ปี ร่างของ
เขาเหยียดยาวอยู่บนพนักโต๊ะเขียนหนังสือใหญ่ ซึ่งเต็มไปด้วยชั้น
กระดาษแต่หนังสือสำคัญๆ ในมือขวามีคัมภีร์ปกกาพร้อมด้วย

ตัวปากกา คอแรงกำแน่น อยู่ และ เกาธิดำหรับ นุ่งเชี่ยน ห่มส้อย ตม คิว
อยู่ โถงๆ ตัวเขา

บน ชัก ๑ ของ โต๊ะ มอญ แก้ว บรรจุ เทา บนคิ เจอนำ โชติดา ครั่ง
ถอย คง อยู่ บน ถาดเงิน และ ข้าง ถาดเงินยังมี จาน ชนม แขนคิ้ว ซึ่งยัง
ไม่ ถก แคะ ต้อง เหยย เหนือ โต๊ะ มอญ วงแหวน ทองเหลือง ผูกติด กับ สาย
ไหม ห้อย ลง มา พอ มือจับ ถึง

เว็คได้ ใช้ สาย ตา แด่ ไป ตาม สายไหม เห็น ว่า สายไหม นั้นผ่าน
ไป ตาม เพดาน ลง ไป ผูกติด กับ กระสวย ทองเหลือง หนัก ซึ่ง ใช้ เป็นกลอน
ประตุ ถ้า ผู้ใด ผู้ ๑ ซึ่ง นุ่ง บน เกาธิดำ การ จะ ถอด กลอน หรือ ได้
กลอน ประตุ ก็ ได้ โดยเอื้อมมือไปดึง หรือ ปลดปล่อย ห่วง ทอง เหลือง

ถ้า ประตุ ติด กลอน กระสวย แฉก แฉก ย่อม เป็นการ ยาก มาก ที่ จะ
พัง ประตุ จาก ข้าง นอก หาก จะ พังได้ ก็ ต้อง ใช้ สมอ อย่าง ขนาด ใหญ่
ทีเดียว นี่แหละ เป็น ความ ดึกดำบรรพ์ และ ยาก ที่ จะ ได้ ส่วน เพราะ ประตุ
ติด กลอน น่า ต่าง คิด ตม และยัง

เด็นนารวเด็ค กับ ตัว ลง ที่ ชาย ฝู้นั้น แด่ว พัง ตู ดวงหน้า เห็น ม
อาการ บิด เบี้ยว และ ขา กัน ไกร ตก เขา ถอน หาย ใจ ใหญ่ โดยแรง
แต่ยังมี ได้ สัมผัส ร่างกาย เขา ควร ไป เบ็ด ประตุ

เชอร์ ริชาร์ด กับ เฮมส์ ไป ถึง ที่ ประตุ พอดี ใน เมื่อ เวลา เว็ค เบ็ด ออก
“เป็น อย่างไร บ้าง” เชอร์ ริชาร์ด ถาม และ ตกใจ ที่ ได้ เห็น
ตัวหน้า ของ เว็ค ผิด ปกติ.

“ตาย.” เว็ค ตอบ อย่าง ห้วนๆ “กิน ยาพิษ, มา ดุริ”

“โอ, ศอวรก” เซอร์ ริชาร์ด ร้อง ขน และ ริม ตัวเท่าครึ่งไป
ยังผู้ตาย

เขาใช้ ความ สัมผัส ชั่ว ประเดี๋ยวเดียว แต่ ถัดวัน ในที่สุดเขา
เงยหน้าขึ้น

“กินยาพิษ, ไม่ต้องสงสัย ข้าพเจ้า เห็น พอง ด้วย” เขา พูด
อย่างช้าๆ และ กล่าวต่อไปว่า:

“คง เป็น ชาติ ชนิก แรง, ข้าพเจ้า ไม่ได้ ถิ่น แต่ สัมผัส ได้ ที่
เห็น ถิ่น พอง และ หน้า บิด เบี้ยว มือ กำแน่น, ท่าน จะ ไม่ สามารถ
ขยาย นิ้วมือ ของ เขา ออก ได้ ถ้า ท่าน ลอง ดู ข้าพเจ้า คาด คิด ว่า เขา
ได้ ตาย มา แล้ว ใน ราว ๑ ชั่วโมง พก” เวค เงย หน้า ขึ้น

“ยัง ไง, ท่าน เชื่อ ว่า ไม่ ใช่ เป็นการฆ่า ตัวตาย เอง ฤ” เขาถาม
เซอร์ ริชาร์ด ดัน ศรัทธา อย่าง เดียวใจ พร้อมกับ แสดง อาการ ปฏิเสธ

“เขา เป็น นิกร ที่ ดัน ทของ ข้าพเจ้า มา หาย ไป แล้ว” เขา พูด ต่อ
“และ ข้าพเจ้า ไม่ เคย เห็น คน ที่ ตาย รวดเร็ว เช่นนี้ น่า เสีย ด้วย จริง ๆ

เขา เป็น คน ซื่อ ตรง และ ขยัน ต่อ กิจการ นี่ คง ยก ให้ เป็น ปัญหา
ของ พวก นคราภิบาล และ นักสืบ ของ รัฐบาล ได้ ส่วน ท่าน โปรด รับ ไป
โทรศัพท์ ถึง เขา เดียวนี้ เพราะ ท่าน รู้ เหตุการณ์ ได้ ดี กว่า ข้าพเจ้า”

เวค ก้ม ศรัทธา ลง เด็ก น้อย แสดง อาการ รั้ง

“ระวัง อย่า ถูก ต้อง วัตถุ ต่าง ๆ ให้ เกิด อันตราย” เขา สั่ง ใน ขณะ
ที่ เดิน ไป

เมื่อ เขา กลับ เซอร์ ริชาร์ด ยัง คง พิจารณา ศพ อยู่

“เมื่อนั้น นักสืบ รัฐบาล จะมา ทัก ใน ไม่ เกิน กว่า ๑๕ นาที” เวค
พูด “แค่ นคราภิบาล และ เจ้า นายสืบ กำลัง มา ตาม ทาง แดง”

เขา ทอด ตัว ลง บน เก้าอี้ และ พยายาม จำ ตั้ง ค้าง ๆ ใน ห้อง ใต้ ใน
ตมของ กว่าจะ เมื่อนั้น และ พวก นคราภิบาล จะ มา ถึง เวค ก็ จำ ภาพ ของ
วัตถุ ใน ห้อง ได้ หมด และ คิด เห็น ช่อง ประตู ว่าง ใต้ ใน ใจ ทุก ประการ

เมื่อนั้น ผู้ นึก ทำ ทาง เป็น คน ฉลาด เขา เคย จะ เอื้อม กับ เวค มา หลบ
หน แดง ใน เรื่อง คิด ออก ฉกรรจ์ เช่นนี้

“ดี ต๊ะ, จะ ต้อง ดึง ดัน ให้ เตื่อย” เมื่อนั้น พูด เมื่อ ได้ รับ
รายงาน ด้วย วาจา จาก ทุก ๆ คน แดง “ท่าน, เซอร์ ริชาร์ด ลง ความ เห็น ว่า
ความ ตาย นี้ เกิด จาก ยาพิษ อย่าง ร้ายแรง และ ปฏิเสธ ว่า เรื่อง มา ตน
ตาย เอง เป็น ไม่ มี เวลา ที่ ตาย นี้ ประมาณ ๒ นาที ภา หลังเที่ยง คือ
ประมาณ เวลา ใต้ กับ เวลา ที่ คน ใช้ ได้ ยืน เตี้ย ผู้ ตาย ตก จาก เก้าอี้ เวค
รับ รอง ว่า ประตู และ หน้าต่าง ห้อง ปิด กด หนัก และ ตม อย่าง แข็งแรง, ท่าน
เซอร์ ริชาร์ด ยัง อาจ รับ รอง ได้ อีก ว่า เหล่า ใน ถ้วย และ ขนม ใน จาน นั้น
มิได้ เป็ด อก ไป เลย ทั้ง คน ใช้ ก็ ยัง ยืน ยืน ด้วย ใน ซ่อน และ ยัง ให้
การ ว่า เขา เอง เป็น ผู้ เท เหล้า ออก จาก ขวด และ ขนม แซนด์วิช เขาก็ คิด ด้วย
มือ เอง ส่วน ผู้ มา เข้ม หนัก ก็ ไม่ มี อนึ่ง ตำรวจ นคราบาล ซึ่ง คอย
ระวัง เหตุ อยู่ ใน แถบ นั้น ก็ ยัง รับ รอง ว่า ไม่ มี ใคร เข้า มา ใน บ้าน นี้ เลย
เนื่อง ด้วย เหตุ เหล่า นั้น แดง ทำให้ เขา พเจ้า เกิด ความ สันเทห์ อย่าง ยิง”

“คน คู ใน กระเบาะ เตื่อ ของ ผู้ ตาย ก็ ไม่ ปรากฏ อะไร ที่ จะ พึง ช่วย
สืบ หา ร่อง รอย, ตลอดจน ถึง ขวด ซึ่ง ตั้ง ตั้ง ว่า จะได้ ยาพิษ ก็ ไม่ มี เขา

ที่อยู่ในห้องก็ไม่มีไฟ ซึ่งอาจจะทำตายอะไรเลย น่าพิศวงยิ่งนัก เวล, ท่านจะเห็นอย่างไรบ้าง”

“เท่าที่เราเข้ามาแล้วในเวตาปัจจุบันนี้, ไม่เห็นร่องรอยอย่างใดเลย” เวลตอบอย่างเก้งก้างโดยเฉยไม่ได้

เมสัน, นักสืบ, เเงศรัษะชนและข้าเถียงไปที่กองจดหมายบนโต๊ะ ซึ่งเตรียมพร้อมไว้สำหรับให้คนใช้นำไปได้ในตู้ไปรษณีย์, กับยังเห็นอีกฉบับ ๑ ซึ่งค้างอยู่บนโต๊ะมีใจความกล่าวถึงกิจการในเรื่องใบหินของธนาคาร.

ในที่สุดเขาพูดว่า “ข้าพเจ้าหวังว่ากองจดหมายนี้จะไม่ช่วยอะไรแก่เราได้เลย แต่เราจะไม่ตรวจดูเสียก็จะกระไรอยู่”

เมื่อเขาหยิบมิดสำหรับเปิดซองจดหมายแล้ว ก็ฉีกเบ็ดที่ตะฉับๆ และอ่านตรวจดูเนื้อเรื่องโดยตลอด

“เนื้อความในจดหมายทั้งหมดเป็นเรื่องกิจการสำมัญ” เขาเอ่ยขึ้นเมื่อได้ตรวจแล้ว “บางฉบับมีใบสั่งจ่ายเงินสำหรับพวกพ่อค้า, ฉบับ ๑ แสดงความชอบใจที่ได้รับใบสั่งจ่ายเงิน และใบสั่งจ่ายเงินซึ่งเขาได้รับนั้นวางอยู่ใต้แก้วทับกระดาษ และบางฉบับเกี่ยวข้องกับสมาคมอย่างสำมัญ นอกนั้นก็ไม่มีอะไร ในชั้นักโต๊ะหรือในตู้หนังสือรายก็ไม่มีอะไรที่จะเป็นร่องรอยสำคัญถึงในกระดาษทั้งเศษกระดาษก็เช่นเดียวกัน”

“เดี๋ยว” เซอร์ริชาร์ดพูดขึ้น “เราควรยกศพไปได้ในห้องนอนดีกว่า ภายหลังจะได้ทำการชันสูตรศพ และผู้ชำนาญใน

การ แยก ชาติ จะ ต้อง มา ตรวจ และ รายงาน เป็น สำคัญ คดีนั้น คงไม่ หนี
เรื่อง ยาพิษ ไป ได้ แต่ นั้น แหะ ไม่ เป็น การ ง่าย ที่ จะ ระบุ จึง ว่า ก็น
ยาพิษ จาก อะไร ใคร เป็น ผู้ ให้ ก็น และ เป็น ยาพิษ ชนิด ไหน แน่, เอา
เถอะ, ข้าพเจ้า จะ เรียก เฮมส์ มา ช่วย คน ของ ท่าน เพื่อ ยก ศพ ”

เว็ค คนเดียว ไม่ ได้ ช่วย เหลือ อะไร ใน การ เกิด อด ศพ เมื่อ ศพ
เกิด อด ที่ ไป แล้ว เขา หย่อน ตัว ลง นิ่ง บน เก้าอี้ นวมใหญ่ และ ทา กิ เพ้ง
ไป ที่ เตา ซึ่ง ปราศ จาก ไฟ

เขา นั่ง อยู่ อย่าง สบาย ประมาณ ๑๐ นาที แล้ว ถูก พรวด พราด
ขึ้น ไป หยิบ ตะกร้า ทั้ง เศษ กระดาษ คอวาล์ง บน พน

จดหมาย ซึ่ง อยู่ ใน ตะกร้า บาง ฉบับ ถูก ฉีก บ้าง และ ถูก ขยำ บ้าง
รวม หมัด ด้วย กัน มี หดาย ฉบับ

เขา พยายาม ตรวจ ดู จดหมาย เหล่า นั้น โดย เฉื่อย อด แต่ ของ
จดหมาย ก็มี ๒๓ ฉบับ บาง ฉบับ ที่ เห็น ว่า สำคัญ ก็ หา ของ ได้ ๒๓ ฉบับ
โดย อาศัย วิถี เปรียบ เทียบ ตาม มือ ชนิด กระดาษ และ ดวง ตรา ที่ กระทบ
ไป ปราย นัย กระทบ เมื่อ แล้ว จึง กิจ แล้ว เขา โยก ใต้ ใต้ ยิง ที่ เติม เว้น แต่
ฉบับ ๑ พร้อม ทั้ง ของ เขา ยัด ใต้ กระเป๋า ได้

เขา เดิน ไป ที่ โต๊ะ เขียน หนังสือ และ หยิบ เก้าอี้ ตัว ที่ ๑ มานั่ง แล้ว
ดั่ง นั้น แล้ว ก็ นั่ง ลง ตรวจ จดหมาย บน โต๊ะ ซึ่ง ครึ่ง ๑ เมื่อนั้น ได้ ตรวจ
ดู แล้ว เห็น เว็ค ก็ ยัง ไป เลิก ค้น ดู อีก ใน ที่ สุด เขา หยิบ ขึ้น มา ฉบับ ๑
เปรียบ เทียบ กับ ตาม มือ ที่ เขียน จำ น้า ของ กับ ตาม มือ ที่ เขียน จดหมาย

ซึ่งเขาได้เตือนไว้จาก ตระกร้า และยังไปเปรียบ กับ ด้ายมด ที่เขย่นไว้ในใบสั่งจ่ายเงิน ซึ่ง วาง อยู่ใต้ที่ ทับ กระดาษ นั้น อีก เด็ดๆ แล้ว เขาก็มี หน้า แสดง ความ โกรธ แค้น เป็น กำลัง

เมื่อ หียบ แว่น ขยาย ออกจาก กระเป๋าลើ แล้ว เขาก็ ต้องดู กาว ที่ ฝา กระดาษ ซอง จดหมาย นั้น อย่าง พิถีพิถัน เพราะที่ เด็ดๆ แล้ว เขามี หน้า อัน ยม แยม แสดง ว่า ได้รับ ความ รู้ ทราบ อีก มาก

ที่ มุม โตะ มี ตัว ขี กิ่ง คด อยู่ ดังนั้น เขา จึง กิ่ง เรียก เอมซ์ ทนท “ฉัน ต้อง การ ถาม แก อย่าง ง่าย ๆ ดัง ๒-๓ ข้อ” เขา ปรายัย เมื่อ คน ใช้ เดิน เข้า มา ใน ห้อง “มี ดี เคอร์ เอา แทรม เคย กิน อาหาร ว่าง เช่น นี้ ที่ นี้ ฤ”

“มิได้, ขอ รับ, นาย ท่าน เคย ไป บริโภค ที่ ห้อง อาหาร เติม”

“ฉัน เห็น ชูระ ง่วน อยู่ กับ จดหมาย ผิด กว่า เวลา ธรรมดา หรือ แก จึง นำ ชน มา ให้ ทน”

“จริง ขอรับ, กระผม เข้าใจ ว่า เนื่อง ด้วย นาย ท่าน ต้อง การ จะไป ดู ตกร บ่าย วัน นี้, ท่าน จึง รับ ทำ ชูระ ใน เรื่อง จดหมาย เสีย ให้ เด็ดๆ แล้ว”

เวก ผงก ศรัทธา แสดง ความ พอใจ

“ถ้า เช่น นั้น, เวลา ธรรมดา ที่ เขา ตอบ จดหมาย นั้น เป็น เวลาอะไร”

“นาย ท่าน เคย ชน มา ตอบ จดหมาย เวลา ๕ นาฬิกา หดถึงเที่ยง ขอรับ, แล้ว กระผม ชน มา รับ จดหมาย ไป ได้ ๖ นาฬิกา หดถึงเที่ยง

เพื่อจะให้ทันเวลาที่บุรุษไปรษณีย์เขามาใช้ คือเวลา ๖.๓๐ นาฬิกา
หตงเทยง.

“ดี ตะ. ” เวค แสดง ความ ยิน ต “ขอบใจ, หมคข้อถามแถว”

“กระผม พึ่ง นำ น้า ซา ไป ให้ เซอร์ ริชาร์ด และ คน อื่น ๆ ใน ห้อง รับ
แขก เมื่อ ตะ ก็น ขอบ ธิบ ”

“ดี แถว, ฉันทะ จะ ตง ไป พัง คารม เขา ตู บาง เดียว นั แหะระ.”

เวค เดิน ตาม คน ใช้ ออก ไป และ พบ เซอร์ ริชาร์ด กับ เมลัน กำลัง
ปฤษา กัน อยู่

เมลัน พูด อย่าง ท้อใจ ว่า “ข้าพเจ้ายัง คิด มาก กิยัง มความ พังดวง
ทัว มาก ชน— ไม่ มี ร้อง รอย ที่ จะ พัง ช่วย ให้ ข้าพเจ้า คับ ความ รุ ได้ บาง
เสย มี ด แด คาน ท เดียว พวก ท่าน พากัน ปฏิเสษ ว่า คดี เรอง นั ไม่ ใช่
เพน การ ซ้ำ ตน เอง ส่วน ข้าพเจ้า คน เดียว ยัง ไม่ ไกร จะ เห็น พัง ด้วย
ถึง อย่าง ไกร กิด ข้าพเจ้า ไม่ เห็น หน ทาง ที่ จะ ดับ ให้ ได้ ร้อง รอย เย

“ข้าพเจ้ายัง เชอแน อีก ว่า มี สเตอร์ เฮา แทรม จะ เพน คน ตาย คน แรก
ถ้า หับ คดี เช่น นั ใน ประเทศ เรา ” เซอร์ ริชาร์ด กถาว ชน ว่า “นข้าพเจ้า
พูด ตาม ความ เห็น มี สเตอร์ เฮา แทรม ผู น เพน คน ที่ ม น้า ใจ เดิด เดียว เมื่อ
ถึง คราว จำ เพน ไม่ ว่า จะ เพน เรอง อะไร ถึง แม่ จะ ตอง เสย ชัด คั ยอม
ดตะ ได้ เสมอ ฉะนัน เรา ควร รอดู รายงาน ของ ผู้ ชำนาญ ใน การ แยก
ชาต กอน บาง ที่ จะ ทำ ให้ เรา รู เรอง กระจ่าง ชน บาง ”

“อย่างไร, มี สเตอร์ เวค ท่าน มี ความ เห็น ที่ จะ แนะนำ บาง ไหม
หรือ จะ หมค บัญญา เช่น เดียว กับ พวก เรา ” เมลัน ถาม

เวค ยกให้ตั้น แสดง ว่า มี ความ เห็น ต่าง กับ เมตั้น.

เขา ตอบ ว่า, “ข้าพเจ้า ยัง ไม่ ก่อ รับ รอง แน่ นอน นัก ใน เรื่อง ความ เห็น ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง จะ กล่าว ต่อ ไป นี้ เพราะ เป็น คดี ที่ ตัก ดับ และ สิ้น สม ข้าพเจ้า คิด ว่า ผู้ ร้าย เป็น บุคคล ที่ ฉลาด มาก ”

เมตั้น แด ตกลง อยู่ ครู ๓.

“หือ, ดึง นน ทาน มี ความ เห็น พ้อง กับ เซอร์ ริชาร์ด นะซี, มี ดี เตอร์ เวค.

เวค ผงก คีระ สะดั่ง อาการ วัป, แดว เคน ไป อุม แมว ซึ่ง นอน เต้น อยู่ บน ผ้ามุ้ม เตมา ไว ไก่ ๆ เมื่อ เอ็ม ซ้ำ น้า ซามา ให้

“ข้าพเจ้า เห็น ว่า จะ มี ประโยชน์ มาก ” เวค พด พดาง เข่า ถ้วย น้า ซา อย่าง ซ้ำ ๆ “ถ้า ท่าน สามารถ บรรยาย เรื่อง ส่วน ตัว ของ ผู้ ตาย ได้ โดย เบ็ด เผย ดัง เช่น คน บ่อย บอก อาการ ให้ นาย แพทย์ โดย ปราศ จาก ความ ตระ อาย ”

เซอร์ ริชาร์ด ซ้ำ เตอ ง ดู เขา อย่าง คม คาย

“ข้าพเจ้า มิ ได้ ผัน เเต ว่า จะ มี ประโยชน์ อย่างไร แต่ เขา เอะ จะ บรรยาย ให้ ท่าน ฟัง ตาม ที่ รุมา เขา แทรม เป็น คน ซ โคร เหมือน กัน แต่ ไม่ สรุ ย แรง นัก เขา รักษา ตัว ดี เท่า ที่ ข้าพเจ้า รุก ไม่ เห็น ว่า เขา เป็น คน มี ความ ทุก ขรอน อย่าง ไว เขา มี เงิน รวม ทง ทรพย์ สัมบัต ด้วย ประมาณ กว่า ๓๐๐,๐๐๐ ปอนด์ ที่ ทำ บุญ ไป เสีย ก็ มาก และ คง ยัง จะ บรรจาศ ให้ เป็น ทาน อีก ต่อ ไป เดียว นี้ เขา เป็น พ่อ หมาย ดัง ได้ บอก

กับท่านเมื่อก่อนนี้แล้ว และศัตรูที่จะคอยทำร้ายก็ไม่มียศตามที่ได้
ตั้งเกิดมา เขามีญาติซึ่งยังคงมีชีวิตอยู่คน ๓ มีนามว่าแอนชเตย์
นี้จำได้เถา ๆ ญาติคนนั้นชอบเที่ยวไม่ใคร่จะอยู่เป็นที่ เป็นทาง
เหมือนคนทงหลาย อายุของเขาอ่อนกว่าเขาแถมประมาณ ๒๐ ปี
มีอาชีพในทางสะสมพันธุ์ไม้ที่มีดอกงามและกลิ่นหอมกับวัตถุประ
หลาดต่าง ๆ ในประเทศบราซิล ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่เคยเห็นเขา
สักครั้ง

“ญาติพี่น้องข้างภรรยาเดี๋ยวนี้มีบ้างไหม ?” เมสันถามและคง
ใจฟังจริง ๆ

เซอริชาร์ดหยุดใจแล้วบรรยายต่อ

“นี่เราต้องพูดกันเป็นความลับนะ ท่านต้องระวังอย่าให้รั่วได้,
ครั้ง ๑ เขาเล่าให้ฟังนานมาแล้ว ว่าภรรยาของเขามีพี่น้องอยู่ ๒ คน
ซึ่งต้องคิดอาญาถึงกับถูกเนรเทศ”

“คน ๑ เกือบถูกจำคุกตลอดชีวิตที่ออร์กอน อีกคน ๑ เมื่อได้
ยินข่าวครั้งสุดท้ายดูเหมือนหนีไปอยู่ที่ภูเขาซิดเวียร์. เขาแถม
ได้แบ่งเงินให้เขาแล้วคนละ ๓๐๐๐ ปอนด์ เพื่อจะไม่ต้องถูกรบกวน
บ่อย ๆ”

เมสันรับจดข้อความสั้น ๆ ลงไว้ในสมุดประจำกระเป๋

เขาถาม, “ยังมีเรื่องอะไรอีกไหม ?”

๓ ๕ ๐ ๖ ๘ ๙
เอกเมือกาดง ยน พง หัง อัย นัน ไต่เพ่งดู แวดด้วย ความ ตง จ
จน เมตต คว บัดออย บวร ใหม่ ไฟ เบน เก้า ไป เตี้ย เปตา ๆ

เชอว ราชวรดกบ เมตั้น ตาง ก จอง ด แมว จน กระทง มน นอนแขงซอ
แตวจ ญเย ศัษษะชน ตรงไป หาเวค

๓ ๔ ๕
เวศ ฦก ฦ๖ ฦ๗ ฦ๘ ฦ๙

“นี่แหละ ล้าคณิก” เขาพูดขึ้น อย่าง แน่นแน่น

“๗. ^๑ ^๒ ^๓ ^๔ ^๕ ^๖ ^๗ ^๘ ^๙ ^{๑๐} ^{๑๑} ^{๑๒} ^{๑๓} ^{๑๔} ^{๑๕} ^{๑๖} ^{๑๗} ^{๑๘} ^{๑๙} ^{๒๐} ^{๒๑} ^{๒๒} ^{๒๓} ^{๒๔} ^{๒๕} ^{๒๖} ^{๒๗} ^{๒๘} ^{๒๙} ^{๓๐} ^{๓๑} ^{๓๒} ^{๓๓} ^{๓๔} ^{๓๕} ^{๓๖} ^{๓๗} ^{๓๘} ^{๓๙} ^{๔๐} ^{๔๑} ^{๔๒} ^{๔๓} ^{๔๔} ^{๔๕} ^{๔๖} ^{๔๗} ^{๔๘} ^{๔๙} ^{๕๐} ^{๕๑} ^{๕๒} ^{๕๓} ^{๕๔} ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐} ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐} ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐} ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐} ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐} ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐} ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐} ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙</}

“ฮาว, ล้าคณูช, นั้แหงะ พัดจัน หริวเอาแตรม กัยาพิษแน
ทเดยว เวค คอบ แมงทอนตาย อย นนเปนเควอง พัดจันความจรง”

ชายทั้ง ๒ ยืนหันโดยเร็ว

“ขอ บอกให้รู้ ว่า ฉัน ไม่ ใช้ เหวด ที่ จะ มา พุด ตลก ” เซอร์ ริชาร์ด
ร้อง ขึ้น โดย บัน ดาด โทะตะ

เวก หันมองดูเขาอย่างช้า ๆ พูดว่า “ขออภัยเถอะ, แดงเตย แต่ข้าพเจ้ามิได้พูดตกตลึง ทักทายว่า แม่, ซึ่งเมื่อครั้นยังมีชีวิตอยู่ - แต่เดี๋ยวนี้ตายเสียแล้ว, นั่นเป็นเครื่องพิสูจน์อาการตายของเขานั่นแหละ ข้าพเจ้าพูดโดยมิเจตนาสพอ และขออภัยน่ะว่าเป็นความจริงด้วย”

“ท่านหมายความว่าอะไร ต้นเหตุให้ต้องเกิน ถ้าโดยคำที่ข้าพเจ้ากล่าวนี้ ไม่เป็นที่พอใจท่าน ก็ขออภัย แต่ขอท่านจงอธิบายให้กระจ่างสักหน่อย”

“ได้ซี, ไม่ยากอะไรเลย,” เวตพูดเมื่อโยน บุหรี่ทิ้ง “ง่ายนิดเดียว, ข้าพเจ้าจะขอบรรยายแต่แรกเริ่มเดิมที ดังนี้, ท่านเองเป็นผู้ที่ถูกเรียกทางโทรศัพท์ให้มาที่บ้านมิสเตอร์เฮาแฟรมเมื่อเวลาประมาณ ๒ นาฬิกา ๒๐ นาทีหลังเที่ยง ผู้โทรศัพท์คือคนใช้ชื่อเอมส์,

“เขาได้ยื่นเสียงวัตถุหนักตกลงที่พบนเรือนเมื่อเขากำลังทำงานอยู่ในห้องชั้นล่างเวลา ๒ นาฬิกาหลังเที่ยง เวลาที่ล่วงไป ๒๐ นาทีนั้นข้าพเจ้าคิดว่าคนใช้คงเสียเวลาในเรื่องเหตุการณ์และเที่ยวโทรศัพท์ตามหาตัวท่าน, จริงไหม?”

เซอร์ริชาร์ด พยักหน้าแสดงว่าตามที่ได้พูดมานั้นถูกต้องแล้ว

“เราจึงรีบขับรถมาจากสโมสรโดยเร็ว มาถึงนี้เวลา ๓ นาฬิกาหลังเที่ยง และใช้เวลา ๒-๓ นาทีเท่านั้นข้าพเจ้าพยายามเปิดประตูใหญ่ให้ท่านเข้าไปเห็นศพผู้ตายได้สัมผัสความประสงค์ เมื่อท่านพิจารณาศพตลอดแล้วจึงแสดงความเห็นว่าเขากินยาพิษ นั่นเป็นความเห็นที่ถูกแล้ว ต่อมาเราโทรศัพท์ตาม เมสัน และ พวกนคราภิบาลให้มาที่นี่, เพราะเป็นคดีสำคัญ”

“เราได้พิสูจน์กันแล้วว่าไม่มีผู้ใดผู้ ๓ เข้าไปในห้องของผู้ตายเลยตั้งแต่เอมส์ได้นำอาหารวางไว้ให้บนโต๊ะ— เวลา ๓ นาฬิกาหลังเที่ยงอาหารวางนั้นก็เป็นอาหารที่ปราศจากอันตราย ต่อมาเวลา ๒ นาฬิกาหลังเที่ยงเฮาแฟรมก็ถึงแก่กรรม”

“ถูกต้องทุกประการ, เชิญบรรยายต่อไป”

“แต่แล้ว เมื่อมาถึงตรงนั้น ถ้าใช้ความคิดบ้างสักเล็กน้อย ก็จะเห็นได้ชัดเจนนั่นเองว่า ถ้าเอาแทรมกินยาพิษจริง ยาพิษนั้นต้องอยู่ในห้องนั่นเอง แต่จะอยู่ที่ตรงไหน”

เขาดังกระดาศจดหมายขึ้นมาจากกระเป๋าดังดวงไว้บนโต๊ะ แล้วพูดต่อไปว่า “ฉบับ ๑ ข้าพเจ้าได้ออกมาจากตระกร้าทั้งเศษกระดาศ, อีกฉบับ ๑ ได้จากกองจดหมายบนโต๊ะซึ่งเมื่อนั่งได้ตรวจแล้วและอีกใบ ๑ เป็นใบสั่งจ่ายเงิน ซึ่งเอาแทรมได้รับทางไปรษณีย์”

เชอรรี่ฮาร์ดถามว่า “มันจดหมายซึ่งยังไม่ได้ส่งไปถึงนะหรือ”

“นั่นแหละ ขณะที่เมื่อนั่งกำลังตรวจจดหมาย ข้าพเจ้าก็ได้สังเกตเห็นด้วย กระดาศที่เขียนจดหมายทั้งหมดเป็นกระดาศสีน้ำตาล และซองจดหมายก็เป็นชนิดเดียวกัน ถึงตัวอักษรที่เขียนก็ใช้ตัวปากกาคอแร้งเหมือนกันด้วย ทั้งนี้ นอกจากจดหมายฉบับ ๑ ซึ่งปนอยู่ในนั้น”

“จดหมายฉบับที่แปลกนี้เป็นกระดาศสีขาวชนิดเดียว ทั้งตัวอักษรที่จั่วหน้าซองก็แสดงให้เห็นชัดว่าใช้ปากกาอย่างเส้นหมึกใหญ่ และที่แฉเห็นขาดนั้นก็เพราะข้าพเจ้านั่งเอง ส่วนรอยพับของซองนั้นปรากฏให้รู้ชัดอีกว่าซองนี้ถูกพับสอดเข้าไว้ในซองจดหมายอีกฉบับ ๑ ซึ่งส่งมาให้เอาแทรม ภายในซองนี้มีจดหมายซึ่งเอาแทรมได้เขียนเองบนกระดาศของเขาด้วยปากกาคอแร้ง เขาเขียนเป็นใจความ

สั้น ๆ แสดง ความ ขอบใจ ที่ได้ รับ ใ้ ส่ง จำ เป็น เงิน ๒๐ ปอนด์ เชิญ
ท่าน อ่าน ดู ”

“ พอล ที่ รัก — ขอ แสดง ความ ขอบใจ ที่ได้ รับ ใ้ ส่ง จำ เป็น เงิน
๒๐ ปอนด์ มา ให้ — เฮนรี เอา แทรม . ”

“ ท่าน อาจ จะ เห็น ได้ ว่า ตาย มื่อ ที่ เขียน บน ของ กระดาษ ขาว
ชนิด เดียว กับ ตาย มื่อ ที่ เขียน บน กระดาษ ใ้ ส่ง จำ — ใ้ ส่ง จำ ที่ ท่าน
พบ อยู่ ได้ ที่ ทบ กระดาษ, เหมือน กัน ที่ เดียว . ”

“ คือนี้ ใ้ ไป ขอ ให้ ท่าน ดู จุดหมาย อีก ฉบับ ๑ ซึ่ง ถูก ฉก ฉวย บาง แดว
ข้าพเจ้า คน พบ ใน ตะกร้า ได้ เศษ กระดาษ ”

“ ตาย มื่อ ที่ เขียน ใน ฉบับ นี้ ก็ เหมือน กัน กับ ที่ เขียน บน กระดาษ
ใ้ ส่ง จำ และ จัวนำ ของ ที่ เอา แทรม จะ ทิ้ง ไป, ทั้ง กระดาษ ก็ เป็น
ชนิด เดียว กัน ด้วย เนื้อ เรือง ที่ เขียน นน ดัง นั้น ”

“ ยี่สิบ ที่ รัก — ข้าพเจ้า ได้ สอด ใ้ ส่ง จำ เป็น เงิน ๒๐ ปอนด์ ซึ่ง เป็น
เงิน ดอก เบี้ย ครบ บ สำหรับ เงิน ที่ ข้าพเจ้า ยืม ท่าน ไป ไป รด ส่ง ใ้
รับ ด้วย — พอล . ”

“ ป. ต. คำ บัด ที่ ข้าพเจ้า อยู่ ชั่ว เวลา จับ ปลาน เรือก ซ้อยาก
ดั่ง นั้น จึง ได้ สอด ของ ซึ่ง ได้ จัวนำ ของ ถึง ข้าพเจ้า แดว มา ให้ ท่าน . ”

“ ของ ฉบับ นน วาง อยู่ ทน ข้าพเจ้า ฉก ฉวย บาง แดว ท่าน ดู
ที่ จัวนำ ของ ซี่ ”

“ พอล แอนต์ เคย, บ้าน เบคอน, มิมิด, แดง นพพถน,
เวดซี . ”

“แอนต์เคย — แอนต์เคย. คนที่ เป็นญาติ ของเขา. ผู้ซึ่ง ชอบหา พืชไม.” เซอร์ ริชาร์ด พูด ขึ้น ด้วยเสียง อันดัง ประกอบกับ ความโกรธ แล้วเขา และเมดสัน ทั้ง ๒ คน ต่างก็ ถึงจุด ของจุดหมาย ที่ขาดวน.

“ข้อ ตรงกัน กับที่ เซอร์ ริชาร์ด ได้กล่าวไว้ทีเดียว” เวค เดิร์ม ัน “แต่ คำบด ที่เขา อยู่ปัจจุบันนี้ คือที่บ้าน เบคอน ที่มีมด ในเวดส์”
เมดสัน พูด อย่าง แน่ใจ ว่า “เท่าที่รู้ มา ข้าพเจ้า ยัง ไม่ได้ ผิดอะไรเลย”

ทันใดนั้น เวค ดีให้ตัว แมว ตาย.

“ได้ ผิด ชีทาน” เวค พูด “ข้าพเจ้า เอง จุ่ม เคียง กระดาษ ขึ้นเด็ก ซึ่ง คิด กาว ลงใน จาน น้ำร้อน ที่ ไตร วัน ออก จาก กาว, ขึ้น กระดาษ นั้น ถูออกจาก ช่อง นั้น ในขณะที่ ท่าน กำลัง รับ ประทาน น้ำชา อยู่ เมื่อ น้ำร้อน ใน จาน เย็น แล้ว จึง เจือน มด ลง หน่อย แล้ว วาง ให้ แมว กิน ตามที่ ท่าน เห็น”

“แมว กิน แล้ว ประมาณ ๕ นาที แล้ว ก็ตาย อาการ ภิรยา ที่ ตาย ก็ ประจักษ์ แก่ ท่าน แล้ว ถ้า ท่าน มอง ดู ที่ ถัง ของ มัน เซอร์ ริชาร์ด, ท่าน จะ เห็น มี หนึ่ง พอง”

“ใช้อย่าง แน่นนอน ว่าตาม ที่ ได้ พดฺจัน มา แล้ว เห็น ผิด ทุก ประการ แมว กิน ยาพิษ ชนิดนี้ ดัง ครุ ๑ ก็ ตาย แต่ ถ้า หารับ คน ก่อน ข้าง แข็งแรง เื่อ แทรม, ซึ่ง กิน ยาพิษ โดย ใช้ ถัง และ อย่าง ไม่ ตั้งใจ ที่ กาว ซึ่ง คิด อยู่

กับ ผาซอง, แล้วก็ตายในชั่วเวลาเท่าใด ท่าน ก็คง คาด คณ ได้

อุบายที่ ผู้ร้าย ทำ ครัง นี ดุจหม และ ตก ตับ มาก ”

“ แอนต์เตย คน นี อาศัย อยู่ ใน ประเทศ บราซิล เขา คง ได้ รับ
ความ วั ใน เรื่อง ยาพิษ จาก ชาว เมือง ของ ประเทศ นี เอง เมื่อ ได้

ยาพิษ แล้ว เขา จึง เจอ เขา ใน กาว ที่ ผาซอง จดหมาย ครัน จั้ว น้า ซอง
เล็รจ ก็ ล้อด เขา ใน ซอง จดหมาย อีกฉบับ ๑ พร้อม กับ ใบ ดึงจ่าย เปน เงิน

๒๐ ปอนด์ แล้ว จึง ทง มา ถึง เอา แทรม ส่วน ความ ใน จดหมาย นี ท่าน
ก็ ได้ อ่าน แล้ว อาจ วั อุบาย ทุจริต ของ ผู้ร้าย ได้ ”

“ เนื่อง ด้วย มรรยาท อัน ดี เอา แทรม จึง จำ เปน ต้อง ใช้ ซอง จด
หมาย ซึ่ง ล้อด มา ให้ และ ผนักร ของ โดย ใช้ ดิน และ กาว ที่ ผาซอง อย่าง
มิ ได้ นึก ได้ ผนักร เดียว ว่า จะมี อันตราย เหตุ เช่น นี แหะเอา แทรม จึง
เล็รวั ในการ กิน ยาพิษ นี หาก ว่า เขา เปน คน ที่ มี ร่าง กาย แข็งแรง
บริบูรณ์ จึง ถึง แก่ กรรม ภายใน ๑ ชั่วโมง ปีกา และ แมว ซึ่ง ขาพเจ้า
ได้ ทดลอง ให้ ท่าน เห็น อยู่ นี ก็ ตาย ใน ชั่ว ๕ นาที ”

“ ขาพเจ้า ได้ ถาม เอ็มซี แล้ว ได้ ความ ว่า เอา แทรม ตง มอ
ทำงาน ได้ ตอบ จดหมาย วัน นี ผิด แปลก กว่า เวลา ธรรมดา ที่ เขา เคย ทำ
ซึ่ง เปน เวลา ประมาณ ๕ ถึง ๖ นาฬิกา หลังเที่ยง เพื่อ จะ ได้ ทง ตู
ไปรษณีย์ ทันเวลา ไซ คือ ๖.๓๐ นาฬิกา หลังเที่ยง วัน นี เปน คราวเคราะห์
มี เรื่อง ที่ จะ ไป ดู ตูคร ใน เวลา บ่าย จึง เปน สาเหตุ สำคัญ ที่ เขา ต้อง
เปลี่ยน เวลา ทำงาน เล็รใหม่ มี ฉะนั้น มัด จดหมาย ซึ่ง วาง อยู่ บน โต๊ะ
คง ไป อยู่ ใน ตูไปรษณีย์ เล็ร ก่อน เวลา ที่ เขา ถึง แก่ กรรม, แล้ว พวกเรา
จะ ดับ ร้อง รอย ได้ อย่างไร, จะมี เหตุ ฤ ? ”

“นี่แหละทำให้แอนดี้เคยถึงซึ่งความชนะมามาก ค่อนข้างแล้ว ถ้าเขาได้รับจดหมายซึ่งมียาพิษกับคินโดยอุบายทุจริตเช่นกล่าวแล้ว ก็ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะไม่ทำตายเสีย ส่วนเรื่องที่เขาส่งใบสั่งจ่าย เป็นเงิน ๒๐ ปอนด์ เป็นเงินดอกเบ๊ยนนั้นก็เป็นเรื่องธรรมดาๆ ใดๆ ไม่น่าจะเป็นสาเหตุร้ายแรงอย่างใดเลย”

เซอร์ริชาร์ดถาม, “เราหมายความว่าอย่างไรเช่นนั้น?”

“เห็นจะไม่ใช่อื่นนอกจากความโลภอยากได้เงิน, เอ้าแหมมันได้ทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินสมบัติของเขาทั้งหมดให้แก่ภรรยา ท่านก็เป็นพยานในเรื่องนี้ ครั้นมาภรรยาได้ถึงแก่กรรมไปเสียก่อนเขาตั้งพินัยกรรมซึ่งได้ทำไว้ก็เป็นอันหมดอายุใช้ไม่ได้อีก แอนดี้ซึ่งนับว่าเป็นญาติสนิทอาจได้รับมรดก และทั้งได้ทราบระแคะระคายว่าผู้ตายจะเอาทรัพย์สินไปทำบุญต่าง ๆ มีการบำรุงโรงเรียนและโรงพยาบาลเป็นอาทิ เพื่อป้องกันมิให้ทรัพย์สินไปถึงมือดังเช่นกล่าวแล้วนี้ เขาจึงมักเกศหน้าแน่นถึงกับใช้อุบายทุจริตเช่นนี้”

“เท่าที่ได้บรรยายมานั้นข้าพเจ้าเห็นว่าพอสืบจับตัวผู้ร้ายได้แล้ว ส่วนยาพิษที่ใช้นั้นเป็นเมล็ดผักกาด ข้าพเจ้ารู้ได้จากไข้วุ่นขยายต้องดู และเป็นชนิดที่แรงจัดปราศจากกลิ่นและรส ซึ่งช่วยเกลื่อนร่องรอยส่วนนี้”

เว็คซ์เล่อดูหน้าพิการแล้วพูดว่า, “ท่านควรจะรีบเอากระดาษและซองจดหมายไว้เสีย, เมื่อนั้น, เพื่อรักษาไว้เป็นหลักฐานในการฟ้องร้อง และท่านควรจะออกไปเตือนพ่อดนน เทยเมตคินด้วย และจง

จับชายคนนั้นให้ได้ เขาคงอยู่ที่นั่นแน่และไม่หนีไปไหนจนกว่าจะ
ได้รับ ของจดหมายสำคัญนั้นคืน อย่าง สดุดีภาพ ”

เมื่อนั้น ชนแถวจับมือดา

“ ท่าน ส้มควร แล้วที่จะได้รับความ ชมเชย อย่าง สูง อื่น ถ้า
ท่านไม่รังเกียจแล้วขอเชิญ ส้มควรเข้า รับ ราชการในหน้าที่เช่นเดียวกัน จะ
เป็น ประโยชน์ แก่บ้าน เมือง มาก ”

“ ขอบใจที่ แนะนำ และ คงใจว่าจะ ต้อง ตู ” เวลาคอบโดย ทำทาง
เฉย ๆ เมื่อ ได้นาม บัศรี แล้วเขา พูด ต่อ “ นี่ คือ ตำบล บ้าน ของ
ข้าพเจ้า ท่าน อาจ จะ ส่ง โทรเลข ถึง เวลาใด ก็ได้ ”

.....

รุ่งเช้า เวลาคอบได้รับ โทรเลข เป็นใจ ความ ดังนี้ :—

“ อ. ข้า ตัว ทายเอง ภาย หลัง ถูก จับ ๕ นาที
เหลือที่จะ บอ กัน - น. ”

เรื่องผีหลอก

นาย คิม คุณะเกษม เรียบเรียง

“อู๋! หมันได้” ภรรยาข้าพเจ้าร้องขึ้น เมื่อข้าพเจ้า
แกลังทางมือไปถูกเจ้าหล่อน ในขณะที่ข้าพเจ้าทำรูปตามให้หล่อน
ดูว่าตามันโตเท่าไหน สักครู่ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงนิมิตด้วย
ว่า ภรรยาของข้าพเจ้าเป็นสตรีชนิดไร เมื่อท่านทราบ ว่าข้าพเจ้า
ได้พาภรรยา มาแล้วเป็นเวลานาน ถึงสองปีเต็ม เพื่อชักชวนหล่อนมา
เป็นเพื่อนร่วมห้องฉันแถว ถ้าจะกล่าวถึงรูปสมบัติ ข้าพเจ้าก็จำต้อง
พูดว่าหล่อนเก๋ อรชรอ่อนแออันสมบูรณ์-สวยเป็นนางฟ้า ส่วนคุณสมบัติ
ต้องจัดว่าหล่อนเยี่ยม หรือถ้ามนุษย์เป็นเยี่ยมอยู่แล้ว หล่อนก็ต้อง
ร้องเยี่ยมตงมา โดยเหตุที่หล่อนมี โภคสมบัติอันเป็นทุนอยู่แล้ว
แต่กำเนิด ฉะนั้นหล่อนจึงได้รับความชอบ ร่มเงาการศึกษามาจาก
สำนักที่ดีที่สุดในพระนคร หล่อนเรียนจบหลักสูตรของโรงเรียน
รอบรู้กิจวัตร แม้บ้านอย่างต้อยตอพร้อมทั้งศิลปวิทยา เป็นต้นว่า
สิ่งใดผิดสิ่งใดถูก สิ่งใดควรกระทำ แต่ไม่ควรกระทำ สิ่งใดควร
เชื่อแต่ไม่ควรเชื่อเป็นอาทิ รวมความว่า(ตามความเห็นของข้าพเจ้า)
หล่อนพร้อมแล้วซึ่งรูปสมบัติ โภคสมบัติ แต่คุณสมบัติ

“คุณ เหวะ อะไร ๆ ก็คิดหมด เสียแค่—คำขาดแต่เจ้าชู” หัตถ์
เคียบ ข้างเจ้า คง นึกเสมอ

“ถ้า หัตถ์ หาย หัก ก็ จะ ด้วย ชน ออก หาย เทา” ข้างเจ้า
หัตถ์ เช่น เดียวกัน แต่ ได้ รับ ตอบ ว่า

“คุณ คง จะ รู้ คำ แห่ง ความ หัก หัก หนึ่ง แดง นน เหวะ ดิน
จะไม่ หัก ต่อ ไป” คง นึก เสมอ ๆ

ถ้า เหตุ ที่ หัตถ์ จะ รู้ ว่า ข้างเจ้า เป็น เจ้าชู ก็ เพราะ เจ้า คน รก กับ นาง
สาว ใช้ คน สิ้น ทของ หัตถ์ คอย สืบ แล นำ ขาว ไป บอก เจ้า หัตถ์ ข้างเจ้า ถือ
สิทธิ แห่ง ความ เป็น นาย จึง ได้ เจ้า คน รก ออก เสีย เพราะ โทษ ที่ ปาก บอน
ส่วน นาง สาว ใช้ นาย หญิง ผู้ ซึ่ง ถือ สิทธิ พิเศษ คอย กัก กัน ไว้ ข้างเจ้า
จึง ทำ อะไร ไม่ ได้ ที่ จริง ข้างเจ้า ก็ ไม่ ใช่ เป็น คน เจ้าชู อะไร นึก เป็น
แต่ ว่า เมื่อ หญิง คน ไต แสดง ความ รัก คือ ข้างเจ้า ๆ ก็ ไม่ สด ตัก รัก ตอบ เขา
เท่านั้นเอง

เขาดิน เมื่อ ภรรยา ข้างเจ้า เปิด ฝา ขาม กับ ขาว ออก แล้ว ก็
นั่ง ทาน แขน อยู่ ข้าง ข้างเจ้า กระ ทำ ให้ อาหาร มี รส โอชะ ชน ออก
คง พิน เทา เมื่อ รับ ประทาน อาหาร เสร็จ แล้ว หัตถ์ ก็ เอา บุหรี่ มา ให้
ควน เห็น ข้างเจ้า มี อารมณ์ ตัก รัก พม พาช น ตอย ๆ ว่า

“ทำ อย่างไร นอ ถึง จะ ให้ คุณ เป็น คน กตัญญู ได้ บ้าง คน เรา เมื่อ
ตาย ไป แล้ว ไม่ ถูก เผา ก็ ต้อง ถูก ผัง เมื่อ ถูก เผา ก็ กลาย เป็น ชี เกา
เมื่อ ถูก ผัง ก็ เน่า เบอ ยไป เอง แล้ว มัน จะ กัด เป็น รูป เป็น ร่าง ตก
ชน มา ได้ อีก อย่างไร ?”

ข้างเจ้า ยม พดาง ข้าง เตือง ดู หน้า อิน แดง ของ หัตถ์

“ไม่ต้องทำหัวเราะหรือคะ ยั้ง หรือ ใจนักרב เด็กๆ
มันยังกล้ากว่าคุณ เสียอีก”

ข้าพเจ้าหนึ่ง ค่อยไปไม่ได้จึงพูดขึ้นบางว่า “ห่ออันเสียแต่
ห่ออันไม่เคยเห็นนะนา เห็นเขา ขควาน ก็ จะดูด้วย เปิดไม่เหลียวหลัง”

“มัน ไม่นั่นคะ จะให้ฉัน เห็น อย่างไรเล่า?”

ข้าพเจ้าหนึ่ง ยม เยาะ ห่ออัน อีก

“ที่หลัง ถ้า คุณ เห็น ตะกบออกดินหน่อย เกอะคะ อยาก ู้นัก
ว่า ู้นัก ู้นัก เป็น อย่างไร”

“ก็ ที่เห็นห่ออันไม่ อยู่เสีย นี้ ห่ออันไม่เคยได้ ยืนเขาเล่าบ้างหรือ?
มัน ดัง โกร่ง กว้าง แดงก็ หอย หัวตง มา ขวาง ทาง บาง ที่ก็ ดำ มีด
บาง ที่ก็ ขาว โพรง—ฮือ—พูดแล้ว ชน ตก” ข้าพเจ้าทำกิริยา ประกอบ

กรรยา ข้าพเจ้า กลับ หัวเราะงอ ไปงอ มา แล้วตอบ ว่า “โกร่ง
กว้าง แดงก็ หอย หัว มัน ก็ อแบบ เดียวกับ หนู อ้ม หนู เอี่ยม เห็น กัง ไม่
หอย ตง มา ในแบบ เรียนเร็ว นะแหละ”

“มัน มัน หนึ่ง สือ เขา แต่งขึ้นต่างหากเล่า มัน มี หู มี ตา หดอก
ได้จริงๆ ตา มันใหญ่เท่า ไไหน ห่ออัน ู้นัก ไหม? เท่านั้นแหละ” ข้าพเจ้า
กาง มือไป ถูก แก้ม ห่ออัน เขา จึง กระ ทำให้ ห่ออัน ตัดจิริตรอง “อู๊ย!
มัน ได้” ดังกล่าว มา ข้างต้น

เมื่อ ห่ออัน ค่อย ให้ ข้าพเจ้า แดงก็ หันมาพูด อย่าง ซ้ำๆ เป็นเชิงแนะ
นำว่า “นี่แหละคะ, ค่อย ไป ตะกบ ขอ ให้ คุณ ดู เสีย ให้ แน่—”

“พุท ใจ! ก็ ฉัน เห็น—” ข้าพเจ้าพูด ขัดขึ้นยังไม่ทันจบประโยค

หัตถอน ก้มมอ หามทนท “เดี๋ยวก่อน อย่าเพื่อ ชด ชะ” หัตถอน พุด
ต่อไป “การทำอะไร ถ้าพิเคราะห์ให้ตระหนักแน่ว่าจะเป็นประโยชน์มาก
คุณได้เคยบอกดิฉัน ไม่ใช่ หรือคะ ว่าพอพาเพื่อน ไปดู ครัง หลัง มัน ก็
หายไป นั่นแหละ ค่ะ มันคงเป็นเงาไม้ หรืออะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งโยกไป
โยกมาเมื่อลมพัดก็ไปได้ ดิฉันคิดว่า ทางดีที่สุดคุณควร จะใคร่
ตรวจเรื่อง หนู อิม ใน แบบ เร็ว เร็ว ให้มากสักหน่อย”

ว่าที่จริง ภรรยา ขำพเจ้า คน นี้ คง ได้ ก็น มา ประมาณ ปีเศษ
หัตถอน ยัง ไม่เคย ทำให้ ขำพเจ้า ได้ รับ ความ ร้อน ใจ อะไร เลย มีแต่ทำให้
ขำพเจ้า ได้ รับ ความ สุข ใจ แลก ย แล มอ ส่วน เรื่อง เล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่ง จะ
ต้อง กระ ทบ กัน บ้าง ก็ มี เป็น ธรรมดา ของ ตน กับ พน แต่ เรื่อง ที่ ขำ
พเจ้า กับ หัตถอน ยัง ไม่ ถม ถน ได้ จน แท้จริง ก็ คือ หัตถอน ว่า ขำพเจ้า “ขาด”
ขำพเจ้า เถียง ว่า “ไม่ขาด” หัตถอน ว่า ขำพเจ้า “เจ้า ชู” ขำพเจ้า แย้ง
ว่า หัตถอน “ชิ่ง” และ ขอน เอง ที่ ยัง ไม่ มี ใคร คัด ดิน ให้ เกิด ขาด ได้
จึง คง ไม่ ตง รอย กัน อยู่ นั่น เอง

“หัตถอน เอ๊ย” ขำพเจ้า พุด เมื่อ ไฉน อยู่ ตัก ครัว หนึ่ง “แต่แต่เป็น
ฉันทา ถึง ไฉน ดู ย้าย ดวง ตา โต ๆ ได้นาน ๆ ถ้า เป็น ขวัญ อ่อน ๆ อย่าง
หัตถอน นะ ก็ อาจ จะ ถึง กับ ต้ม เจ็บ ตง ก็ เป็น ได้”

“ว่า ใคร คะ ขวัญ อ่อน ว่า แต่ เขา อี เหน่า เป็น เอง” ภรรยา ขำพเจ้า
พุด เร็ว ปรี๊ด แด่ ค้อน ให้ ออก

“ฉัน จะ ต้อง ตอง ดี กับ หัตถอน ดี กว่า หนึ่ง”

“ดิฉัน ก็ จะ ต้อง ตอง ดี กับ คุณ ดี กว่า หนึ่ง เหมือน กัน”

“ถ้าฉันทำให้เห็นว่าहत้อนเป็นคน ขาด หต้อน จะว่าอย่างไร?”

“จะว่าอย่างไร ๆ ก็ยอมทน นน หตอะคะ”

“ฉันมีเมีย อีก คน หนึ่ง นะ”

“ยอม ๆ ๆ ๆ”

“หตอะ คง ได้ เห็น กัน”

“ส่วน คุณตะคะ ถ้าดิฉัน พิสูจน์ ได้ ว่า คุณเป็นคน ขาด
คุณ จะว่าอย่างไร?”

“แล้วแต่ หต้อน ยอม ทน นน เหมือน กัน”

“คุณ คง เล็ก ไม่เกี่ยว ของ กับ หญิง อื่น ค่ะ ไป”

“เอาเป็น ตก ดง”

การ พนัน เกิด ขึ้น แล้ว ในระหว่าง ผัว เมีย ข้าพเจ้า นัก ยม กรรม
ที่จะ ได้ ภรรยา อีก คน หนึ่ง ข้าพเจ้า เหลียว ไป ดู นาฬิกา ก็ เห็น ว่า ได้
เวลา ไป กระ ทรวง แล้ว พอ จิต แฉ่ง แฉ่ง ตัว เด็ด รัง ก็ พอมั บรูษ
ไป รัชฌาย์ นำ จดหมาย ของ ดัชมภู มา ให้ ข้าพเจ้า ดู จด หน้า ของ ปราด
เดียว ก็ รู ได้ ทันที ว่า ใคร เป็น เจ้า ของ รับ ฉก ของ ออก อำน ทน ที่
ด้วยความปลื้มใจ อ้า ฮ่า, หต้อน นัด พบ ที่ ดี โมสัตว์ เวลา ๘ นาฬิกา หลังเที่ยง
“เจ้ กู ยูน กวนใจ ไม่ หยุด” ข้าพเจ้า ทำ ไก่ เพื่อ มี ให้ ภรรยา จับ พูรช
เพราะ เจ้ กู เคย มา ขอ รับ ทำ ท่อ น้ำ ที่ บ้าน แต่ ไม่ ตก ดง ราคา กัน
ข้าพเจ้า บ่น ดี หนา แล้ว ข้า เลื่อง ดู ภรรยา เห็น เป็น ปรัก ดิฉัน ดี จึง เอา
จดหมาย นั้น ได้ กระ เป้า

“นั่น อะไร นะคะ ดู เหมือน เรือ เหวะ” ภรรยา ข้าพเจ้า พุด พดาง

ไปบนฟ้า

“ไหน” ข้าพเจ้าเห็นหน้าดำตาไป ดูทอง ฟากไม่เห็น เรือเหาะ
ดำดำ “ไม่เห็น มีอะไร เดี๋ยวนี้ หด่อน”

ภรรยา ข้าพเจ้ายม แก้มแทบแตก “คิดเห็น นก เป็น เรือเหาะ
ไปได้”

“เหวอ ไร”

พอรถมาเทียบที่ ข้าพเจ้าก็ดำ เจา หด่อน เดิน ออก ประตูไป

“ไปดี มาดีนะ ค่ะ” หด่อน อวย ไชย พดาง หัวเราะ

* * * * *

วันนั้น ท่านเจ้ากรมออกจะ พนเคียด โยงงานให้ข้าพเจ้าทำเป็นกอบๆ
ข้าพเจ้า คงเห็นว่า คนแทบ จะไม่มี เวลาผ่อนหาย ใจ กว่าจะเสร็จงาน
เป็นเวลา ห้านาฬิกา หดั่ง เคียงเคียด ข้าพเจ้า หาย ใจ โด่ง พดางตั้ง
เจ้าคนขับ รถคนใหม่ ให้ โทร ศัพท์ ไป บอก ภรรยา ว่า ไม่ ต้อง คอย
เพราะจะ ต้อง ไป ช่วย ในงาน ทำบุญฉลอง ครา ที่ บ้าน เจ้า กรม ซึ่งท่านได้
รับ ในคราวงานเฉลิม พระ ชนม พรรษา เมื่อ วันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. นี้เอง
กัว่าจะกลับ บ้านได้ ก็เห็น จะ ดึกดึก หน่อย คนรถใหม่ ของ ข้าพเจ้านั้น
ด้วย คด้าย คดั่ง กับ ข้าพเจ้า เป็น ที่ วาง ใจ ได้ โดยที่ปากไม่บ่น เหมือน
เจ้าคน ก่อน

เมื่อ ได้ หอ ผม แด ประู หน้า ด้วยแบ่งบำรุง พักตร์เสร็จแล้ว ข้าพ
เจ้า ก็ดำ ไม่ เเทา ขน รถ พดาง ตั้ง ให้ ขับ ไป ยัง ต่ โมตร ทน ที่ ข้าพเจ้า
รับประทาน อาหาร ที่ ต่ โมตรพร้อม ด้วย เพื่อน หดาย คน เป็นที่ ต่บาย เมื่อ

เหวฉา ยังเหลืออีก เต็ม บัด เลียด เสีย เกม หนึ่ง แดง ก หนึ่ง คอยยอ
 ลัก ประเดี๋ยว ก็ ได้ ยืน เสีย ฝั่ง เทา ฤ ๆ ชัน บน ไต มา ทุกคน ต่าง เหลียด
 ไป ดู มา แดง—นาง เอก ตคร บรรเทิง ดมัย—เชิง วน—หอม พุง ฉาย
 ตา อัน คม กริบ เพียง จะ บาด ใจ บรู ษ ให้ ชาด ออก เป็น ชัน ๆ ของ หล่อน
 ได้ กวาด ไป รอบ ๆ โดย รวด เร็ว แดง ศร แท้ง ฉาย ตา ทัง คู้ น พวย
 พุง ตรง มา ยิง ขา พเจ้า ครั่ง คง จิต ขา พเจ้า ไฉน จน ไม่ สามารถ ที่
 จะ ถอน ออก ได้ หล่อน ยม—ยม กับ ขา พเจ้า แด นอย นาด ตรง เข้า มา

ขา พเจ้า หอม ศักระ ดง ค้อน รับ ด้วย ความ ปกติ แดง ก จูบ มือ หล่อน
 เพื่อ จะ ไป หา ที่ กำบัง ให้ กับ ตา ผูก ชน แต่ ทน โคน นก ม เสดียง ร้อง ชน
 ตะเบง เซง แซ่ ขอ ให้ เจ้า หล่อน ร้อง เพดง แต่ หล่อน ขอ ตัว โดย อ้าง
 ว่า เป็น หวัด เสีย ไม่ ค่อย จะ ตี เมื่อ ขา พเจ้า พา หล่อน แหก ผูก ชน
 ไป หา ที่ ดับ ได้ แดง ก ดง หนึ่ง สัน ทนา กัน ค้อ ไป

“คุณ พ ได้ รับ จด หมาย นอง แดง ไม่ ใช้ หรือ คระ” หล่อน เอียน ชน ก่อน

“ได้ รับ แดง จะ ชอบ ใจ นอง ข้าง มา ตรง เวตา ดั แท ๆ”

ขา พเจ้า ตอบ

“ถ้า หารับ คุณ พ ก็ ต้อง ตรง นะ ชั คระ” หล่อน พุด พดาง ใช้ ตา

เป็น เครื่อง ต่อ

การ สัน ทนา ค้อ ไป นี้ ก็ ไม่ มี อะไร พิศ ดาร ยัง ไป กว่า ท่าน
 ที่ได้ เคย สัน ทนา กับ คู้ วัค ของ ท่าน มา แดง ส่วน ท่าน ที่ ไม่ เคย มี คู้ วัค
 ฤ พัง จะ วัม แต่ ยัง ไม่ มี โอ กาศ ได้ พบ ประ สัน ทนา กัน ณ สถาน ที่ เช่น นี้

ข้าพเจ้าขอรวม ความ บอกแต่ย่อๆ ว่า “รัก” คำเดียว ดั่งน กิริยา
ที่ ประกอบ คำ “รัก” ก็ มี การ จับ โน่นของนี้ ดัดจริต กระตกระเต๋ม
เข้า หยอก ชัก กัน แด กัน เป็น ที่ ดี เนหา ใน ที่ ดุด ข้าพเจ้า พูด ว่า

“ตอน ี้ ไป เรา จะ ได้ จัด การ แด่ง งาน กัน แด จะ ได้ อยู่ ดว ย กัน
โดย เบ็ด แผะ นื่อง จะ พอ ใจ ไหม ?”

“ไม่ ไหว ละ ค่ะ หน้อย คุณ นาย ก็ จะ มา ปา วๆ เอา หรอก นื่อง
รำคาญ” หุดอน ตอบ ทำ หน้า บุต

“หุดอน ไม่ ว่า หรอก ี่ รับ ประ กัน เพราะ ได้ ดัญญา กัน ไว้ แดว”

“นื่อง ไม่ เชื้อ”

“จริง ๆ นา ี่ พ้น ัน กับ หุดอน ไว้”

“พ้น ัน อย่าง ไว กัน ค่ะ ?”

“คือ อย่าง ้น หุดอน ถือ ดี ว่า หุดอน ถลา ถา แด พ ี่ พ ี่ จุน ได้ ว่า
หุดอน เปน คน ขาด หุดอน จะ ยอม ให้ พ ี่ มเมย อักหน่ง คน โดย ไม่ มี การ
ไต่ แ่ง แด ถา หุดอน พ ี่ จุน ได้ ว่า พ ี่ เปน คน ขาด พ ี่ ก็ จะ ต้อง เด็ก
ไม่ เกยว ข้อง กับ หนิง อื่น ต่อ ไป”

“ที่ หุดอน ว่า คุณ พ ี่ เปน คน ขาด ้นะ ขาด อย่าง ไว กัน ค่ะ ?”

“กตว ี่ ้นะ”

“คุณ พ ี่ กตว ี่ ดว ย หรอก ค่ะ ?”

“จะ กตว ี่ แดด อะ ไว ้นะ” ข้าพเจ้า ู้ ดัก ว่า กตว ี่ คำ เท็จ ออก ไป

อย่าง เต็ม ปาก แด การ กตว ี่ เท็จ เฉพาะ หน้า คู้ รัก โดก ย่อม ให้ อภัย

“คุณ พะเงา อะไร มาเป็นเครื่อง พักฉัน เพื่อเอาชนะ เจ้าคะ?”

หัตถอนถาม

“นนะซี พียง ตรึกตรองอยู่ แต่เชื่อว่า คง จะหาหนทางได้ ใน
ไม่ช้า”

“เอาเรื่อง ผิดหะคะ ดึกว่า อย่างอื่น” หัตถอน ออกความเห็น

เมื่อ ได้ ตรอง อยู่ ครู่ หนึ่ง

“อะไร นะ?” ข้าพเจ้าถาม เร็ว ปรีถ

“เอามา หดอก หัตถอน ก็ แล้ว กัน” หัตถอน คอบ

“เอ, ไม่ชอบ กตนา น้องนา ฉาย พลัดทำ พลัดทาง แต่
ออก ประการ หนึ่ง จะไป เอา ผี มา อย่างไร กัน” ข้าพเจ้า แย้ง เพราะ
ออก รุ ดึก คราม

“อู๊ย, คุณ ก็ เอา ผี จริง ๆ เมื่อ ไหว้ หะคะ เรา แกล้ง ทำ ผิด หดอก
หัตถอน ต่าง หาก ละ เอา แพร่ขาว ของ ดิฉัน นี่ แนะ คะ ยาว พอ กดุม ค่ะ
ถึง บน เถว” หัตถอน เปดอง แพร่ ให้ ข้าพเจ้า ลอง กดุม ดู “แม่!
เหมาะจริง ค่ะ ท่อนบนขาว ท่อนล่างดำ ถ้าอยู่ ใน ที่ มี ดึก จะ เห็น
ขาว โฟดง ตอยอยู่” หัตถอน พุด พดาง คบมือ หัวเราะ ชอบใจ แต่ข้าพเจ้า
ยัง ตั้ง เต

“เซอ น้องเถอะคะ” หัตถอน กระตุ่น โห่ คุณ พัง ชนะ คราวนี้ แน่
ผู้ หมิง ตระกั่ว ผี ทุกคน แหะ น้องเอง ยัง ถู ดึง เถย

ซี, ผู้ชาย ไม่มี ใจ หรือ อย่างไร นะ ใน ที่ ดึก ข้าพเจ้า ตก ดึง แฉ่ง
ใจ ยอม ทำ ตาม ความ เห็น ของ หัตถอน เพื่อ หดอก ภรรยา ข้าพเจ้า ใน คินัน
ให้ จึง ได้ แต่ให้ รุ ดึก หนาว สัก ทาน ชอบ กต

ครั้น ตก พอดี ควรรวด แล้ว นาง เอก ของ ข้าพเจ้า ก็ นอน ขอบ ถาก กับ
ข้าพเจ้า ทาง กร กอด ห่อ น ประทับไว้ กับ ทรง ออก พดาง จุ่ม พัด ด้วย
ความ เสน่หา

“ขอให้ช่วยนะ” ห่อ น พด แล้ว หัก เราะ—หัก เราะ อย่างเดียว
กับ ภรรยา ข้าพเจ้า หัก เราะ ในขณะที่ ข้าพเจ้า จะ ขน รก เมื่อ เข้า

ข้าพเจ้า เห็น ควรรวด ที่จะ ขน รก เอง เพื่อ ทด ดอง ดัด ให้ มั่น คง
จึง ให้ เจ้า คน รก ไป นั่ง อยู่ ข้าง หลัง ขณะที่ รก กำลัง เดิน ไป โดย เร็ว
นั้น ถึง เกต ได้ ว่า มือ เทียง ก็ ยินดี แต่ พอ เติญ มา จะ ถึง วัด เทพ ศีร นทร
ข้าพเจ้า ก็ เห็น สิ่ง ประหลาด สิ่งหนึ่ง ขวาง หน้า รก อยู่ แต่ โดด ถึง นั้น ชาว
โพดง แต่ ท่อน ต่าง คำ ข้าพเจ้า มอง ตาม ไม่ กระ พริบ มือ ชัก ดัน ถอย พวง
มา ดย ไม่ ค่อย เทียง ถึง นั้น ถึง ขน—แตก คาง—แตก ถึง ขน พอ รก
เข้ามา โดด มัน ก็ ไม่ ยัก หน กลับ ทำ สิ่ง ๆ คำ ๆ เร็ว เข้า ข้าพเจ้า หัก บตา
ปล่อย รก ไป ตาม บุญ ตาม กรรม พอ ถึง คา ขน ก็ เห็น เจ้า คน รก มา นั่ง ขอน
ตัว ข้าพเจ้า ถอย พวง มา ดย อยู่

“คุณ เป็นอะไรไป ครับ ?” เขาถาม

ข้าพเจ้า พุด ไม่ ออก ออ กใจ เค้น ผิด ปกติ คน รก มี จรรยา ตัก มี ได้
เข้า ช้ คือ ไป คง นั่ง ขอน ตัว ข้าพเจ้า เร่ง รก ไป จน กระ ทง ถึง บ้าน

ข้าพเจ้า ลง จาก รก เขา ถะ มือ ยัง ไม่ หาย ดัน คน รก ย่น มของ
ข้าพเจ้า ด้วย ตา อัน มี แวด บอก ว่า ประหลาด ใจ ข้าพเจ้า โบก มือ แด่ ดง
ว่า ไม่ ต้อง การ เขา แล้ว เขาก็ กลับ ไป ยัง ห้อง ของ เขา

ข้าพเจ้า ยัง คง ยืนนิ่ง เพราะ ไม่ รั ว ว่าจะ ควร ทำ ประการ ไต ต่อ
 ไป ดี คา เหลือ บไป เห็น แพรขาว ของ นาง เอก ทร ยัง คง พ้น แขน อยู่
 ข้าพเจ้า ขยับ จะ กระ ซาก ให้ ซาด ออก เป็น ชัน เล็ก ชัน น้อย ก็ พอ คัก ถน
 นาม ถี บ่า ตั้ง มา จาก แพร นน กระทบ จมูก หอม นุญ ทำ เอา ข้าพเจ้า ต้อง หด มื่อ
 คิด มา นจะ ว่า ไม่ ควร จะ ให้ หด ถอน ซ้อน แคะ ไต ใน ภาย หดัง แต่ ทง ควร จะ
 ทำ ให้ ภรรยา เห็น ฤทธิ เสี้ย บาง ใน โอกา คนี้ เมื่อ ได้ จม แพร พอ ให้ ชน
 ใจ แล้ว ก็ คัก ออก คดุม คักระ จน ถึง สระ เหว เอ! ไม่ ได้ การ เห็น มา
 เมื่อ ตระ ก็นเอง หน้อย มั่น เห็น ว่า เรา ตอ มั่น ๆ มา อีก มี แยะ ฤ? นึก มา
 อีก ที่ เรา เป็น คน ควระ หิดี กาม นน คง จม เสี้ย ขณะ เมื่อ มั่น ขวาง
 หน้า รก แล้ว ตก ตง ใจ เป็น ครั้ง ที่ ส้าม ข้าพเจ้า ย่อง แฝง เจา ไม่ เชา
 ไป ทาง หน้า ค่าง ตับ ๆ น ข้าพเจ้า ผู้ เดียว เท่านั้น ที่ รั แด มี เครื่อง มือ
 พร้อม ที่ จะ เบ็ด ไต โดย สดวก ข้าพเจ้า ทำ หน้า ค่าง นไว้ สำหรับ คอง การ
 เทียว ไป รเวต โดยมี ให้ ภรรยา ข้าพเจ้า ทราบ

ขณะ เมื่อ ข้าพเจ้า กาง ดย ยอง นน ก็ พอ ไต ยน เสี้ยดัง ตบ ทาง หน้า ค่าง
 อีก บาน หนึ่ง ข้าพเจ้า สดุง สดักว รัเบ็ด แพร คดุม ออก ก็ เห็น ชาย คน
 หนึ่ง รูปร่าง ผอม แกร้ง วัง อย่าง เต็ม ฝเท้า แหวก รัว ออก ไป ทาง หดัง
 บาน นึก สดง สย จึง เติ น ไป ดี ที่ หน้า ค่าง นน ก็ เห็น บน เมา รานิง กระบอก หนึ่ง
 ตก อยู่ ทพน แต่ หน้า ค่าง ก็มี รั เป็น รอย เจา พอ เอา มือ ถ่วง ถอด คัก ถน ได้
 แน แล้ว คง เป็น เจา ข โมย คว ลำ คัญ “ดู รั ข้าง นอน ขี เชา จน
 ข โมย เจา บาน กยง ไม่ รั สดัก ออก ข้าพเจ้า นก นทา ภรรยา แต่ เหา
 ไร มั่น จึง คอง ทง บน วง หน ข้าพเจ้า เดา มั่น จะ ใช้ บน ขี ข้าพเจ้า มี ด หรือ
 แต่ เสี้ยดัง ตบ นน คอ เสี้ยดัง อะไร เป็น บัญ หา ง ข้าพเจ้า ขบ ไม่ แด

เกิดความ คิด ขึ้น ใน ขณะ นั้น ข้าพเจ้า จึงเอา มือตอด ถอดกอดนอน
หน้าต่างค่อย ๆ ผลกให้ เบียดออก แล้วเดินเข้าไปนอนอยู่ ภายในบ้าน พอขยับ
จะเอา แพร่ คดุม คัดะ ก็พอดี้ ล้ายตา ไป ประสับ ภาพ ๆ หนึ่ง ภาพ
นั้น ชาวแต่คอนบน คอนดำดำ ถูกตาตำ แดงตมใหญ่ ทั้งสองของ ภาพนั้น
มองตรงมายังข้าพเจ้า—ภาพนั้นเคลื่อนไหว—แขนเล็กอ่อนระทวยกระดิกอยู่
ไปมา ข้าพเจ้า ร้องขึ้นสุดเสียง แล้วก็ล้มลงกอดวิญญาณภาพอยู่ ณ ที่นั้นเอง
พอ ตม ตา ชนกัน เห็น ตัว ของ ตัว มา นอน อยู่ บน เติง แด เป็น เวลา
กลางวัน ภรรยา นั่ง อยู่ ข้าง ๆ ข้าพเจ้า เป็นห่วงหนึ่งตื้อด้า คัญ ซึ่ง ท่าน
เจ้ากรรม มอบไว้ ให้ทำ แดข้าพเจ้า ได้พบ ได้ไ้ ในของ ชนบัตร์ จึงบอก
ให้ภรรยา ไปหยิบ เตื่อ ชน นอก ซึ่งข้าพเจ้าได้ เมื่อคน นมาเพอ จะได ชแจง
ให้ภรรยาช่วยทำ เตื่อ ให้เสร็จ เพราะข้าพเจ้าถูกชนไม่ได้ เมื่อภรรยาเอา
เตื่อ มาให้ แดวกหา เห็นของ ชนบัตร์ ไม่ ข้าพเจ้าจึง ถามว่า มีใครมาแตะ
ตอง เตื่อควนหรือเปล่า ภรรยาตอบว่า มีวธำละวนปฏิบัติข้าพเจ้าอยู่ จะ
เอาเวลาที่ไหน ไปเกี่ยวของ กับ เตื่อ ข้าพเจ้า เสียใจ เป็นที่สุด เอา
มือ กุม ขมับ ร้อง ครวญ คราง คัด้าย ทา รก แล้ว ก็ ล้ม ตดิ ต้ม ถุด ออก เป็น
คำรบ ต้อง

ข้าพเจ้าเป็น ใช้หนักอยู่ ถึงสามวัน อาศรัยนายแพทย์ ผู้สามารถ
แสดความ ปฏิบัติของภรรยา ข้าพเจ้าจึง ค่อย ยิง ช่วชน แต่ หัวใจ ยัง
เค่น อ่อน เคม ทุ

“รู้สึก หิว บ้างไหม คะ?” ภรรยาถาม ข้าพเจ้าหันหน้า

“ไม่พอ ที่เคย ไม่พอ ที่เคย” หัตถอนมันพมพ่า

“หมอเขาว่าอย่างไร?” ข้าพเจ้าถาม

“การจับใจ ได้เป็น ปรกติกจะหายเร็วค่ะ” หัตถอน คอบ

“ไม่พอ ที่เคย เราเองเป็นผู้ผิด” หัตถอน พมพ่าอีก

ข้าพเจ้าสงสัย จึงถามว่า “หัตถอนผิดอย่างไร?”

“ดิฉันเอง เป็นผู้ทำให้ คุณตมเจ็บ” หัตถอน คอบ

“หัตถอน พุด อะไร ฉัน ไม่เข้าใจ เลย พุด ให้ชัด สัก หน่อย ไม่ ได้ หรือ?” ข้าพเจ้าซัก

“ดิฉัน ทำผิดหุดอก คุณนะซิคะ”

“จริงหรือ?”

“จริง หรือ ไม่จริง ก็คุณ ซิคะ” หัตถอน คดผา ขน หนู ให้ข้าพเจ้าดู
ข้าพเจ้า เห็น กระดาษ ดำกตม บิดอยู่ ที่ ผา ต้องแผ่นักอายมาก

“เหตุไรหัตถอน จึงรู้ ว่าฉันมาเถา?”

“อย่าว่า แต่คุณมา เลย คุณไป ทำอะไร ใดๆ มา ดิฉันก็รู้หมด”

“เฮ้!”

“ดิฉัน จะเถา ให้เลื่อยด เดียวนี้แหละ คุณ จำเข้า ว่า ดิฉัน
รับ ของ ดีซมกได้ไหม ดิฉัน เห็น ของ ดีประหลาด ก็ นึก ถึงดี อยู่ แล้ว
ประกอบกับคุณทำ ไก่เอาเรื่อง เจก ยู ขนมา เกดอน ก็ทำให้ดิฉันมันใจ
ขง จึงอุบาย บอก ให้คุณ ดู เรือเหาะ แล้วก็ถอบ ถอง เอาจดหมายออก
จาก ของ คุณตม ดูขง ของคุณนะซิคะ”

ข้าพเจ้าเอาขง มาดู ก็เห็นแค่ ขง เปล่า “หัตถอน นี่ คำคณ จริง
เถาคือไป”

เมื่อ ร ขอบความในจดหมายตลอดแล้ว คณนคณนก็ส่งให้นางข้า
ไป คอยดู อยู่ ที่สโมสร คณนขเกลยจากเขานอน ตนชน เพราะได้ ยืนเคียง
กอก แกก ที่แรกคณนคิดว่าคุณมาจึงเบ็ดหน้าตา ออกดู ก็พอดเห็น
คนตกหน้าตาแล้ว ก็วิ่งไป ทางหลัง บ้าน คณน ชยจะ ร้อง ว่าชโมย
อยู่ แล้ว ก็พอดเห็น คุณ ยืน คั่ง อยู่ มี แพร ขาว คณน ก็สะ แดเบ็ดหน้า ไว้
คณน ก็ เขาใจ ได้ ทนที่ ว่า ชโมย มันคง เห็นคุณ เป็นผลอก มันจึงได้
ตกจากหน้าตาแล้วจึงเดินไม่เหยี่ยว หดง คณน ก็ ขำ ใน ใจ แดเกิดความ
คิด ชนในขณะนั้น จึงรีบ กลับ เข้ามา ตัดกระ ดาษ ต่ำ บัดผาชนทน ทำเป็นลูก
ตา ขอโทษ เกอะคะ ทัด คณนทำให้ คุณ ถึง กับ ถม เจบ

จบจริง ข้าพเจ้าเสียทำถูก ชอนกลบนปี หล่อนพูดต่อไปว่า “เห็น
เห็น ญา ยัง ตะคะ ว่าผมน เป็น อย่างไร ?”

ข้าพเจ้านัก ถึง อายคว ทชวาง หน้า รกชนมาได้ จึงพูดว่า

“คณน เมื่อ คณ ชบ รกมา จะ ถึง วัดเทพศิรินทร์ เห็น อะไร ไม่รู้

ชาว โหลง ขวางหน้ารถ เดินเอาฉน หมดส์”

“ถ้ายังนถาม บุญมาคร” ภรรยาข้าพเจ้าพูดแล้วกส่งนางข้าให้
ไป เรียกคนรถ

“มา มา คุณแฉถัม ให้หา” เสียง นางข้าตโกน

เจ้าคนรถ คตณ เข้ามานง พบ เพียบแด เมื่อ เห็นภรรยา ข้าพเจ้า

“มา อะไรนะ ที่มันขวาง หน้ารถเราที่วัดเทพศิรินทร์ คณน ผไม่
ใช่ หรือ ?” ข้าพเจ้าถามหน้าชนก่อน

เจ้ามา มอง ดู ภรรยา ข้าพเจ้า

ดัง เกิด ได้ ว่า มัน กถัน หัวเราะ

อย่าง เค็มที่

“มาพูดไปตามจริง” หล่อนกำชับ

“เด็กวัด มันเล่น อ้าย โม่ง กัน นะขอรับ ผมเห็น มันไม่ หักก แต่
คุณ ก็ ขบ ตรงไป ผม ตกใจ จึง ชโงก หน้า จะ เตือนคุณ ก็ พอด หัน
รถ ฉีกตัวเล็ก ไปนิดเดียว แต่ครั้น แล้ว คุณก็ ไม่ ยัก หัน รถกลับ จักระ
แห่นัน จะชน ต้น ไม้ ข้าง ถนน อยู่ แล้ว ผมกระโดด บิดพวง มาด้วยเสียที
ผม เห็นคุณ หักตัว แตกตาม ก็ ไม่ตอบ จึง เหยย หนึ่ง ช้อน ตัว คุณ ขบ รถมา ”
บุญมา เจ้าพดาง ทำท่าทาง ประกอบ ภรรยา ข้าพเจ้า กับ ตัว ชโงก หัว
เราะ เสียง อไป อมา ข้าพเจ้า หน้าจะ เรียกระบาด

“เด็กเล่น อ้าย โม่ง ทำไม เล่น คนเดียวเล่า ?” ข้าพเจ้าถาม

“เชอ ผมเถอะ ขอรับ ผมไป เทียว เคย เห็น มัน บ่อย ๆ เวลา
มัน มันพา กัน ไปแอบ อยู่ ข้าง ถนน หมด เวลา รถจะ ชน ต้น ไม้ มัน ร้อง
กัน ออก เกรียว กราวคุณ ไม่ ได้ยิน เอง ยก โทษ ให้ผม นะ ครับ ใน การ
ที่ผม หนึ่งบนตกคุณ ”

“คุณควร จะชอบใจ บุญมาให้มาก เพราะ ถ้าไม่ได้ บุญมา แล้ว
คุณคง เป็น อันตราย ” ภรรยา ข้าพเจ้าพูด

มหาเมฆ อิน หุ้ม ห่อหัวใจข้าพเจ้านับคนได้ อันตรายไปหมดแล้ว
ข้าพเจ้ายม ออกมาได้ ซึ่ง ทำให้คน ทั้งสาม หัวเราะ ชันพร้อมกัน แต่ยัง
มีความ วิตก ใน เรื่อง หนึ่งข้อ สำคัญ จึงพูดกับภรรยาว่า

“ของหนึ่งมันขบตัว อยู่ ต้อง รอย บาทแดงหนึ่งข้อสำคัญซึ่ง ท่าน เจ้า
กรรมมอไบ ให้ทำอยู่ ในของหนึ่งใบนี้ เมื่อมาหายไปเช่นนี้ ท่านเจ้ากรรม
เห็น จะ หมด ความ ไว ใจ ฉะนั้น ครอง เอง เรา จะทำ ประการใดดี ”
ข้าพเจ้า พูดแล้ว หน้ากสัดต ลงทันที

“ต้องให้นางข้าเป็นนกสืบ ดัดก็ทเป็นไว้คะ ในข้ารับน้ำหนักได้ไหม ?” หด่อนหันไปถามสาวใช้

“เต็น ตัว กระเบา ก็นอก ตะขี ข้าพเจ้า พด แขงชน

“โอ้ย ดิฉัน ไม่หาญ ตัว เกิน ถึง อย่างหนักอก เจ้าคะ” นางข้าตอบโดยเร็ว “แต่ ถ้าคุณใช้ ดิฉัน ก็จะต้อง คนควาตุ

“รับประทาน อาหาร เกอะหะคะ ข้าเขารับดื่ม ให้ แดว ข้าพเจ้า พยก หน้า “ข้าไป จด ลำรับ มาทไป” หด่อนถึง สาวใช้

ครู่หนึ่งลำรับ ก็มา วาง ตรง หน้า ข้าพเจ้า ๆ เตี้ย อ่อน วอนภรรยา ไม่ได้ จึงเปิด ฝา ขาม ขาวออก แต่แทนที่จะมีข้าวก็เห็นช่อง วางอยู่ ในขาม ข้าพเจ้าจึงรีบเปิด ช่องออกดูทันที ครั้นเห็นขนมครก แด ห้างดื้อ ลำคัญ อยู่ พร้อม กับต้ม เปนที่สด อารามดีใจ ถึงกับ ตกช่นตรง ไปทอด นาง ข้าแต่ กัดว่า คำชอบใจ เตี้ยอย่าง ชนานใหญ่ ทำให้ ภรรยา แดเจ้าบุญมา ต้อง หิว เราะ ก็น ชน่อ ก นางข้ามวน ฮาย หน้าแดง แดทำหน้าบูด ข้าพเจ้า ต้อง ขอโทษ เตี้ย ย่ำแย้

“เออ ข้า ต้อง บอก ไป ก็ ข้า ไป เอา มา จาก ไหน จ๊ะ ?”

ข้าพเจ้า ถาม

“เอามา จาก คุณนาย ใหม่ นะ เจ้าคะ” ข้าตอบ แดวกค่อน

“ข้า เต่า ให้ ตลตอ” ภรรยาข้าพเจ้าตั้ง

ข้าเต่าค่อไปว่า “เมื่อ คุณนายตั้ง ให้ ดิฉัน ไปคอยดูคุณ แดดดิฉัน ก็ไป แอบ ดูคุณ ตามคำ ตั้ง ของคุณนาย จน ตลตอเวลา เมื่อ คุณ จะ จาก กับ—เออ—คุณนายใหม่ ดิฉัน เห็น เธอตัวกระ เบ้าคุณเอาซอง หนังสือ

ไว้ข้างหลัง พอคุณชนรภกดับ ดิฉันก็ลัดกรวย ตามเธอไป ตามถนน พอดิฉันเห็นคำรวจอยู่ข้างน้ำ ก็เข้าไปหาเธอ แตะพูดขอของหนึ่งคน แต่ว่าถ้าเธอไม่ให้ก็จะเรียกคำรวจจับ โดยฐานที่เป็นคนดองกระเบ้าที่แรกเธอไม่ให้ ดิฉันจึงชี้ให้เธอดูคำรวจ เธอจึงยอมให้ โดยที่ดิฉันกริบเอามาให้คุณนายแต่เดาเรื่องให้คุณนาย ฟังตลอดแล้ว

“หัดก่อน ไม่ยากบอกฉันหรือ ก็ทำให้ฉันเป็นทุกข์เกือบแย่”

ข้าพเจ้าหันไปพูดกับภรรยา พธางหัวเราะ แก่ เกอ

“ดิฉันดูหนังสือนั้นแล้ว เห็นว่าไม่เป็นเรื่อง รบ รอน นัก จึงคิดทรมานคุณให้เซ็ด แต่ไม่นึกว่าคุณจะเป็นไข้หนักถึงเพียงนี้ หนังสือนั้นดิฉันก็ได้ทำให้เสร็จแล้ว ตะละ”

“ดิฉันก็ออกแล้ว เมื่อเวลาจะจากกัน มันหัวเราะอย่างเดียวกับหัดก่อน หัวเราะในขณะที่ดองกระเบ้าฉันทีเดียว หัดก่อนนี้สำคัญไม่ใช่เล่น ข้า ก็สำคัญ มา, ก็สำคัญต้องให้รางวัล เธอ ขำ ร้อยบาท มาร้อยบาท” ข้าพเจ้าเอาธนบัตรในซองออกให้ ทั้งสองคน กราบแล้ว กราบอีก

“ดิฉันเล่าละ ไม่ให้อะไรบ้างฤ?” ภรรยาข้าพเจ้าถาม

“ต้อง ยก เอาความ รัก ของฉันซึ่งกระจาย อยู่ ทั่วโลก มา มอบ ให้ แก่ หัดก่อน คนเดียวทั้งหมด”

ภาษิต เบ็ดเตล็ด

๑. การพยายามทำงาน เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ของมนุษย์ เมื่อใด
ที่ ท่าน มีความ มั่นคง ในการ พยายามทำงาน ชีวิต ของ ท่าน จะ เป็น ชีวิต
ที่มีความ สุข.

๒. การทำงาน จะทำให้ชีวิต ของท่าน มี ราคา การครองชีวิต
อยู่ โดยไม่มีความ อุดาหะ เป็น ของ น้ำ อตถิ ความ เกียรติคุณ ย่อม
นำมาซึ่ง ความ เสื่อม แก่ ตัว แต่ เป็น ที่ รังเกียจ แก่ คน ทั้งหลาย.

๓. การทำงานไม่ใช่ เป็น การ ทำโทษ แต่ เป็น การ ให้กำลังใจ
แก่ ความ สุข แก่ ท่าน.

๔. จงจำไว้ว่าเรา อยู่ในโลกนี้ ไม่สมควร ที่ จะนั่ง อยู่ ใด ต้นไม้
คอยให้ผลไม้สุก แต่ หันตม ลงในปากเราเอง.

๕. จงทำตัวให้ดีกว่าที่ ท่าน เป็น อยู่เดี๋ยวนี้.

๖. เวลาเป็น ของ มีค่า แต่ ความจริง มีค่า ยิ่ง กว่า เวลา.

๗. การ ขวนขวาย หาความ มั่งมี ไม่สำคัญ เท่าการ ประหยัดทรัพย์.

๘. โรงเรียน ที่ เรียน ยาก เป็น โรงเรียน ที่ ดี ที่ สุด.

๙. ท่านได้ ทำผิด มาแล้ว เพียงไร ก็ตาม วันนี้ จง ต่อสู้ กับ มัน
พรุ่งนี้ ท่าน จะ เป็น คน ดี.

๑๐. คำจริงจากริมฝีปาก ที่ น่ารัก เป็น คำที่มีค่า แลหวานหู ที่ สุด.

๑๑. อยู่ กระตือรือร้น ถ้าใจ ของ ท่าน มีความ ตั้งใจ จะ มีความ สุข
เท่ากับ อยู่ วัง.

๑๒. ทำผิด แล้ว ไม่ พยายาม แก้ เป็น การ เพิ่ม ความผิด.

นายกิมไต้ เคียงศิริ

โฮล์ม ล็อค เขียวรล์

ข้าพเจ้าไม่จำต้อง กล่าว คำ ขอ อภัย ต่อ ดัหาย โฮล์มล็อคเขียวรล์
ของ ข้าพเจ้าใน การ ที่ จะนำ เรื่อง รวบรวม ของเขา มา ปรียายให้ท่าน ทังหลาย
ฟัง เพราะว่า ข้าพเจ้าจงใจ เต็มๆ ละ เพราะ คดี ชั่ง ดัหาย ผู้มี นาม อโฆษ
ได้ ตีบ ต้ม ผิด กับ ภรรยา เตา นั้น

ภายใน ห้อง ของ เรา เดชที่ ๑๒๒ ข. ถนน เบเกอร์ เรา กำลัง นั่ง
กัน อยู่ เวลา วัน หนึ่ง ตอน บ่าย ฝน ตก พราว ๆ, สุภาพ ดีศรี ผู้หนึ่ง ได้นำ
คน เข้า มา ข้าพเจ้า กำลัง จับ ดินสอ จะ เขียน เรื่อง นิยาย แห่ง ดัหาย
ของ ข้าพเจ้า ส่วน เขียวรล์ เตา เขา กำลัง ดี ใจ โอดิน อยู่ภายใน ที่
กำบัง คือ ควัน ก่อตอง บักรั ท พ้น ออก ไข่มอง ไม่ เห็น ตัว

เจ้าหน่อ น สูง แด ดันทัด, ผมงาม ก่อน ข้าง คำ, มี ปาน แด ตา สอง
ตา สดงาม เต็ม ก้น ผืน, ผิด หน้า, ทำ ทาง แดตง ว่า มี ความ กังวาล
เคียว กระปี่ กระเปาะ จาก ประตู ห้อง ตรง มา ยัง ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้า ตก ชื่น ด้วย ความ ยาก ลำบาก เนื่องจากแผด ทั ถูก บาต
เจ็บใน คราว สงคราม ที่ ไมวุนด์ และ ตาม เจ้าหัตถ์ ว่า มา เพื่อ
ประดังค ดั่งใด

“โอ, ดินนี้ เตือด ร้อน มาก ค่ะ” หัตถ์ ตอบ พร้อม ด้วย อาการ
ถอนใจ “มีการ ขาวกรรม เกิด ขึ้น, มิสเตอร์ โฮล์ม ดีค เชยรต์
อยู่ที่ ไหน ค่ะ, ดินนี้ ไม่ เห็น ี่”

“อยู่ที่ นั้น แน่ จะ” ข้าพเจ้า ชี้ มือ บอก ด้วย ความ พุ่ม ใจ ที่ จะ
ได้ เห็น สหาย ไป สืบ ส่วน คดี เพิ่ม ขึ้น อีก เรื่อง ๑

ข้าพเจ้า จึง เติร ไป ที่ สหาย นั้น อยู่ บัด เป้า ให้ คณ ค่อย จาง
ไป แล้ว พุด ว่า

“เติด มา หา น่ะ เชยรต์

เมื่อ โฮล์ม ดีค เชยรต์ ได้ จิต เจง ดง เตือด ทาง เกง ผ่า ผูก คอ เปน ที่
เรียบ รอย เตว จึง ได้ เติร ออก มา จาก ที่ นั้น

ลักษณะ แห่ง สหาย ผู้ ซึ่ง ข้าพเจ้า ชิม ทราบ อยู่ เตว นั้น เพื่อ
จะ พุด ตัด คัด ความ ดั้น ลักษณะ อื่น—ตุง, บาง, นิ้ว มือ ยาว, คา
คม และ ไร, เต้านี ของ เขา ข้าพเจ้า ก็ ไม่ จำ เปน ต้อง กเต้าว ข้าพ
เจ้า ไม่ ประสงค์ ที่ จะ ให้ ทน ผู้ อาน ทง หตาย คอง เตี้ย เวลา ใน การ ที่ ข้าพ
เจ้า จะ บรรยาย ถึง ลักษณะ แห่ง จมูก โต้ง ค้อง ยาว เหมือน จมูก เขียว, อัน
บอก ลักษณะ แห่ง ความ เปน ผู้ ว่องไว เตริยม คิว พร้อม อยู่ เตมอ ดำหรับ

กิจการ อันจะพึงมีมา และเป็นลักษณะแห่งความเป็นผู้ตัดสินใจ
ได้เร็ว นอกจากนั้นยังมีลักษณะแห่งคางและมือซึ่งต่างพรอไป
ด้วยรอยแห่งเครื่องยาทตองเปราะไปด้วยนิโคติน, เต็มไปด้วยจุด
แห่งรอยปากกระบอกฉีด สิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้อง
กล่าว แต่—แต่—ณะ บดิน ข้าพเจ้าก็ได้กล่าวค้นแล้ว

“คุณ นายเป็นคนแต่งงานแล้ว” สหายของข้าพเจ้ากล่าวเมื่อ
เขาได้ใช้สายคาดรูปภาพสตรีผู้นั้นคงแต่เท่านั้นตลอดถึงศีรษะเพียง
พริบตาเดียว “แต่คุณ นายใช้แบ่งผู้ดูหน้าเสมอด้วย”

“ท่านรู้ได้อย่างไร” สตรีผู้นั้นความเดือดร้อนนั้นถามด้วยการ
การค้นเค้นและกระหายอยากรู้ว่าสหายของข้าพเจ้ารู้ได้โดยอาการ
อย่างไร ซึ่งถึงแม้ข้าพเจ้าเองผู้ใดเคยได้ยินได้ฟังแต่ผู้ใดตั้ง
ต่าง ๆ กับเขา มาแล้วมากมายก็ “แต่ก็ไม่พ้นจากความฉงน
จนทำให้ใจไปได้เลย

“บดิน คุณนายต้องการอะไรกับฉัน?” สหายข้าพเจ้ากล่าวต่อ
“คุณนายต้องรีบบอกโดยเร็วพอน เพราะฉันเพิ่งอ่านหนังสือพิมพ์
จบ ต้องคอยตีพิมพ์เท่านั้น

“มีข่าวกรรมเกิดขึ้นในเรือนของดิฉันที่ตอนตอนภาคใต้—ไม่
อะไรร้ายแรงนัก นอกจากลำมีของดิฉัน—และดิฉันต้องการ ———”

“ข้ากอน. ฉันคิดว่าพวกเด็กอดแสนดี ยารัดมาที่นั่น แต่ไม่
ได้รอรอยแต่ยอมแพ้เสียราบแล้วดังนั้นหรือ?”

“... ค่ะ, เบื้องต้นก็ดูเหมือนจะได้เรื่องราวดี แต่บัดนี้เขาพากัน
กลับไปเสียแล้ว แต่เรื่องนี้แปลกมากทีเดียวค่ะ แปลกกว่า
ฆาฏกรรมเรื่องอื่นๆ คือว่า นอกจากจับตัวผู้ร้ายไม่ได้แล้ว ยัง
ฆ่าทราศัพ ผู้ตายก็ยังไม่พบด้วยค่ะ เพราะฉะนั้นจึงมีความ
เสียใจมากที่ต้องมารับทวนทวนในเรื่องเด็กน้อยท่าน”

“ไม่ใช่เรื่องเด็กน้อยเลย ฉันจะไปเดี๋ยวนี้” พดางด้ายดา
กล่าวดูเจ้าหัตถ์อีกครั้งหนึ่ง “ฝนกำลังตกอยู่” เขาพูดเรียบๆ
ประดุจหนึ่งไม่มีคำว่าแปลกประหลาดอะไรเกิดขึ้น

“ประหลาดมาก” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น ขณะที่ผู้สวมเสื้อกันฝน
เดินนำหยดตุงๆ ตงมา, กำลังจึงดูสหายของข้าพเจ้าโดยไม่กระ
พริบตาอยู่นั้น

ครึ่งชั่วโมงต่อมาเราก็มาถึงเรือนที่ฆาฏกรรมเกิดขึ้น
นั้น แต่เซียร์ดก็รับส่งมือทำการถึงประหลาดที่เซียร์ดได้ประคับไม่
เฉพาะแต่ไม่ได้ร่องรอยแห่งผู้ร้ายแต่ศพเท่านั้น ยังถามไม่ได้
เรื่องราวอะไรทั้งหมดอีกด้วย ทุกๆซอกทุกมุมในเรือนแต่ถนน
เขาตรวจดูด้วยกระจกขยายสำหรับกระเป๋าทองสั้น, ในที่สุดเมื่อเขา
เห็นกองขี้บุหรี่เล็กๆ กองหนึ่งในห้องสมุด เขาได้กระโดดเข้าไป
ใกล้แต่ตรวจตราละเอียดขึ้น

“... ขี้บุหรี่อยู่เรียงตัวอย่างตางชนิดกัน, วอดินอด” เขากล่าว
“... ก็น่าแปลกเรื่องนี้ไว้แล้ว กองที่ก้นพบนั่นเป็นขี้บุหรี่ชกๆ ชนิดที่

โนโปด ... เปตา, ตาย ตะ” เขาตะโกนแทบเสียงหลง “ไม่ใช่
ไม่ใช่, ก็ไม่รู้แน่ ๆ เป็นชนิดใด ทำไมนะ คนในโดกน
จะดูบุหรื ซกา ตรขโนโปด ให้เหมือน ๆ กันหมดไม่ได้หรือ นี่มัน
ดูบ กันเดียว รอยดี รอย อย่าง, แลระหว่าง แก กับกัน เป็นที่รู้ไว้ โดย
ตะเพาะ-ตะเพาะ ฐาน เพื่อนสนิท - กัน รู้เพียง อย่าง นั้น อย่าง เดียว
แหละเพื่อนเฮย ”

ภายหลัง เมื่อ เขาได้ ตรวจ ครา แล รวบ รวบรวม เหตุผล ทั้ง หมดไว้ ได้
เป็น ก้อน เป็น บล็อก พอ ที่ จะ ปรียาย ได้ เขา จึง เรียกเจ้า ของบ้าน มา
แล้ว เริ่ม อารัมภ กถา ว่า:

“ เรื่อง นี้ เป็น การ กระทำ อย่าง ขรรมดา น์ เอง, ผู้ร้าย ได้ มา
ด้วย กัน สาม คน, คน หนึ่ง ตาเห็ด ข้าง ซวา, คน หนึ่ง ตาเห็ด ข้าง
ซ้าย, แต่ อีก คน หนึ่ง ทงต้อง ตา เป็น คน มองตรง ไป ข้าง หน้า คน หนึ่ง
ใน พวก สาม คน นี้ ได้ ดูบ บุหรื ตรขน-เปตา พอ เริ่ม จะ ดูบ, แต่ มี
เวตา นิติ หนึ่ง เพื่อจะ ช้อ ของ อะไร ดัง อย่าง หนึ่ง เป็น รา คา หนึ่ง ชิตตัง
สิบเอ็ด เป็น ซ สาม ฟาซัง มัน ชี้ จักระยาน แด พาเอาศัพ ไปทาง
เรเกด ”

“ เออ นะ, เขียวดี, เก่ง มาก ” ข้าพเจ้า หนูน

“ เปตาเตย, วอตนอด, ไม่ยากอะไรเตย, ขรรมดา, ขรรมดา
เรา นี เอง แท้ ๆ ” เฮ้, นิดให้ทเถิด

“ แต่ แก ทำ ให้ กัน ทง มาก แด----- ”

“ชะชะ วอคนอก อ้ายอ นักเตย มัน ของ ขรรคมดา เรา
 เอง นนา นี่หะ กันจะแจง ต่เบยให้ฟัง. — นายหญิง ได้บอกกับ
 เราแต่ไม่ใช่ หรือ ว่า มี การ ขาวกรรม กัน ทน, เพราะ ฉนั้น ทน ก ต้อง
 มี คน ถูกฆ่าตาย, ห่ง ฉะนะ, ต้อง, ไม่มี ศพ ของ ผู้ตาย ทน เพราะ
 ฉนั้น ศพ นน ก มี ผู้เอาไป เสีย ด้วย. ถ้า, ใคร เอาไป แต่เอาไป อย่างไร
 ผู้ราย ที่ฆ่า เป็น ผู้เอาไป, ซึ่ง มี ถ้า คน ด้วย กัน, แต่เอาไป โดย รัดจักระ
 ยาน เพราะ ว่า มี รอย จักรยาน ๓ รอย ไป ทาง เรเกด, แต่ยังมี อีก ” เขา
 ยก นิ้ว ห้ว แม่ มือ เป็น เชิง ให้ อาณัติ ใน ฉนะ ที่ พูด “ยังมี อีก คือ รอย
 รก ทง ถ้า คน เป็น เส้น ขนาด กัน ไป ต่ทีเดียว, นี้ คือ ว่า ผู้ราย เอา ศพ ซึ่ง
 แข็ง แต่ ฉนั้น วาง ไว้ บน มือ ถือ ทง ถ้า คน กัน ได้ ดัง ตุ๊ก ต่มี น จำพวก นึ่ง
 ห่ม ฉา ขาว ออก คิด ตาม ถัก รอย จักรยาน ไป แล้ว ประเดี้ยว พวก
 ผู้ราย ก็ จะ ถูก ได้ ฎญแจ มือ มา เท่านั้นเอง ”

“เก่งมาก, เพื่อน, ” ข้าพเจ้า เสริม “แต่ เรื่อง ตาเหต ยังไม่
 ได้ อธิบาย ”

“ง่าย นิดเดียว วอคนอก ง่าย นิดเดียว, ต้อง คน ที่ ขรอก อยู่
 ข้าง นอก คน ฉะข้าง มัน ต้องเหต เข้า ใน ทงต้อง คน จึง จะ ขรอก ขนาน กัน ไป
 ได้, ถ้า มัน ไม่เหต มา แต่ก่อน มัน ต้องเหต ใน เวณ นั้น แต่ ที่ กัน
 กต่าง ว่า มัน หยุด ซือ ของ เป็น ราคา ห่ง ซิดตึง ลีบเฮจ เป็น ฉ ถ้า
 ฟ้าง ฉนั้น, ไร ได้ เพราะ พบ ขบ หร ซิกา, บหฺร ซิกา ที่ เจ้า คน นั้น ลูบ,
 ต้อง มี ผู้ ให้มัน ถ้า มัน ไม่ ได้ ซือ — — — ”

เขา หยด ชักก หนท เมอ พด มา ได ถึง เพียง น เพราะ ไดยน เตียง คน
พด มา จาก ชาง นอก เปน เหตุ ใ้ นายหญิง ของเรา วัง ออก ไป ดุ ที่ ประตุ
เซียวต ด้ตง โหยง ทง คว

“อะไรกัน” เขาถาม

“ขอบ พระคุณ สวรรค์, เปน เสร็จ เรอง กันท นายหญิง ร้อง
ดง ด้วย ความ ดีใจ “สาม ของ ดินน ค่ะ, ยัง มี ชีวิต แด เปน ปกติ
ดี อยู่, เขา ไม่ ได้ ถก ฆ่า ตาย เลย, เขา พัง จะ กตบ จาก การ ชีว
จักรยาน สาม ต้อ ไป เทยว เต็น มา ค่ะ”

ดงน เรา ทง ต้อง จง พากัน โนม ศัษะ ตง คำนับ อำตา ท่าน เจ้า ของ
บ้าน กตบ มา โดย มิ ได้ เหลียว หตัง เพราะ สหาย ของ ข้าพเจ้า ได้ ไป
ขยาย ห้า ต้ม ไว้ อย่าง พอใจ!

“จึงเกิด

ขุนนางจีนนิสัยเขียน.

สุภาพบุรุษผู้หนึ่งไปเที่ยวที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ในขณะที่
เขานั่งคุยกับนางสาวผู้หนึ่งนั้น เขาดมจนถึงกับต้องนั่งพับกับโต๊ะ
กรนเวตาพอดםควร คนใช้ในภัตตาคารก็ออกมาเพื่อคิดเงิน.

คนใช้เคาะกั๊กๆ เพื่อให้สุภาพบุรุษนั้นรู้สึก เขาเงยหน้า
ขึ้น พธางจึงดู.

สุภาพบุรุษ “ไปแล้ว?”

คนใช้ “หัดออกไปแล้ว ขอรับ, นี่ใบปิด”

สุภาพบุรุษ “ได้ซี รวบรวมด้วยกันเบนเท่าใด?”

คนใช้ “๓๐ บาท ๗๕ สตางค์ ขอรับ”

สุภาพบุรุษพธางเอามือต้วงลงไปใ้กระเป๋ “โอ! ฉันถูก
หัดจนต้วงกระเป๋แล้ว แกะเย้ย.”

คนใช้ “ถ้าได้เท่าไม่รังเกียจ จะให้ของสิ่งไรไว้เป็น
ประกันก่อนก็ได้”

สุภาพบุรุษ “อย่างนั้นหรือ? ได้, ไม่เป็นไร นาฬิกาพก
ของฉันยังมี พธางหย่อนมือลงไปใ้กระเป๋
ที่ใ้ นาฬิกา “โอ! ฉัน—หมดตัว.....”

พ่อทิดเปรมนั่งคุยอยู่ที่บ้านพ่อฉัน ที่จริงพ่อเปรมเป็นคน
หิมนี่ ไม่ใคร่ช่างพูดกับใคร วันนั้นพระเณรเตี้ยชะยงชะยงของ
พ่อฉันไม่ได้ จึงจำเเนต้องขยายออกมาบ้าง ข้อความตอนหนึ่ง
ที่พ่อจะฟังได้ก็คือ :— “อันที่จริงข้ารูปร่างทรุดทรองของฉันมันก็
กะนั้นแหละ แต่ว่าเจ้าหนวดของฉันนี้แหละมันชักจะเอาๆอยู่.”

พ่อปาน “เมื่อคืนนี้พ่อฉันแกบอกฉันว่า พวกนักเตง
โตมันคอยจ้องเตะแกเตี้ยเต็มแรงทีเดียว.”

พ่อจุ่น “แต่เดี๋ยวนี้แกเป็นอย่างไรบ้าง?”

พ่อปาน “เพราะให้แกตีนา เตะเณรมันเตะผิด.”

พ่อจุ่น “คืนก่อนก็เหมือนกัน แกบอกกะฉันว่าแกถูก
เตะถึงสามที”

พ่อปาน “มีนาเท่า แกถึงเดินกะเผดกๆ..

พ่อจุ่น “ป๋าว่า, ไม่ได้กระเผดกเพราะถูกเตะสามที
หรืออีก ไอ้สามทีที่ถูกเตะนั้น แกบอกว่า
เบาๆนะ”

ผู้ใหญ่ “จริงหรือ ที่เขาตีกัน ว่า คุณชวนแก้ว?”

หนุ่ม “ไม่จริงขอรับ”

ผู้ใหญ่ “เพราะอะไร?”

หนุ่ม “บางคนตีว่าแก้วผู้ใหญ่ แต่ผมไม่เห็นด้วย
เพราะคุณชวนไม่ชอบมีเมีย. บางคนตีว่า

แกบ้ายศ แต่ผมไม่เห็นด้วย เพราะคุณ ขวนก
ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์อะไร. บาง คน ถือว่า แก
บา หงส์ ถือ แต่ผม ก็ยังไม่ เห็น ด้วย เพราะ
เดี๋ยวนี้ คุณ ขวนก ก็ เด็ก เรียน หงส์ ถือแล้ว. นอก
จากนี้ ก็ไม่ เห็น มีทางใด อีก ที่ ถือ กัน เพราะ ฉะนั้น
ผม เห็น ว่า คน ที่ พา กัน ว่า คุณ ขวนก นั้นเองแหละ
เป็น คน บา.”

ผู้ใหญ่ “ง่า....แต่ฉันไม่ได้เป็นผู้ว่าหรอกนา.”

แม่ เบ้า “โก อย่าให้มัน หนัก หนัก นา จะ บอก ให้ ฉัน ได้
บอก กะโก ก็ คง แล้ว ว่า ไอ้ สะหน นั้น นะ อย่า
ไป ให้ บ่อย หนัก”

พ่อ ตาบ “โฮ! ฉัน ไป เดือน เดียว ก็ ครัง เดียว เท่านั้น.”

แม่ เบ้า “คง เดียว เท่านั้น, โก แหะ ช่าง แก ตัว ดัน ัก
เงิน ทอง ถ้า โก ไม่ หมั่น สะหน อม ไว้ ประณิ ทำ มา
หา ไม่ได้ ลูก เฒ่า มัน จะ เอา อะไร กัน?”

พ่อ ตาบ “ฉัน ก็ ว่า ฉัน ถนอม อยู่ แล้ว นา แม่ เบ้า นา.”

แม่ เบ้า “สะหน อม, ก็ เพราะ โก สะหน อม นะ ชี้ อี ตา
แป๊ะ ถึง ได้ มา ทวง บ่อย ๆ.”

พ่อ ตาบ “เอ—ตา แป๊ะ, มา ทวง ค่า อะไร กัน?”

แม่ เบ้า “ค่า อะไร—ทำ ไช้ ถือ—พ่อ ตัว ดัน, ค่า อุด คุระ กัง เซ
ของ แก นะ ชี้.”

- ครู “โลกที่เราอยู่^{นี้} เดิม^{นี้} มาจากไหน?”
- นาย กอน “มาจากดวงอาทิตย์^{นี้} ขอรับ.”
- ครู “มี^{นี้} ต้น^{นี้} ฐาน^{นี้} เป็น^{นี้} อย่างไร^{นี้} ค้าย^{นี้} กับ^{นี้} อะไร?”
- นาย ไว “กตม, เหมือน^{นี้} ผด^{นี้} ส้ม^{นี้} ขอรับ.”
- ครู “ส้ม^{นี้} มี^{นี้} หตาย^{นี้} ชนิด^{นี้} ด้วย^{นี้} กัน^{นี้} ใคร^{นี้} จะบอก^{นี้} ได้^{นี้} ว่า^{นี้} เหมือน^{นี้} ส้ม^{นี้} อะไร?”
- นาย ผด “เหมือน^{นี้} ส้ม^{นี้} เกิด^{นี้} ยง^{นี้} ขอรับ.”
- ครู “เธอ^{นี้} มี^{นี้} เหตุ^{นี้} ผด^{นี้} อย่างไร^{นี้} ที่^{นี้} จะ^{นี้} อ้าง^{นี้} หรือ^{นี้} ไม่^{นี้} ว่า^{นี้} ทำ^{นี้} ไม่^{นี้} จึง^{นี้} เหมือน^{นี้} ส้ม^{นี้} เกิด^{นี้} ยง?”
- นาย ผด “เพราะ^{นี้} ต้น^{นี้} าม^{นี้} ญา^{นี้} ตอน^{นี้} ที่^{นี้} ครู^{นี้} พา^{นี้} พวก^{นี้} วม^{นี้} มาย^{นี้} น^{นี้} อยู่^{นี้} ราบ^{นี้} เต็ม^{นี้} อ^{นี้} กน^{นี้} ด^{นี้} และ^{นี้} ครู^{นี้} เคย^{นี้} บอก^{นี้} วม^{นี้} ว่า^{นี้} ผิด^{นี้} ของ^{นี้} โลก^{นี้} กคือ^{นี้} พน^{นี้} ดน^{นี้} ที่^{นี้} เรา^{นี้} ย^{นี้} น^{นี้} อยู่^{นี้} เอง^{นี้} เหตุ^{นี้} น^{นี้} วม^{นี้} จึง^{นี้} ว่า^{นี้} กตม^{นี้} เหมือน^{นี้} ส้ม^{นี้} เกิด^{นี้} ยง.”
- ตูก “พ่อ^{นี้} ๆ^{นี้} ทำ^{นี้} ไม่^{นี้} จึง^{นี้} ต้อง^{นี้} แ่^{นี้} ง^{นี้} ตัว^{นี้} ส่วย^{นี้} ไป^{นี้} ทำ^{นี้} งาน^{นี้} ด้วย^{นี้} เถ้า?”
- พ่อ “ข้า^{นี้} ราช^{นี้} การ^{นี้} น^{นี้} ตูก^{นี้} เอ้ย^{นี้} จะ^{นี้} ไป^{นี้} มัว^{นี้} ชะมุก^{นี้} ชะมอม^{นี้} อยู่^{นี้} อย่างไร^{นี้} ได้.”
- ตูก “ที่^{นี้} เมื่อ^{นี้} แม่^{นี้} อยู่^{นี้} ฉั^{นี้} น^{นี้} ยัง^{นี้} ไม่^{นี้} เคย^{นี้} เห็น^{นี้} พ่อ^{นี้} แ่^{นี้} ง^{นี้} ตัว^{นี้} พู^{นี้} ม^{นี้} อย่าง^{นี้} น^{นี้} เดย.”
- พ่อ “หน^{นี้} มน^{นี้} ก็^{นี้} อย่าง^{นี้} หนึ่ง^{นี้} น^{นี้} ะ^{นี้} ซี^{นี้} ตูก^{นี้} เอ้ย.”
- ตูก “ไม่ใช่^{นี้} เป็น^{นี้} เพราะ^{นี้} หา^{นี้} แม่^{นี้} ใหม่^{นี้} ให้^{นี้} ฉั^{นี้} น^{นี้} ดอ^{นี้}ก^{นี้} หรือ?”

พ่อ “เอ! เจ้านี้แหละ พุดจาทิม แทงใจดำ ผู้ใหญ่
ดื่นัก.”

ทิด ปดั่ง อันที่จริง แก ผูก ส้มค ีโร่ จะยอม ตัว เปน ผู้ ปกครอง
ของ แม่ ดำริต มา นาน แล้ว แต่ หาก ความ ไหว พริบ ของ แก ชัก จะ เปน
รอง แม่ ดำริต อยู่ เสมอ ใน ครั้ง หนึ่ง แก อยาก จะ แสดง ว่า ความ รู้
ของ แก กว้าง ขว้าง จึง ชวน ทิด เปรม ไป ด้วย ะหว่าง ที่ สันทนา กัน
อยู่ ะ นั้น แม่ ดำริต จึง ตั้ง ปุจฉา ขึ้น ว่า “บ้าน เก้า ของ นาย อยู่ ถึง
ไหน ไป ะ ?”

ปดั่ง “แปด ะ ะ”

เปรม “อากาศ ดื่น ะ ที่ นั้น เพราะ เปน ภูมิ ทะเล”

ดำริต “ที่ นั้น ดื่น บ้าง ะ หนึ่ง ๆ เห็น จะ ชด ได้ มาก ๆ”

ปดั่ง “ก็ ะ อยู่ บาง ที่ ถึง ต้อง ใช้ อู ฐู ดาก .”

ดำริต “แหม, ถึง กับ ต้อง ใช้ อู ฐู ดาก เทียว ะ ?”

เปรม “ที่ ไหน ได้ แม่ ดำริต ว่า บาง ที่ ถึง กับ ต้อง ใช้
เตียง ฉา เขียว แดะ ะ”

ดำริต “อู ฐู, ฉนั้น เอง ก็ ไค ยน เพียง ซ้อ ของ มัน เท่านั้น รูป
ของ มัน เหมือน กับ สัตว์ ะไร ะ ?”

ปดั่ง “เหมือน ถึง ะ”

เปรม “เหมือน ตะเข้ ะ”

ดำริต “อ้อ! รูป ร่าง ของ มัน ชอบ กัด นี้ เดี”

ปลง “ ถ้ายอม ๆ หน่อย ละ ก้อ เหมือน คาง คาว
แม่ไก่ ผง เชียวแหละ จ้า ”

ครู “ นาย หตง หนังสื้อ อ่าน ของ เธอ ทำ หาย แล้วสิ
จึงไม่ได้เอามา ”

นาย หตง “ ไม่ หาย ซอรับ ”

ครู “ ไม่ หาย ทำไม ถึงไม่เอามาเล่า ? ”

นาย หตง “ ถึง ผม ไม่ได้เอามา ก็ไม่ หาย ซอรับ ”

ครู “ เพราะ อะไร ”

นาย หตง เพราะ ครู เคย บอก แก่ ผม ว่า แมตเตอร์ ทั้ง หดาย
ยอมไม่ สูญ หาย ไป จาก โถก และ หนังสื้อ อ่าน
ของผม ก็เป็น แมตเตอร์ อย่าง หนึ่ง เหมือน กัน
ดังนั้นผมจึง เชื่อว่าคงไม่ สูญ หาย ไป ไหน เป็น แน่ ... ”

ในเที่ยว รถไฟ เที่ยว หนึ่ง มีชาย ซึ่ง เป็น เพื่อน กัน โดย ด้าน มา
๓ คน . คน หนึ่ง ชอบ นอน หัดบ ใน รถ เต็มมือ เพื่อน อีก สอง คน จึง
ตก ลง จะ ต้อง ดี ดูบ้าง ใน ขณะ ที่ เขา กำลัง นอน หัดบ อยู่ นั้น จึง
ค่อย ๆ หยิบ ตัว ออก มา จาก กระเป๋ และ เก็บ ไว้ เสีย ครั้น จวน เวลา
ที่ นายตรวจ ตัว จะ มา จึง ปลุก เพื่อน ๒ คน ให้ ตุก ขน แล้ว บอก ว่า : “ จวน
เวลา นาย ตรวจ ตัว จะ มา ตรวจ แล้ว ”

ชาย ๒ คน รับ ตุก ขน ตรวจ ตัว ทุก กระเป๋ พาด พด ว่า :

“ เพื่อน เอย กัน จบ ให้ ตรวจ เอง ตัว หาย
เสีย แล้ว ”

เพื่อนคนหนึ่ง “ตัวหายเสียแล้ว?”

อีกคนหนึ่ง “จับกันควานเอง.”

ชายนั้น “แกต้องดื่มเพราะหิวกินหน่อย อย่าให้ต้องถูกกักตัว
ไว้เลยเงินกันหมดแล้ว ขอยืม.....”

เพื่อนคนหนึ่ง “เงินกันหมด”

อีกคนหนึ่ง “กันก็เหลือพอดี ที่จะต้องจับจ่ายในเมื่อตอนกลับ
เหมือนกัน.”

ครั้นใกล้เวลาที่นายตรวจจะมาเพียงไร ชายนั้น
ก็เพิ่ม ความ กตัญญู ทุกๆ ในที่สุดได้รับความ
แนะนำจากเพื่อนทั้งสองคน ให้เข้าไปอยู่ได้มา
ที่คนโดยส่วนหนึ่ง เขาก็จำเป็นต้องยอมทำตาม
พอ นายตรวจตัวมาถึง ชายสองคนนั้นก็ตั้งตัว
ให้ ๓ ใบ อย่างหน้าตาเฉย.

นายตรวจตัว “โอ! ตัวสามใบ ทำไมจึงมีเพียงสองคน?”

เพื่อนคนหนึ่ง “ยังมีเพื่อนฉันอีกคนหนึ่ง เขาไม่ชอบนั่งบน
ที่นั่งนี้ เขาชอบนอนซุกอยู่ใต้ที่นั่งเดิมของฉัน,
เขาซ่อนตัวซุกอยู่โน้นแน่.”

สถานที่ต่างๆ ในคราวงานแห่งนี้ มีนาข้าว, มะตูม
เข้าตัง, กาแฟ ฯลฯ ท่านผู้ภาพบุรุษผู้หนึ่งเข้าไปขอหา รับประทาน—
ผู้ภาพบุรุษ “ขอหาเปล่าๆ ให้ฉันสักถ้วยเถอะ”

ผู้เตยง “ น้าอุทัย ก้ม ท่าน ต้องการไหม ขอรับ ”

สุภาพ บรุษ “ น้าไม่ใช่ น้า เป้า น้า ”

ผู้เตยง “ เซ็น น้า ประปา เต้า ต้องการไหม ขอรับ ? ”

สุภาพ บรุษ “ น้า, เขาก็ ต้องใช้ ส้วม ต้ม แก้ว อีก น้าแหละ ”

ในที่สุด ผู้เตยง จึง ส่ง ก๊วย แก้ว เป้า ๆ ให้ พดาง พูด ว่า :

“ น้า ขอรับ น้า เป้า ๆ . ”

หนุ่ม หัดนอน จะ ยินดี แต่ง งาน กับ คนใหม่ ?

สาว ไม่แต่ง ร้อยไม่แต่ง พันไม่แต่ง

หนุ่ม หัดนอนระวัง ประหยัดใช้ คำชนิด นนลักหน้อย เดียว

จะหมดเสีย หัดนอนก็จะไม่มีคำ “ ไม่แต่ง ” ตอบ

ฉันเท่า นน เอง เพราะ ฉัน กำลัง จะถาม หัดนอน อยู่

เดี๋ยวนี้ อีก ครั้ง หนึ่ง

นายพยอม ย่องกริบ เข้าไป กระตุก กริ่ง หน้าบ้าน แห่งหนึ่ง เมื่อ

ประตู เปิดสาวใช้ ที่ พังมา รับจ้างใหม่แต่ยังไม่รู้จัก นายพยอม เดินออกมา

นายพยอม “ แม่ส่งวน อยู่ไหม จ๊ะ ? ”

สาวใช้ คน ใหม่ จ้อง ดู หน้า นายพยอม อยู่ ตัก ครว ใหญ่ แล้ว ตอบ

ว่า “ อยู่ค่ะ แต่ ดิฉัน ชอบออกให้ ทราบว่าเดี๋ยวนี้ คุณนายมี คู่ รัก เสียแล้ว ”

นายพยอม ยิ้ม “ ดิฉัน รู้ ต่แล้ว จะ ชื่อนัน นะ เพราะ ดิฉัน เอง ไป

คนที่แม่ส่งวนรับหมั้นไว้ ”

ใจไม่ลืม.

ศัพทไทยฉบับนี้ เป็น ตอนที่ ๗ ซึ่ง นับว่า ได้มี อายุ ต่อกัน มา
ครั้ง ๕ กับ ๑ เดือน แล้ว เรามี ความ ปรารถนา ปรารถนา เป็น ต้น พัน ที่
ได้ มี ท่าน ท่งหลาย พวกนี้ นิยม ซื่อหา แด่ ตงนาม เป็น สมาชิก มากขึ้นทุกวัน
ด้มกับ ความ พยายาม ของ เรา ที่ ได้ ตั้ง ใจ ปฏิบัติ การ โดย เต็ม สติ กำลัง
เรา ขอ ขอบ พระคุณ ท่าน สมาชิก แด่ ผู้ ซื่อ ซื่อ ใจ ใน ที่นี้ ด้วย เป็น ที่
เห็น ได้ ว่า หนังสือ ศัพท ไทย จัก มี ความ เจริญ ด้ม ไป โดย แน่ นอน อย่าง
ไร ก็ ดี ขอ ท่าน ท่งหลาย พึง เชื่อ เกิด ว่า เรา จัก ไม่ ทำให้ ท่าน รู้ ด้ก
ด้ม คาย เงิน ค่า บำรุง แม่ แต่ น้อย หนึ่ง ชาว คณะ จัก ช่วย กัน พยายาม
ทำ จน ด้ก กำลัง แด่ ความ ด้ม ามารถ ด้ม อ.

เรา ขอ ขอบ ใจ ท่าน ที่มี จิต ตั้ง เรือง มา ออก หนูน เป็น อย่าง ยิ่ง ทุก ท่าน
แต่ เรา จะ พยายาม นำ ตง เป็น ตำบล ด้ม ไป ที่ ยังมี ได้ นำ ตง ก็ เพราะ
นำ กระดาษ ยัง จำกั อยู่ หา ได้ มี อุป สรรค อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ไม่
เรา รู้ ด้ก ใน ความ เื่อ เพื่อ ของ ท่าน อยู่ ด้ม อ และ หวัง ว่า ท่าน ผู้ เป็น
เจ้า ของ เรือง ซึ่ง เรา ได้ นำ ตง แด่ คง จะ ไม่ ด้ม กรุณา ตั้ง เรือง มา
ออก หนูน อ.

มีผู้อ่านหลายท่านพากันบัน ว่า ศัพท์ไทย ไม่ใคร่จะมีเรื่อง
รักๆใคร่ๆชนิดอย่างโอดครวญ หรือว่าบรรณาธิการไม่ชอบเจี้ยวๆ
จ้าวๆ เราขอตอบว่า หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ขรรคมดาเรื่องชนิด
รักๆใคร่ๆ ท่านก็คงจะทราบดีแล้วว่าไม่มีอะไรพิสดารนัก นอก
จาก “หุด่อนจ๋า เธอขา” แล้ว ก็มีคำว่า “รักๆๆ” อยู่
แทบตลอดเรื่อง เหตุฉะนี้เราจึงจำต้องคัดเลือกแต่เรื่อง ที่พอควร
แก่โลกสักหน่อย และในเดือนนี้ก็ได้มาตงเรื่อง ๑ แล้ว และจะได้
นำตง เป็นลำดับไป ตามควร แก่โอกาส.

เรามีความยินดี เป็นอย่างยิ่ง ในการ ที่ผู้แต่ง เรื่อง ในศัพท์ไทย
ได้รับ พระราชทาน บรรดาศักดิ์ เนื่องในงาน เฉลิมพระชนมพรรษา พ.ศ.นี้
คือผู้ที่ใช้นามปากกา “ทองหยิบ” เปน พระยา, นาย อรุณบุญมานพ
เปน ขุน บุญมานพ พาณิชย์ แต่ นาย สนิท ศตะกูรมะ เปน ขุน จงจัด
นิลสัย กับ ขอแสดง ความยินดี ต่อท่าน สมาชิก บรรดาที่ได้รับ พระราช
ทาน แด่เดือนยี่ บรรดาศักดิ์ ไว้ ในที่นี้ ด้วย ขอให้ท่าน จงเจริญ ด้วย
จักรพิชิต พร & ประการ ยิ่ง ๆ เทอญ.

พอเราจะวาง ปากกา ก็ ได้รับ แรงความ ของ ห้าง ไทย สักใคร่
แต่ ห้างชินชนะ ซึ่ง นายห้างส่งมาให้สำหรับ ลงประจำ เดือน กุมภาพันธ์ นี้
เมื่อเราได้ ตรวจ แรงความ นั้นแล้ว รู้สึกถูกใจปลื้มใจ เป็น อย่างยิ่ง เชิญ
ท่านตรวจ แรงความ นั้น ดูซิ.

บรรณาธิการ.